

*Până ne vom
revedea...*

RENEE COLLINS

Cluburi rurale și petreceri în grădină. Ultimul lucru pe care și-l dorește Cassandra e să petreacă vacanța dinaintea ultimului an de liceu izolată într-un orașel plin de snobi din Massachusetts, pe țărmul oceanului. Cass tânjește după dramatism și aventură, lucruri greu de găsit în acel loc, unde se simte prinsă ca într-o capcană.

Dar când un străin încântător apare pe plaja privată a familiei ei, susținând că este proprietatea lui – și că sunt în anul 1925 –, Cass este atrasă într-un mister vechi de aproape o sută de ani. În vreme ce caută răspunsuri în prezent, Cass descoperă un adevăr care pune viața lui Lawrence în pericol. Nu va mai conta din ce secol vine el, dacă nu va mai trăi până mâine.

Disperată să-l salveze pe băiatul care înseamnă totul pentru ea, Cassandra trebuie să găsească o cale de a schimba istoria... sau să riște să-l piardă pe Lawrence pentru totdeauna.

*Timpul s-a oprit în loc atunci când am citit această poveste, atât de frumoasă,
încât mi-a tăiat răsufarea.*

Nu voiam să se mai termine niciodată.

KASIE WEST

RENEE COLLINS

*Până ne vom
revedea...*

Lucy

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

RENEE COLLINS

*Până ne vom
revedea...*

Traducere din limba engleză de
Alexandra Limoncu

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Ilustrație copertă: © Shutterstock

Renee Collins, *UNTIL WE MEET AGAIN*

Copyright © 2015 by Renee Collins

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-041-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COLLINS, RENEE

Până ne vom revedea... / Renee Collins ; trad.: Alexandra Limoncu. -

București : Corint Books, 2016

ISBN 978-606-793-041-2

I. Limoncu, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prolog

Plaja este pustie. În lumina crepusculară, valurile se sparg de stânci, lăsând în urmă dâre de spumă albă. Nisipul sclipește ca oțelul ud. Iarba se leagănă ușor în briza sărată a serii. Într-o continuă schimbare și totuși mereu aceeași. Îmi imaginez că plaja a arătat la fel încă de la începutul veacurilor.

Pășind pe terenul moale, mă simt purtat în timp, într-o seară străveche, cu eoni în urmă. Cu mult înainte ca unchiul meu să-și revendice acest teren. Cu mult înainte ca omul să îndrăznească măcar să murdărească aceste țărmuri.

Aș vrea ca fantasma mea evanescentă să fi fost adevărată.

Privirea îmi alunecă asupra reflexiei lunii pline în apă. Se frânge în mii de cioburi pe apa mării negre, tulburată de fiecare undă. O formă mică, albă îmi atrage atenția. Este chiar în luciul reflexiei, astfel că abia o zăresc.

Intru în valuri. O pasăre, moartă și șchioapă, se rostogolește înainte și înapoi în spuma albă. Are aripile întinse, pieptul înspicat alb cu maro.

Iau mica făptură în palmă. Ce o fi omorât-o oare? Ciudat. Nu pare rănită. S-o fi înecat în mare? Apuc ușurel între două

degete piciorușul ei fragil. Observ un inel de metal prins la încheietură. Mă cuprinde un fior. Mă uit mai atent și am vaga impresie că este gravat cu numere și litere. Ceva mă face totuși să rezist ispitei de a le descifra. Nu pot spune ce anume.

Oricum, ce mai contează? Biata făptură e moartă, ceea ce-mi reamintește că nu există cale de întoarcere. Timpul șuieră, ca vântul. Și nu doar creaturile mai slabe precum această mică pasăre îi cad pradă. Până și cel mai puternic om va cădea răpus de lovitura-i necruțătoare.

Depun pasărea în apă. În vreme ce refluxul o poartă departe cu el, mă resemnez cu acest adevăr. Curând, vara se va sfârși. Prea curând.

CAPITOLUL 1

Cassandra

*D*ata: 8 iulie.

Zile în noua locuință de vară a mamei și a tatălui meu vitreg: 22.

Ore petrecute la clubul de golf: 0.

Ore petrecute pe plaja privată sofisticată: 0.

Ore petrecute lăncezind pe canapea și jelind lipsa unei vieți reale: undeva în jur de 100.

De câte ori mi-a zis mama să-mi fac prieteni noi și să nu mai fiu deprimată: tot undeva pe la 100.

Ca să-l parafrazez pe Shakespeare: O, de m-ar vedea o muză de văpaie în ce plictiseală adâncă mă complac...

Având în vedere circumstanțele, să fie clar că nu am de ales: voi încerca să mă furișez în curtea vecinilor ca să mă bălăcesc în piscina lor la două noaptea.

Cei doi complici ai mei nu sunt chiar partenerii ideali. Travis Howard și Brandon Marks fac parte din nobilimea locală a acestei regiuni străvechi, de fițe, de pe țărmul nordic al statului Massachusetts. Ambii au acel look clasic american: înalți, ochi albaștri strălucitori și o podoabă capilară blondă, dată cu gel

și aranjată la un nivel științific de perfecțiune. Însă, date fiind condițiile, mă mulțumesc și cu ei.

Brandon aproape că nu poate ține pasul cu noi în timp ce ne croim drum prin tufele foarte îngrijite care împodobesc gardul din spate al proprietății familiei Anderson. Poate din cauză că e prea ocupat să se uite agitat peste umăr.

— Suntem urmăriți! exclamă el.

Am un schimb de priviri cu Travis.

— Calmează-te, frate! îi spune Travis.

Eu oftez.

— Pe bune! N-am luat cu mine sărurile, așa că nu-mi leșina pe aici.

Travis ridică pumnul pentru a-l ciocni. Brandon nu se dă bătut:

— Vă spun pentru ultima oară, suntem urmăriți. Credeți că oamenii ăștia nu au camere de supraveghere?

— Habar n-am, zic eu veselă.

— Ei, m-ai liniștit.

— Mă străduiesc.

Probabil că ar fi trebuit să merg singură. Problema e că am nevoie de o pereche de mâini care să mă ridice peste gard. Frățiorul meu Eddie n-ar putea s-o facă, are doar trei ani. Și, din motive lesne de înțeles, nu puteam să-i rog pe mama sau pe Frank. Și astfel nu-mi rămâne pe listă decât o singură persoană pe care o cunosc aici: Travis.

Ne-am întâlnit la o petrecere în aer liber. Cât de burghez sună! Eram atât de plictisită, încât îmi venea să-mi scot singură ochii. Apoi l-am văzut pe tipul ăsta sărit de pe fix care dansa cu un scaun, stârnind murmure șocate printre cațele locale. Și am tras pe loc concluzia că e un tip de treabă. Travis e destul de cool. Îmi amintește uneori de Jade, prietena mea din

Ohio. Un zurbagiu încântător. Dar apariția în coada lui Travis a amicului său Brandon s-a dovedit a fi o schimbare de plan neplăcută.

E târziu, totuși atmosfera e încă încărcată de umiditate. Nu atât de agasantă ca în miezul zilei, dar suficient cât să-mi lipescă părul de ceafă. Greierii cântă zgomotos în tufișurile din jur, ceea ce îmi dă un sentiment de neliniște, ca și cum cântecul lor neîntrerupt ar putea atrage atenția asupra noastră. De parcă i-ar striga unui paznic nevăzut: „Ia uite! Ia uite! Ia uite!” Cred că agitația lui Brandon este contagioasă.

Din fericire, văd marginea gardului înainte să-mi fac prea multe gânduri negre în privința neliniștii mele.

— Am reușit! exclam eu.

Mă prind de zăbrele, în căutarea unui loc potrivit pentru a mă sălta până la jumătatea gardului. Travis mă ajută cu inspecția.

— Uite aici, îmi arată el. Terenul e mai ridicat pe partea cealaltă și tufișurile alea o să-ți atenueze aterizarea.

— Bravo! zic eu, impresionată. Ai cumva experiență în pătrunderea pe proprietăți private?

— Da, numai că de obicei o facem pentru bani și lucruri de valoare. Intrarea prin efracție pentru o bălăceală e o plăcută schimbare de activitate.

Îi ofer un zâmbet complice, iar el îmi face cu ochiul în stilul Mister Adolescent american.

— Bine, atunci. Ridică-mă.

Brandon se bagă între noi.

— Chiar facem asta? Adică, proprietatea tatălui tău vitreg are o plajă privată imensă. Dacă-ți dorești atât de mult să înoți, nu putem merge acolo?

— Brandon, pierzi esențialul.

— Nu m-ai lămurit niciodată care e esențialul.

— Numai un prost și-ar dori să înțeleagă ceva ce nu poate fi înțeles, declam eu, pretinzând că citez un filosof antic.

Travis îmi face cu ochiul.

— Frate, asta a fost profundă!

— Știu. Apoi îi întorc spatele lui Brandon: Vezi? A priceput.

— Asta-i o adevărată tâmpenie, comentează Brandon, fără pic de umor.

Îmi scot telefonul.

— Deci nu vrei să apari în poza de grup?

Travis vine lângă mine și mă ia de umeri:

— Ce drăguț! E timpul pentru un selfie.

Îndepărtez telefonul și Travis și cu mine ridicăm degetul mare în sus, într-o expresie plină de entuziasm. Brandon își încrucișează neliniștit brațele la piept:

— Hai să terminăm odată.

— Hei, ia uite cine e nerăbdător să se distreze, spun eu și îl plesnesc prietenește pe spate. Era și timpul să ni te alături.

Brandon clatină din cap și rămâne în continuare cu brațele încrucișate. Travis stă în fața lui. Împreună constituie scara perfectă. Mă cațăr și mă salt pe umerii lor până ce ating vârful gardului. Mă împing și reușesc să-mi trec un picior peste gard.

— Gata! le strig.

Cocoțată pe coama gardului, iau în vizor ținta. Piscina e luminată, chiar dacă soții Anderson sunt plecați toată săptămâna, și aruncă sclipiri turcoaz ademenitoare în noaptea întunecată. Dacă aș fi avut timp și trusa de pictor la mine, aș fi immortalizat scena. Pentru moment însă, trebuie să mă mulțumesc cu un scenariu captivant imaginar.

— Hai s-o facem! zic eu și sar în iarba de sub mine.

Aterizez sigură pe picioare și descui poarta.

Brandon rămâne nemișcat în pragul ei.

— Cass...

— Lasă-mă să ghicesc: nu crezi că este o idee bună.

Travis izbucnește în râs:

— Hai, serios, frate, nu mai fi așa papă-lapte.

Dă să intre, când Brandon îl apucă de braț.

— Trav. Știi de ce nu putem.

Travis nu zice nimic, dar o umbră îi întunecă expresia. Mă încrunt:

— Ce este?

Când Travis nu răspunde, Brandon mărturisește:

— Am putea ajunge la închisoare.

— Hai, nu mai fi așa de teatral...

— Nu, serios. Suntem amândoi... oarecum sub supraveghere.

De-acum se bucură de întreaga mea atenție:

— Lămurește-mă!

Travis clatină din cap:

— Ei, nu-i mare scofală! Lui Brandon i s-a făcut frică.

— Atunci spune-mi.

Îmi evită privirea.

— Eram împreună cu Brandon și câțiva băieți din echipa de lacrosse. Într-o seară, acum câteva săptămâni, ne amețiserăm puțin. Era târziu. Și am... pătruns într-un magazin de băuturi.

Brandon sare să explice înainte ca eu să am vreo reacție:

— N-a fost ideea mea. N-ar fi trebuit s-o facem, a fost o prostie, OK? Oricum, am fost prinși, numai că tatăl lui Austin a tras niște sfori și ne-am ales doar cu un avertisment.

Încuviințez încet din cap.

— Înțeleg. Deci l-ați pus pe Tăticuțu' să fenteze legea pentru voi.

— Nu-i chiar așa, ripostează Travis, dar îmi dau seama că se simte jenat.

Brandon oftează:

— Nu pot să intru în belele. Mă așteaptă o bursă de lacrosse și părinții m-ar omori dacă o dau în bară. Și la Trav e la fel.

Nu știu ce mă irită mai tare, sistemul de justiție ipocrit din zonele ștabilor sau faptul că există într-adevăr un motiv legitim ca să scurtăm mica noastră aventură.

Îmi încrucișez brațele.

— Deci, după ce ne-am chinuit atât, vreți să plecăm?

— Dar eu nu am spus asta, se burzuluiește Travis, în defensivă.

— Nu fi idiot, Trav! zice Brandon mânios. Nu merită.

Din privirea pe care i-o adresează lui Travis îmi pot da seama că Brandon vrea să spună, de fapt, că eu nu merit. Iritarea pune stăpânire pe mine.

— Ei bine, n-am bătut atâta drum ca să dau înapoi acum. Voi, băieți, puteți pleca acasă cu bursa voastră de lacrosse cu tot!

— Foarte bine, zice Brandon. Eu am întins-o de-aici.

Pleacă valvârtej, fără ca măcar să arunce o privire în urmă. Travis rămâne pe loc, dar văd că și-a dat seama de nesocotința faptelor sale și ar vrea să plece și el.

— Hai, du-te! îi spun. Am ajuns dincolo de gard, deci nu mai am nevoie de tine.

Travis oftează:

— Brandon are dreptate. Probabil că ar trebui s-o ștergem de-aici.

Îmi pun ostentativ mâinile în șold:

— Nup. Mă duc să înot.

— Cass!

— Serios, du-te. Mă descurc de-acum.

— Nu te las singură la două noaptea. E periculos.

— Ce galant ești, Travis! zic eu râzând.

— Vorbesc serios. E periculos.

Cu un surâs, mă răsucesc și mă îndrept către piscină. Îmi strigă numele într-o șoaptă ascutită, dar nu-l bag în seamă.

Luminițe de grădină mărginesc aleea și terasa pavată. Apa din bazin freamătă îmbietor. Jos pălăria în fața familiei Anderson! E foarte drăguț la ei.

Gânditoare, dau ocol piscinei, apoi încerc apa cu un deget de la picioare.

— Temperatura ideală.

O simplă intrare în piscină nu mă satisface. Ori o fac de la trambulină, ori n-o mai fac deloc. Pășesc cu hotărâre către zona de scufundări, frumos realizată, și mă prind de scară. Travis mă strigă din nou. Mă uit peste umăr și oftez. Stă ascuns în umbra unui tufiș.

— Ești nebună, țipă el în șoaptă.

— Vinovată, dragul meu Travis.

Îi trimit un pupic și mă sui pe platformă. Mă furnică tot corpul pe măsură ce mă apropii de trambulină. E o prostie, dar mă simt mai vie acum decât m-am simțit toată vara.

— OK. Acum ori niciodată. Unu... doi...

Lumina de la intrare mă lovește cu violența soarelui la amiază. Mă ametește atât de tare, încât duc brațele la ochi să o blochez și aproape că alunec pe spate în piscină.

— OK, puștilor! tună o voce de bărbat. Distracția s-a încheiat!

Cine și-ar fi închipuit că o comunitate închisă și superbogată are pază douăzeci și patru din douăzeci și patru? A, stai! Știam, doar că nu mi-a păsat.

Un uriaș în uniformă de bodyguard își face apariția la marginea piscinei, aproape de locul în care mă aflu. La stânga,

Travis se face una cu casa. Prins în capcană. Dacă ar fugi, paznicul l-ar observa cu siguranță. Fasciculul unei lanterne puternice mă izbește în față.

— Dă-te jos de-acolo!

Arunc o privire către apa unduitoare din bazin, apoi către Travis, după care mă uit din nou la bodyguard. Clar nu are chef de glumă.

Ceva din situația asta parcă rezumă simbolic întreaga vară. Fusesem pe cale să obțin un stagiu de practică într-un studio de film în New York. Sau să mă duc la Paris cu Jade. Sau chiar într-o tabără de teatru. Nu mă hotărâsem încă. Dar, orice aș fi ales, eram gata să trăiesc viața din plin și să evadez din Orașul de Nicăieri, Ohio. Și ce se întâmplă până la urmă?

Mamei și lui Frank le-a venit ideea nebunească să închirieze o casă pe plajă în Massachusetts. Și pentru că Frank lucrează în domeniul financiar, asta îi permite să-și desfășoare activitatea oriunde. Prin urmare, n-au închiriat casa pentru doar o săptămână, ca o familie normală, ci pentru întreaga vară. Și, bineînțeles, au insistat să ne care după ei pe mine și pe Eddie. Ca să stau în fund toată ziua sau să mă duc la petreceri organizate în timpul zilei, în aer liber.

— Unde sunt tipii ăia doi cu care te-am văzut? mă întreabă paznicul.

Camere. Normal că sunt camere peste tot. Raza lanternei se mută de pe fața mea ca să lumineze întreaga curte. Travis se încordează de teamă, iar eu sunt cuprinsă de un sentiment de vină. Deși îl catalogasem drept un pachet de mușchi plin de bani, chiar îmi plăcea tipul. A fost drăguț și a intrat în jocul meu idiot de bunăvoie. Nu-l pot lăsa să suporte niște consecințe grave și de durată. Căutând ochii lui Travis, mimez îndemnul „Du-te!”, apoi îi fac semn cu ambele mâini gardianului:

— Sunt doar eu, uriașule! Eu și cu sufletețul meu singuratic!
Raza lanternei se întoarce asupra mea. Îmi crește pulsul. Nu sunt prea sigură ce anume fac, dar iresponsabilitatea asta mă face să mă simt bine.

— Mi s-a părut că mai văd pe cineva, spune paznicul.

Din nou, raza lanternei se mută de pe fața mea și începe să măture curtea. Trebuie să acționez rapid. Inspir adânc, îmi scot rochia de plajă și o arunc pe dalele de piatră. Preț de o clipă, unică și umilitoare, lanterna gardianului îmi luminează sutienul roșu și slipul, ca toată lumea să le vadă.

Travis ar face bine să se afle deja la mijlocul drumului spre casă.

Vocea paznicului este calmă, dar amenințătoare:

— Domnișoară...

— Ultimul care sare-n apă e un ou clocit! strig eu.

Îmi țin respirația, îmi iau avânt de pe trambulină, sar în aer, în poziție perfectă de lebădă, și plonjez în apă.

CAPITOLUL 2

Cassandra

Puține lucruri se pot compara cu umilința de a sta în pragul propriei case, la ora două noaptea, udă learcă și cu un om de pază ținându-te strâns de braț. În vreme ce el bate la ușă, brusc nu mai știi ce ar putea fi mai rău: să-mi petrec ceva timp la închisoare sau să înfrunt furia mamei mele. Ca un noroc chior, Frank este cel care deschide ușa. Clipește amețit, cu părul vâlvoi, abia trezit din somn.

— Cass? zice el, încruntându-se năucit. Ce vrea să-nsemne asta?

Gardianul îmi eliberează brațul din strânsoare și mă prezintă la tăiere:

— În seara asta, fiica dumneavoastră vitregă a crezut că e o idee amuzantă să înoate în piscina familiei Anderson.

Frank clipește, în încercarea de a se dezmetici, și se holbează la ceas. Mă mut de pe un picior pe altul, stânjenită.

— A fost un accident. Eram confuză. Eram... somnambulă.

Gardianul îi aruncă lui Frank o grimasă, dar acesta nu zice nimic. După un moment de tăcere agonizantă, îl atinge pe braț pe paznic.

— Mulțumesc că ai adus-o acasă..., zice el și citește numele de pe ecuson. ... Jim, îți rămân recunoscător. De aici o preiau eu.

— Trebuia s-o aduc, spune gardianul, strâmbându-se. Prin părțile astea, luăm foarte în serios încălcarea proprietății.

Frank aprobă:

— Așa și trebuie. Și pot să te asigur că mama ei și cu mine nu vom lăsa această faptă nepedepsită.

Cutele dintre sprâncenele paznicului se adâncesc:

— Nu știu...

Frank îi oferă un zâmbet călduros:

— Uite ce e, Jim. Ne-o predai, cu promisiunea că va fi muștruluită zdravăn, iar mâine-dimineață o să vorbesc cu domnul Anderson să-ți dea weekendul liber. Poate să vină Braden să-ți țină locul.

Mi se pune un nod în gât. Asta ori se va termina foarte bine, ori foarte, foarte prost.

Omul de la pază îl cercetează atent pe Frank, cântărind în tăcere argumentele pro și contra în vederea următoarei lui mutări. Apoi, cu încetinitorul parcă, mă împinge ușor înainte.

— Dacă se mai întâmplă vreodată, dacă se mai întâmplă o singură dată, o raportez la poliție.

Simt că explodez de ușurare. Frank îl strânge prietenește de braț pe gardian.

— Mii de mulțumiri, Jim.

Zâmbind voios, mă conduce în casă și închide ușa în urma noastră. Zâmbetul dispare în momentul în care se întoarce către mine.

— Pot să-ți explic, mă grăbesc eu să încep.

— Mâine. Poți și chiar o vei face mâine-dimineață. Acum te sfătuiesc să te duci să-ți pui niște haine uscate și să încerci să dormi.

Mă înroșesc de rușine, văzând cât de drăguț este, în ciuda celor întâmplate.

— Mulțumesc, Frank.

Îmi alungă cuvintele cu jumătate de surâs și se îndreaptă către dormitorul lui. Mă strecor și eu în camera mea, simțindu-mă pierdută. Mama o să mă omoare când o să afle.

Prima fază a Planului de Reducere a Pedepsei îl implică pe Eddie. E deja trecut de zece când mă trezesc și știu că de-acum mama e informată deja despre faptele mele din seara trecută. Liniștea aparentă ce domnește la parter e de rău augur. Vorbesc despre mine. Așteaptă să-mi fac apariția. Am nevoie de un băiețel adorabil care să mai îmblânzească loviturile.

Tiptil, în vârful picioarelor, mă strecor în camera de joacă. Eddie nu e nicăieri. Nu e nici în camera lui. Mai rămân două locuri în care s-ar putea ascunde: fie este cu mama și cu Frank, fie se uită la desene animate în living. Cu speranța că îl pot găsi în cel de-al doilea loc, cobor scările.

Voci scăzute, dar tensionate, răzbat din sufragerie. Încă vorbesc despre mine. Strângând din dinți, fac ultimii pași către living.

Succes deplin!

Eddie stă turcește pe canapea, urmărind desenul său preferat despre un robot extraterestru orfan și cățelușul său robot. Ridică privirea la mine când intru în cameră. Este nemaipomenit de drăguț. Suntem chiar norocoși. Avusesem obiecțiile mele tipic preadolescentine când mama s-a recăsătorit. Să nu mă înțelegeți greșit, pentru sănătatea mintală a tuturor, cel mai bun lucru pentru părinții mei era să divorțeze, dar cu siguranță

am respins ideea când în cadru a apărut Frank. Apoi s-a născut Eddie. Și ușor-ușor am început să realizez că am putea funcționa ca o familie adevărată. Iar acum nu-mi mai pot imagina viața dacă Frank n-ar fi făcut parte din ea. Eddie este lipiciul care ne ține uniți. Zâmbind, mă strecor lângă el.

— Hei, piticule, pot să mă uit și eu cu tine la desene?

Eddie arată către pieptul său cu un deget durduluiu de copil:

— Eu sunt robotul. Tu ești cățelul.

— O alegere corectă.

Mă cuibăresc lângă Eddie, iar el mă mângâie pe păr.

— Cuminte, Cățeluș.

Încerc să imit cât mai bine un câine și adulmec fața frățiorului meu, care miroase în mod clar a cereale cu scortîșoară.

— Mă gâdili, zice el, rîzând.

Îi dau un pupic pe obraz și apoi îmi las capul pe umărul lui.

— Cățelușul e neliniștit. Cățelușul crede că mama lui este foarte supărată pe el.

Eddie mă mângâie din nou pe cap:

— Nu-ți face griji, Cățeluș. Mama ta e drăguță.

Ah, lumea simplă și sigură a unui copil mic! Aproape că-mi doresc să mă întorc în timp și să am din nou trei ani. Atunci când lucrurile nu erau așa de complicate.

— Ești bine acolo, piticule?

Vocea mamei mă face să sar în sus. O clipă mai târziu, trece pragul încăperii. Când mă vede, își încrucișează instantaneu brațele la piept. Este calmă, dar gata de atac. Presimt că treburile n-o să meargă prea bine pentru mine.

— Așadar, te-ai trezit, zice ea. Ai dormit bine?

Îmi retrag brațul cu care îl înconjurasem pe Eddie.

— Mda. Tocmai mă jucam cu frățiorul meu de-a roboțelul extraterestru și cățelul lui.

— Cassandra. Ia-o încetișor către sufragerie. Vom avea o mică discuție.

— De ce n-o putem purta chiar aici?

Știu că n-au cum să fie duri de față cu Eddie.

Drept răspuns, mama ridică o sprânceană, ceea ce vrea să însemne „vorbesc cât se poate de serios”. Oftând din greu, mă ridic de pe canapea.

— Ia-ți adio de la sora ta, Eddie, murmur eu. Să-ți aduci aminte de mine.

— Mișcă-te, Cass! mă zorește mama.

Mărșăluiesc până în sufragerie, cu capul sus, ca un martir dus la eșafod.

Frank stă așezat la masă și soarbe din cafea. Îmi aruncă o privire în timp ce eu îmi trag un scaun. În ochii lui se citește milă? Părere de rău? Expresia e prea subtilă pentru a o descifra. Mama ia loc în fața mea. Mă pregătesc să asist la toată polologhia de clișee parentale.

„Ce naiba a fost în capul tău?”

(Nimic. Evident.)

„Asta e educația pe care ți-am oferit-o?”

(Se pare că nu.)

„Te răzbuni pentru că nu te-am lăsat să-ți petreci vara cu tatăl tău, nu-i așa?”

(Nuuu! În niciun caz!)

„Vei fi pedepsită multă vreme, domnișoară.”

(Și asta cu ce e diferit față de starea mea actuală?)

Totuși, mama nu zice nimic. Numai ticăitul ceasului de bucatărie agățat pe perete tulbură liniștea. Cu fiecare moment, mă aștept la un atac mai înverșunat. În cele din urmă, ea scoate un mic oftat.

OK, iată că vine!

— Ce se întâmplă, Cassandra? mă întreabă ea pe un ton alarmant de blând. Ce s-a întâmplat cu tine în vara asta?

Mă foiesc pe scaun, alegând să privesc fix o picătură de lapte ce s-a uscat pe masă decât să mă uit la ea. Mama continuă, implacabilă:

— Pari pierdută. Și mă doare sufletul să te văd așa. Ești atât de deșteaptă și de talentată. Dacă te concentrezi puțin, poți avea întreaga lume la degetul mic. Dar îți irosești timpul aiurea. Ai zis că vrei să te faci regizor, așa că te-am trimis în tabăra de regie. Când ai făcut ultima oară un filmuleț, Cass? Apoi ai vrut să iei lecții de actorie. După care mi-ai zis că vrei să pictezi. Ai luat lecții de desen vreme de șase luni și toată vara nu te-am văzut o dată ținând o pensulă în mână. Și cred că nu m-ar deranja dacă aș afla că ți-ai făcut prieteni noi cu care să te distrezi. Dar toată vara tu nu ai făcut nimic. N-ai făcut decât să-ți manifesti furia și iresponsabilitatea. Ce se întâmplă cu tine, Cass?

Un val de căldură îmi cuprinde obraji. Îmi înfig și mai tare unghia în pata uscată de lapte de pe masă.

— Trebuie să te aduni, domnișoară. La toamnă vei intra în ultimul an de liceu. Trebuie deja să afli cine ești cu adevărat și ce-ți dorești de la viață.

Frank își lasă ușor mâna pe brațul meu.

— Suntem alături de tine, puștoaico. Vrem doar să te ajutăm.

Nu ridic privirea. Nu pot să ridic privirea. Mă simt dată în vileag. Țipete, pedepse – cu ele mă descurc. Dar asta? Trebuie să-i pun capăt chiar acum.

Mă las pe spătarul scaunului și dau din umeri, cu o figură plictisită.

— Ce pot să spun, mamă? Cred că trec printr-o criză adolescentină. Pubertate. Hormoni. Chestii de-astea.

— Cassandra!

— Știu, zic eu, ridicându-mi mâinile în față în timp ce mă scol de pe scaun. Știu. Sunt pedepsită.

— Cassandra!

Le întorc spatele și mă îndrept spre ușă, către camera mea. Acolo unde mă simt în siguranță.

— Pedeapsă pe viață. Am înțeles. Cred că a sosit vremea să-mi iau muzicuța și să scrijelesc trecerea zilelor pe peretele de lângă pat.

Mama mă strigă din nou, pe un ton ascuțit, dar eu sunt deja la jumătatea coridorului. Fug sus în cameră și trântesc ușa în urma mea.

Bătălia de la Masa din Sufragerie nu s-a încheiat încă. Cele două armate s-au regrupat în taberele lor. Următorul atac al mamei sosește via Frank, imediat după prânz. Ciocăne la ușă și mă anunță vesel că mama zice că am voie să cobor la petrecerea de diseară.

— Am voie să cobor...

Vorbe iscusite, căci știe că încuiată în cameră toată noaptea îmi va fi infinit mai bine decât la petrecere. Să mă îmbrac cu o rochie albă de dantelă la care să asortez o eșarfă înflorată. Să joc rolul de fată drăguță a gazdelor. Să încuviințez din cap și să zâmbesc în mijlocul unor nenumărate discuții plecticoase. Bine jucat, mamă! Bine jucat!

Cufundată într-un fotoliu de răchită, mă holbez la mama, care poartă o conversație cu câțiva oaspeți. Încă o petrecere

de tâmpire a minții. Oameni bogați, de vârstă mijlocie, agățându-se disperati de ultimul fir de tinerețe, bârfind și bând Cabernet Sauvignon.

Frank scoate dopul unei alte sticle, râzând la ceea ce probabil a fost o glumă răsuflată. Deși au o căruță de bani, oameniiăștia sunt șocant de plictisitori. Singura persoană cu care mi-ar plăcea să-mi petrec timpul este Travis, numai că părinții nu-l slăbesc din ochi și, chiar dacă aseară a scăpat ca prin urechile acului, privirea lor necruțătoare mă avertizează să nu mă apropii mai mult.

Așa că stau pe scaunul meu, bând un Sprite și urmărind o molie care zboară în jurul unui lampion chinezesc alb, atârnat pe terasă.

La ora zece, mama îmi face un semn din cap. Timpul regulamentar s-a sfârșit. Mă gândesc să mă retrag în camera mea, dar, cum voi fi țintuită acolo câteva zile, iau hotărârea să rămân afară.

Smulgându-mi de la gât eșarfa înflorată și lăsând-o agățată într-un tufiș în semn de rebeliune, mă duc să mă plimb pe domeniu. Casa asta e mult prea sofisticată ca să aibă doar o curte din spate. Are domeniu. Pentru a mia oară, ce-o fi apucat-o pe mama să vină aici? Da, e o casă superbă într-o zonă superbă, dar nu e locul nostru aici. Și nici nu va fi vreodată. Oricâți bani ar câștiga Frank. Suntem americani de clasă mijlocie, care locuiesc în suburbii. Nu organizăm serate pe verandă, ci petreceri cu barbeque în curtea din spate, unde bărbații beau bere peste măsură, iar copiii joacă „Adevăr sau provocare” în living.

Luminați de globul unui lampion pe terasa din spatele meu, invitații râd și vorbesc despre lucruri deșarte. Adevărul dureros mă izbește în față. Întotdeauna am cochetat cu gândul că locul meu nu este în Ohio, că menirea mea este să fac lucruri

mult mai importante. Și acum iată-mă aici, totuși încă am sentimentul că nu aparțin acestui stil de viață. Poate că sunt o snoabă incurabilă care va fi nefericită oriunde s-ar duce.

Impulsul de a face ceva prostesc îmi dă ghes încă o dată. O mică faptă de vandalism nesoldată cu victime, poate. Să-mi rup rochia și să mă întorc în mijlocul petrecerii goală-goluță ca în ziua în care m-am născut.

Lovesc o pietricică, trimițând-o de-a dura pe potecă. Câți ani am, doisprezece? Încerc cumva să-i atrag atenția mamei deoarece mi-e teamă că-și iubește noul soț mai mult decât pe mine? Rușinată cum se cuvine, încerc să-mi afund mâinile în buzunare, până când îmi dau seama că port rochie și nu am buzunare.

Pașii mă poartă dincolo de fântâna arteziană, dincolo de foșorul împodobit cu tufe de trandafiri, pe poteca pavată cu dale de piatră colorate, de-a lungul peluzei îngrijite cu meticulozitate. Din inerție, mă îndrept către plaja privată a proprietății. Nu e cine știe ce plajă propice înotului – cam stâncoasă – și nu mă aștept ca vreun musafir să se fi abătut până aici.

La marginea gazonului, un rând de tufișuri înalte, la fel de îngrijit tunse, formează un zid natural. Mergând de-a lungul lui, găsesc o trecere secretă către mare. Am dat peste ea acum câteva săptămâni. La un moment dat, cineva a avut probabil intenția să o transforme într-o potecă pavată către plajă, dar gândul nu s-a materializat niciodată. Acum grădinarii lasă să crească rămurelele atât cât să ascundă gaura, dar mențin posibilitatea de acces.

Stropi fini de spumă mă ating înainte să văd valurile. Gustul sărat plutește în aer. Fiind crescută în Ohio, n-am avut prea multă tangență cu oceanul. Experiența mea cu apa s-a limitat la piscina cartierului. Probabil din cauza asta, mărimea și mișcarea constantă a oceanului mă intrigă și, totodată, mă îngrozește.

Îmi fac loc cu coatele printre tufișurile dese și oceanul mi se dezvăluie în fața ochilor. E negru și vast și aparent într-o perpetuă mișcare. Spuma albă a valurilor sparte se rostogolește pe plajă, acoperind nisipul sclipitor. E o fâșie de plajă surprinzător de lungă. De fapt, un mic golf, încadrat perfect de gardul viu din spate și de promontoriile stâncoase aflate de-o parte și de alta. Stânci mari sunt presărate în apă și de-a lungul țărmului, însă este suficient nisip cât să te întinzi. Locul e liniștit, neregulat, dar nemaipomenit de frumos. Îmi umplu adânc plămâni cu mirosul oceanului și brusc realizez că ar fi trebuit din primul moment să vin aici și să car după mine proasta mea dispoziție. Zona asta e neîndoielnic mai potrivită decât o petrecere de snobi.

Mă așez pe un petic de nisip de lângă un grup de stânci și urmăresc cum valurile se sparg blând de țărm. Briza sărată îmi răvășește părul pe față. Dar nu mă mișc. Pun pariu că astfel arăt mai gânditoare. La ce mă gândesc atât de profund – n-am habar. Ce jalnică sunt! Nici nu știu măcar de ce mă simt cuprinsă de angoasă și de tristețe. Pur și simplu așa sunt.

Îmi scot telefonul. Poate îi mai trimit un mesaj lui Jade:

Bună, sunt la o petrecere răsuflată. Mă plictisesc. Sper că și tu.

Dar ea n-o să-mi răspundă decât mâine. Dacă o va face. Cu siguranță ea nu se plictisește. E prea ocupată să-și trăiască viața din plin la Paris. Bucurându-se de provocarea și plăcerea resimțite la orele de practică într-un muzeu de artă, program la care aș fi aplicat și eu dacă aș fi știut de el. Probabil. Îmi afund degetele în nisipul rece, strâmbându-mă la gândul acesta.

Nu știu de ce mă deranjează că Jade pare să-și fi pus la punct planul pe cinci ani de acum înainte. Adică, de ce un artist nu poate pur și simplu să se bucure creând opere de artă? De ce trebuie să transforme asta într-o meserie? O parte din mine își

dorește ca lucrurile să fi fost mai simple. Așa cum fuseseră cu trei ani în urmă, când Jade și cu mine eram entuziasmate că mergem la liceu. În felul ăsta, Jade n-ar mai fi mers la Paris și nici eu n-aș mai fi venit aici cu mama și Frank. Am fi stat la tatăl meu, am fi făcut nopți albe, vorbind despre băieți, și nu ne-ar fi păsat de nimic.

O lumină îmi atrage privirea. Acolo, la linia orizontului, unde negrul oceanului se întâlnește cu negrul cerului, se vede o fâșie lată și strălucitoare. Îmi ia o clipă să realizez despre ce e vorba. Începe să răsară luna. Accesez „Calendarul fermierului” de pe telefonul mobil. Se pare că în seara asta va fi lună plină.

Mă uit din nou la lumina tremurătoare. E ceva magic și totuși înspăimântător în ea. Mă cuibăresc cu genunchii la piept și privesc. Conturul auriu al lunii își face apariția, ieșind din apele negre: e imens și freamătă în arșița verii. Apoi se întâmplă ceva inexplicabil.

O scânteie luminoasă, o săgeată strălucitoare emană din luna ce răsare și plutește peste ocean, atingând cu un sărut țărmlul.

Sar ca un arc, făcând ochii mari. A fost atât de rapid. Mai repede decât ai clipi. Atât de repede, încât nici măcar nu sunt sigură că am văzut cu adevărat. Poate sunt ochii mei de vină. Scânteile luminoase sunt simptome ale dezlipirii retinei. Sau ale glaucomului? Tatăl lui Jade este oftalmolog și ea e obsedată că ar putea avea probleme grave cu ochii. Dar înainte să apuc să-i dau un telefon, zăresc o siluetă.

Pe plajă se află cineva, stând aproape de linia țărmlului. Cum de nu l-am văzut venind? Eram prea ocupată să privesc luna?

Mijesc ochii în întuneric. Silueta e cu siguranță masculină. Și tânără. Chiar și de la distanța asta îmi pot da seama. Îl urmăresc: stă nemișcat. Ar trebui probabil să mă tem să fiu singură

pe plajă cu un străin, mai ales un străin care e posibil să fie un ninja. Mama mi-a dat un mic spray cu piper, pe care să-l port ca breloc la chei, pentru astfel de urgențe. Întotdeauna am considerat că e atinsă de paranoia în privința asta. Cred că ar fi furioasă dacă ar afla că nu am fugit în clipa în care l-am văzut pe tipul ăsta.

Dar eu cred că sunt în siguranță. Observându-l mai bine, deduc că este un invitat de la petrecere. Pantalonii și cămașa îl dau de gol. Ba poartă chiar și haină. A cam exagerat cu ținuta. Nu pot băga mâna în foc de la distanța asta, dar îmi închipui că este cam de vârsta mea. Șaptesprezece. Poate cu un an sau doi mai mare. Nu-mi amintesc să fi văzut pe cineva de vârsta mea la petrecere, cu excepția lui Travis și a lui Brandon. O dovadă și mai hotărâtoare că este un ninja.

Fără să mă remarce, străinul se plimbă pe plajă. Cu haina pe umeri, își afundă mâinile în buzunare și contemplă oceanul. Mă încercă imboldul de a-mi face simțită prezența, însă ceva mă reține. Poate hainele lui ciudat de elegante. Sau felul în care stă pur și simplu acolo. Poate pentru că și el pare la fel de singur cum mă simt eu.

Face câțiva pași prin apă, împingând cu piciorul o piatră. E înalt și slab și merge adâncit în gânduri. La ce s-o fi gândind atât de intens? Poate la o primă iubire tragică, imposibilă? Așa sper.

Se apleacă să culeagă o piatră și o aruncă în ocean. N-ar trebui să-l mai urmăresc, căci ar fi aiurea să-i explic de ce nu l-am avertizat de prezența mea acolo. Ar trebui să mă furișez cât încă stă cu spatele la mine.

Sau l-aș mai putea urmări încă puțin...

Aproape că mă aștept să-și scoată un carnețel și să scrie o poezie minunat de tristă. Cât de patetică trebuie să fiu când îi

atribui atât de repede un rol unui om complet străin și încep să-mi imaginez cum ar fi să mă îndrăgostesc de el! În viața reală, probabil că e un puști bogat și răzgâiat, obsedat de Camaro-ul lui tunat sau de cum s-o facă pe bancheta din spate a Camaro-ului său tunat – sau de ambele.

Oftez. Un pic cam zgomotos. Băiatul Ninja întoarce capul și privește direct spre mine. Mă îndrept de spate. Mă bate gândul s-o iau la goană. Sau să fac pe oarba. Orice scuză ar fi mai bună decât să admit că l-am urmărit în chip sinistru preț de cinci minute. Minunat. Se îndreaptă către mine.

— Îmi pare rău, strigă el. Nu te-am văzut.

Deschid gura să îndrug niște scuze prostesti, însă un ghimpe de rebeliune îmi dă ghes. Ce rost are? Nu-i datorez tipului niciun fel de scuze pentru că stăteam pe proprietatea mea. Și ce dacă își închipuie că sunt vreo ciudată sau nebună? După vara asta, n-am să mă întorc niciodată în Crest Harbor, ceea ce înseamnă că nici pe el nu-l voi mai vedea vreodată.

Pulsul îmi crește rapid în ciuda hotărârii mele, totuși rămân pe poziții.

— Nu mă lua în seamă, zic eu. E destul loc pe plaja asta pentru toți singuraticii melancolici.

Un surâs ușor înflorește pe buzele lui.

— Așa deci. Atunci, e vreo distanță obligatorie între melancolici sau pot să revendic locul ăsta mic de aici?

Arată cu degetul nisipul de lângă mine. Fără să aștepte răspunsul, se așază și îmi zâmbește. E un zâmbet minunat. Și dacă ar fi să adaug părul blond-nisipiu pieptănat pe spate și ochii căprui, adânci, atunci e clar. Arată mult prea bine ca să fie altceva decât un nenorocit cu bani în căutarea unei prăzi ușoare.

Trist, într-adevăr. Parcă nici nu-mi vine să vorbesc cu el ca să nu distrug aureola cu care l-am înconjurat. Nu putea să păstreze

distanța și să rămână învăluit în tristețe și poezie? Se lasă puțin pe spate, sprijinindu-se în mâini, și privește spre ocean.

— Frumoasă lună, nu-i așa?

Îi urmăresc privirea. Luna e uriașă, un cerc auriu de lumină.

— Mda, este destul de spectaculoasă.

— Și răsăritul ei a fost foarte interesant. Băiatul îmi aruncă o privire lungă. Nu cumva ai văzut și tu...?

Mă încordez:

— Ce să văd?

Răzgândindu-se, clatină din cap:

— Nu. Nimic. Nu mă lua în seamă.

Îmi îngustează ochii. Doar n-a văzut și el scânteierea aceea, sau a văzut-o?

Tocmai vreau să-l întreb, când el își întinde mâinile și trage adânc aer în piept, apoi spune:

— Ned avea dreptate. E o noapte perfectă pentru o petrecere.

— Da, așa cred, răspund eu sec.

Se așază mai bine, cu genunchii strânși la piept.

— Și ce faci aici de una singură?

Sentimentul de abandon nepăsător mă cuprinde din nou, înecând orice tentativă de socializare pe care o puteam oferi. N-am nimic de demonstrat și nu vreau să impresionez pe nimeni.

— A, nimic. Cugetam la subtila suferință a vieții.

Ridică din sprâncene:

— Ei bine... Mă studiază, gândindu-se probabil că sunt vreo țacănită emo. Apoi dă din cap și își întoarce privirea spre ocean: Asta înseamnă că suntem doi.

Nu pare să-și bată joc de mine. De fapt, pare chiar pierdut în propriile gânduri. Un mic zâmbet i se ivește pe buze.

— „Pentru fiecare clipă de extaz trebuie să plătim cu o suferință.”

Cuvintele îmi par ciudat de familiare și apoi îmi amintesc:

— Emily Dickinson.

— Așa este, aprobă el. Pari surprinsă că am citat-o.

— Chiar sunt.

Râde ușor:

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că nu pari genul de băiat care să cugete la suferința vieții și să citeze din Dickinson.

Asta îl amuză:

— A, nu? Ia spune-mi, și cum ar trebui să arate un astfel de băiat?

Ar arăta ca domnul Perry, profesorul meu de engleză, deșirat și chel. Nu ca un tânăr îmbrăcat cu stil, un ninja stânjenitor de arătos.

— Să zicem că tu pari să-ți găsești mai bine locul la o petrecere decât la un cerc de poezie.

Surâsul său se umbrește ușor:

— Cred că a fost cam urât din partea mea să plec de la petrecere. Dar nu puteam să gândesc în toată larma aia. Stăteam acolo și mi-am dat seama că mi-a ajuns. Știi?

— Deci ai plecat din cauza zgomotului? Asta nu prea e de obicei un motiv acceptabil ca să meditezi în singurătate, dar eu îl accept.

— E mai mult de-atât.

— OK. Atunci care este?

Oftează:

— Ai fost vreodată într-o încăpere ticsită de oameni și totuși să te simți complet singură? Și totul în jurul tău – luminile, șampania, invitații – să pară...

— Deșertăciune?

— Exact.

Mă cercetează atât de intens, încât mă ia cu fiori.

— Am simțit-o pe pielea mea, răspund eu, susținându-i privirea.

— Asta te-a adus acum pe plajă?

Tipul ăsta fie a exersat mult rolul de cuceritor al fetelor angoasate, cu suflet de artist, fie nu este ticălosul pe care credeam că-l intuisem. Adrenalina înlătură zidul de sarcasm cu care mă înconjur de obicei.

— Cred că voiam să fac ceva nebunesc, însă m-a apucat frica și am venit aici să-mi plâng de milă.

— Ce-ai fi vrut să faci?

— Dacă nu mi se făcea frică, vrei să spui?

Aprobă din cap, fără să mă slăbească din ochi.

— Chiar nu știu. Și asta e o parte a problemei.

Scoate un mic hohot de râs:

— Ești diferită. Pot să-mi dau seama după felul în care stai și contempli țărmul.

— Și tu ești destul de ciudat, să știi.

— Vină asumată, zice el, făcându-mi cu ochiul. Și-atunci ce ne facem, tu și cu mine? O pereche de rățuște ciudate în căutarea sensului vieții.

— Cred că trebuie să facem ceva nebunesc.

— Haide! Ce să fie? mă întreabă, în timp ce se saltă în picioare. Știu. Mă apucă de mâini și mă trage în sus. Vom sări în ocean.

Râd la ironia sugestiei lui:

— Nu, mulțumesc. Aseară am făcut o baie și m-am ales cu destule neazuri în urma ei.

— Haide, vino! O să fie distractiv!

— Nu!

Un zâmbet șiret i se întinde pe chip.

— Nu ai venit aici să porți o discuție. Asta puteai s-o faci și la petrecere.

Fără veste, o ia la goană, trăgându-mă după el. Dăm piept cu o rafală de vânt stârnită de o furtună în larg. Abia îmi mențin echilibrul, încercând să țin pasul cu el.

— Hei! strig eu, cu părul fluturând. Oprește-te!

— Gata cu vorba! Acum trecem la acțiune!

— Am zis că nu vreau să înot!

Continuă să alerge.

— Vom sări de pe promontoriu, să vedem dacă putem prinde o sirenă.

— Nu. Sunt prea tânără ca să mor!

Râde și nici eu nu pot să mă abțin. Alergăm până ce ajungem la baza promontoriului, unde ne oprim amândoi, aplecându-ne pentru a ne trage sufletul.

— Dacă mă împingi în apă, o să te înece, spun eu cu respirația tăiată.

Îmi aruncă un rânjet:

— Credeam că vrei să faci o nebunie.

— Da, vreau. Dar nu-mi vine să mor alături de un necunoscut. Nu asta am avut în minte.

— M-a cam luat valul, nu-i așa? Nici măcar nu-ți știi numele.

— Așa e. Nu-l știi.

— Ei bine, ai de gând să mi-l spui sau am pierdut șansa de a te cunoaște mai bine?

Respirația mi s-a domolit, însă felul cum se uită la mine îmi face inima să bată în continuare cu repeziciune.

— Cass, zic. Cassandra.

— Îmi întinde mâna. Ca să facem cunoștință, probabil. Ca pe vremuri. I-o strâng stânjenită.

— Și tu ești?

Clipește.

— Lawrence, răspunde el, surprins de întrebarea mea.

— Scuze, nu sunt de pe-aici. Nu-i cunosc pe toți puștii șmecheri.

Se încruntă ușor.

— Chiar ești șocat că nu-ți știi numele? spun eu în bătaie de joc.

— Nu, dar, din moment ce petrecerea aia idioată e pentru mine, am crezut că...

— Poftim?? Petrecerea e pentru tine?

Ridică din umeri, încolțit.

— Stai ușor. N-a fost ideea mea.

— Aha! Deci pretinzi că mamei și tatălui meu vitreg le-a venit din senin ideea să te facă vedeta petrecerii la ei acasă? Fie ești îngrozitor de narcisist, fie ai luat-o razna. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, probabil că amândouă.

Se încruntă.

— Cred că vorbim de două petreceri diferite. Eu mă refer la cea din spatele tufișurilor de colo.

— Nu mai spune! Acolo e casa părinților mei!

Se holbează la mine.

— Te înșeli.

Îmi ard obraji de furie.

— Știu că nu ne potrivim perfect în peisaj, dar ei au închiriat casa cu acte în regulă și, prin urmare, e casa lor.

Se încruntă, străduindu-se să-mi priceapă cuvintele.

— Nu cred că-i cunosc pe părinții tăi.

— O, bineînțeles că nu. Doar că te-au invitat la ei acasă, la o petrecere care aparent este dată în cinstea ta. Nu, nu aveai niciun motiv să-i cunoști.

Se scarpină la ceafă.

— N-am vrut să...

— N-are importanță.

— Părinții tăi au cumva vreo legătură cu unchiul meu, Ned?

— Unchiul Ned?

Încă o dată, pare surprins că nu cunosc personalitățile din Crest Harbor.

— Ned Foster.

— Bănuiesc că și el e un alt nume cu greutate de pe aici pe care ar trebui să-l cunosc și să-l venerez? Nu-s genul ăla de fată, OK? Mă doare undeva de Ned Foster.

Lawrence se uită la mine de parcă aș fi nebună. Un sentiment de rușine îmi inundă obrazii. Iată ce pătesc dacă îmi las imaginația să zburde, închipuindu-mi că tipul ăsta ar fi diferit. Pornesc cu pas apăsător spre plajă.

— Mai bine mă întorc.

— Stai. Fuge după mine. N-am vrut să te jignesc. Doar că... sunt foarte confuz.

— Ei bine, eu nu sunt. Mi-am dat seama cine-mi ești de cum te-am văzut.

Înainte de a apuca să-mi răspundă ceva, alerg restul drumului prin nisip și apoi printre tufișuri.

Odată ce mă văd pe peluză, încetinesc. Dar nu aud zgomot de pași în urma mea. Mă opresc, detestându-mi slăbiciunea, și arunc o privire înapoi spre plajă.

Dar Lawrence nu vine după mine.

CAPITOLUL 3

Lawrence

*F*uge înapoi la petrecere. Furioasă? Rușinată? Aș vrea să pot înțelege ce s-a întâmplat. Alerg după ea printre tușiuri, dar se pare că a reușit cumva să se evapore în mulțimea care umple peluza.

— A, iată-te, Lon!

Charles mă bate cu mâna pe spate. Respirația îi duhnește a rachiu ieftin pe care unchiul Ned l-a cumpărat din New York.

— Iată-l pe sărbătorit, mormăie el.

— Charles, ai văzut vreo fată venind dinspre plajă?

— Vrei să zici Fay?

Cuvintele mi se opresc în gât. N-ar suna tocmai în regulă dacă aș spune că am fost pe plajă alături de o altă fată. Arunc o privire asupra mulțimii dezlănțuite. Orchestra de jazz scârțâie și bubuie ca o cutie muzicală care a luat-o razna. Peste tot vezi brațe în aer, pahare cu băuturi spumoase. O mare de tunsori franțuzești, brunete și blonde platinatate laolaltă, se balansează și dansează după un ritm propriu. Dar nu văd nicăieri fata ciudată pe care am întâlnit-o pe plajă. Dându-mi seama că Charles mă urmărește, dau ușor din cap:

— Sigur că da. Unde e Fay?

— E lângă orchestră. Te căuta mai devreme. Am încercat s-o conving să-mi acorde un dans, dar m-a refuzat. N-are ochi decât pentru tine, iubărețule!

Îl împing ușor, rânjind când trec pe lângă el, dar zâmbetul dispăre în clipa în care nu mă mai poate vedea. O femeie cu bentiță scânteietoare și cu un șal de pene se ciocnește de mine, chicotind, apoi fuge să se alăture prietenei sale. În stânga mea, câțiva tipi bine îmbrăcați râd de mama focului, pocnindu-se cu palmele pe genunchi. Aș vrea să mă întorc pe plajă. Să simt nisipul fin și rece și briza liniștită a fluxului. La capătul terasei, o caut din nou pe fată. Pe Cassandra. Ar trebui să iasă în evidență. Cu rochia ei deosebită, cu părul ei lung, șaten-auriu.

— Căutai pe cineva?

Glasul lui Fay Cartwright se aude în spatele meu ca o pisică ce toarce alene. Mă întorc și o văd stând alături de mine, afișând acel zâmbet abia schițat, ce sugerează cunoașterea multor secrete. Conturul dermatografului deasupra genelor scoate în evidență culoarea ochilor săi, căprui-auriu, într-un mod senzual și somnoros totodată. Tot timpul pare că știe ceva ce eu vreau să ascund de ea. O clipă, scânteia unei temeri se aprinde în sufletul meu la gândul că m-a văzut pe plajă discutând cu Cassandra.

Vine mai aproape și brațul ei atinge ușor brațul meu. Simt parfumul cu care s-a dat pe gâtul ei fin. Părul negru ca pana corbului este aranjat în unghi ascuțit pe obraji. Familia Cartwright nu este de când lumea în înalta societate locală – de fapt, nici nu i-am văzut pe ai ei la vreuna din petrecerile de pe aici –, însă frumusețea lui Fay este de ajuns ca să treci cu vederea îmbogățirea lor recentă.

— Cam aglomerat în seara asta, murmură ea.

— Ned n-ar fi trebuit să facă asta.

— Ba sigur că da. Doar nu în fiecare zi faci optsprezece ani.

— Așa o fi. Numai că eu aș fi fost mai fericit dacă invitam câțiva prieteni la o cină simplă. Poate o ieșire în Crest Harbor.

Fay îmi adresează un zâmbet ironic:

— Nu prea ești adeptul locurilor aglomerate.

— Nu prea.

— Pe mine mă incită, zice ea cu o scânteie în ochi. Dar ia stai, de ce n-am merge noi într-un loc mai izolat? Te-aș putea ajuta să te relaxezi un pic.

Degetele îi alunecă pe mâneca hainei, apoi le atinge ușor de mâna mea. Se răsuțește și o pornește agale spre casă, rochia aurie fremătând la fiecare legănare molatică a coapselor. E ca un cântec de sirenă și mă trezesc purtat de val după ea.

Chiar când să intru în casă, mă strigă unchiul Ned. Stă pe terasă cu prietenii lui de-o viață. Vârful aprins al trabucurilor le luminează zâmbetele binevoitoare. Ned este de departe cel mai solid din grup. E înalt și lat, cu o burtă care îi pune pe ceilalți în inferioritate. Părul lui negru și bogat este singura dovadă fizică a faptului că el și tatăl meu sunt frați.

— Lon, băiete, vino-ncoace.

Mă uit la Fay, care s-a oprit la baza scărilor de marmură. Ridică ușor din umeri și ia un pahar de pe tava unui ospătar care trece pe lângă ea. Îl ridică, îmi face cu ochiul și apoi soarbe o înghițitură din băutură. O să mă aștepte. Sper.

Ned îmi toarnă un pahar de coniac în timp ce mă apropii de el.

— Ține, fiule. Ia și bea. De-acum ești bărbat, zău așa!

Vorbește cu o reală afecțiune pentru mine. Soția lui Ned, Stella, a murit înainte să-i ofere un urmaș și mereu m-a tratat ca pe propriul fiu. Cred că de aceea, când mama a murit în

urmă cu un an, Ned a început să se implice mai mult în viața noastră. Deoarece ne poate înțelege pierderea suferită.

— Mulțumesc, îi zic.

Orson Baker mă bate cu palma pe spate:

— Micuțul Lonnie s-a făcut om mare. Cine-ar fi crezut? Când mergi la colegiu, băiete?

— Tatăl său a aranjat deja, răspunde Ned în locul meu, zâmbind cu mândrie. Din toamnă e student la Harvard.

Bărbații aceștia de vârsta a doua încuviințează mulțumiți din cap și închină paharele în cinstea mea. Aș vrea să le spun să nu se mai obosească, deoarece, chiar dacă tatăl meu a făcut aranjamente, asta nu înseamnă că mă voi duce acolo. În schimb, le ofer cel mai minunat zâmbet de care sunt în stare.

Mătușa Eloise ni se alătură. Este sora mai mare a lui Ned și a tatălui meu. Locuiește la distanță de aproximativ o oră și se poartă ca o cloșcă cu Ned, mereu cu ochii în patru pe bătrânul burlac singuratic. În seara asta poartă cea mai țipătoare rochie a sa, lungă până la genunchi, cu perle și cristale aplicate. Vrea să se dea drept cea mai răzvrătită femeie a anilor '20. Face orice ca să-și ascundă părul încărunțit și ridurile care au început să-i sape chipul. Mă străduiesc s-o complimentez cum pot eu mai bine. Înaintarea în vârstă o irită la culme.

— Lonnie, zice ea cu voce ridicată, deja amețită de băutură. Iată-te. Fay te căuta peste tot.

— Sunt bine, mătușă Eloise, o liniștesc eu, dându-i un mic pupic pe obraz.

— Dragul meu băiat, râde ea, mângâindu-mă pe față. Apoi către însoțitorii ei: E o adevărată favoare să-l avem aici toată vara. Ne-am tot rugat de el și ne-am tot rugat, nu-i așa, Ned? Și chiar se simte bine cu noi. Te simți bine cu noi, nu-i așa, Lonnie?

— Sigur că da, zic eu, în vreme ce verific dacă Fay mă mai așteaptă.

Este tot acolo, numai că-și petrece timpul discutând cu un tip înalt, un zâmbăreț tâmpit care nu-și mai ia ochii de la sânii lui Fay. Mâna stângă mi se strânge pumn.

— Aș face bine să mă duc. Fay mă așteaptă.

— O, bineînțeles, zice Ned și mă bate pe spate. Distracție plăcută! Dar ai grijă să te întorci înainte de miezul nopții, ca să sufli în lumânări! S-ar putea să te aștepte o surpriză!

Le face cu ochiul prietenilor săi. În tort e ascunsă o dansatoare. Am aflat deja de la Charles. Cu un zâmbet obosit, îmi impun să mimez surpriza.

— Ne vedem mai târziu.

Mă strecur printre petrecăreții veseli și intru în casă. Când Fay mă vede venind, buzele ei se arcuiesc într-un zâmbet nestăpânit. Urc până la ea. Individul care-i ținea companie îmi aruncă o privire tâmpă.

— Ai vreo problemă, amice? mă întreabă el. Acum eu vorbeam cu domnișoara.

— Doar încercăi. Îți vând un pont pentru data viitoare: ochii ei sunt aici, sus.

Fay își înăbușă râsul cu palma. Necioplitul se arată ofensat, dar înțelege apropoul.

— Bine, păstrează-l! zice el.

Își netezește părul pe spate cu un gest menit să impresioneze și își ia tălpășița. Rămași singuri, Fay își desface brațele:

— Ei, trebuia să-ți atrag atenția cumva.

— Crede-mă, ai făcut-o.

Zâmbește și îmi potrivește cravata, deși îmi stătea perfect.

— Și-acum, murmură ea, unde rămăsesem?

— Parcă voiai să mă ajuți să mă relaxez.

— Corect.

Se răsucește și începe să urce scările cu grația unei feline. Fac un pas după ea, dar ceva mă oprește. Gândul îmi zboară la fata misterioasă de pe plajă. Probabil e o prostie. Nici măcar n-o cunosc. Totuși, oricât ar fi fost de scurtă întâlnirea noastră, m-a făcut să pun în balanță întregul timp petrecut în vara asta. Petrekerile, grupul de prieteni, chiar și Fay. Până acum, asta era tot ce-mi doream. Și totuși... de ce mă port ca un năuc și nu pot să fac nimic ca să-mi revin?

Fay se oprește la mijlocul treptelor și se uită peste umăr. Îmi face semn cu capul. O fi din cauză că sunt un om slab, însă accept ceea ce Ned, Fay și tatăl meu îmi oferă pe tavă. Un sentiment de autodezgust îmi răscolește pânțele, precum un șarpe ce se încolăcește. Cu mâinile adânc înfipite în buzunare, pornesc după Fay în umbrele foșnitoare, lăsând în urmă petrecerea.

CAPITOLUL 4

Cassandra

Când am reușit în sfârșit să mă târăsc în bucătărie pentru micul dejun, omleta pe care mi-a pregătit-o Frank e deja rece. Mama șterge blaturile și îl strigă pe Eddie să-și ia de acolo mașinuța de curse. Când mă observă, ochii i se umbresc și mă scrutează necruțător.

— Mă mir că ai dormit atât de mult. Te-ai dus la culcare destul de devreme.

Dau din umeri și mă așez la tejgheaua înaltă a barului. Înfig furculița în omleta tare ca piatra.

— Mai bine ia asta, zice ea și îmi împinge un ștrudel cu zmeură pe suprafața de granit a barului.

Accept cu un zâmbet ramura de măslin. Mai bine zis, o jumătate de zâmbet. Doar atât sunt în stare să ofer în dimineața asta.

Își face apariția și Frank, cu *Wall Street Journal* la subraț.

— 'Neața, Cassie! Te-ai odihnit bine?

Încuviințez din cap, sperând că gura mea plină cu ștrudel o să fie o bună scuză de a nu purta o conversație de complezență.

Frank își toarnă un pahar cu suc de portocale.

— Ia zi, te-ai distrat aseară la petrecere?

— Mhm, mormăi eu cu indiferență și cu gura plină.

Gândul îmi zboară la conversația bizară și frustrantă avută cu Lawrence.

— Te ajută să cunoști mai bine oamenii din partea locului, continuă Frank, făcându-mi un semn optimist cu ochiul. O mulțime de persoane agreabile.

— Mm-hmm, aprob din nou.

În minte îmi pregătesc strategia de retragere urgentă din conversație.

— Chiar și oameni foarte importanți, îi dă el zor, crezând că mă impresionează.

Totuși, cuvintele lui îmi aduc mingea la fileu.

— Chiar așa, spun eu. Cineva de la petrecere îmi vorbea despre un anume Ned Foster. Bănuiesc că știi cine e.

— Ned Foster..., zice Frank. Hm, nu pot spune că-l cunosc. Dar știu că există o familie Foster în apropiere, lângă Weston. Sunt aici din moși strămoși. Dacă nu mă înșel, încă din secolul al optsprezecelea.

Așa cum mi-am închipuit. Nobilimea din Crest Harbor.

Mama se întoarce brusc către Frank, cu o sclipire de memorie:

— Nu cumva un Foster a construit casa asta pe la 1920? Parcă așa îmi aduc aminte că a zis agentul imobiliar.

— Tot ce e posibil, este de acord Frank, apoi soarbe din sucul de portocale. Știi că eu nu prea dau atenție amănuntelor de genul ăsta, buburuză.

În mod normal, îmi dau ochii peste cap la auzul poreclilor pe care le inventează Frank, însă acum mintea mea nu se sinchisește de asta, fiind ocupată să întoarcă pe toate fețele spuselor mamei.

— Deci Fosterii încă dețin proprietatea asta? întreb eu curioasă. De la ei am închiriat?

— A, nu, mă lămurește mama. Nu, Fosterii au vândut-o la scurtă vreme după ce au construit-o. Cam prea repede, după părerea mea. Dar nu-mi amintesc motivul.

Înfig furculița în miezul de zmeură al rămășiței de ștrudel din farfurie. Despre ce vorbea atunci Lawrence? O fi vreun expert în case de epocă din Crest Harbor? Sper că nu. Asta l-ar face atât snob, cât și pretențios.

Și misterios.

Și enervant de atrăgător.

Zâmbetul lui îmi bântuie gândurile ca o durere surdă. Pufnesc pe nări. Nu, e un nemernic. Nu uita cum s-a purtat aseară! De parcă era stăpânul întregului oraș.

Și-atunci, de ce vreau să aflu mai multe despre el?

Pentru că sunt tâmpită. Accept evidența.

— Pot să mă întâlnesc azi cu Travis? încerc eu, uitându-mă la mama cu speranță.

Pariez că el ar ști mai multe despre Lawrence.

— Nici să nu te gândești! Fundulețul tău e pedepsit, Cass.

— Dar poate să vină el aici.

— Nu. Ai de îndeplinit treburi prin casă, apoi trebuie să-ți continui lectura de vacanță. Și după aceea, dacă mă cuprinde un sentiment de generozitate, te las la laptop după ce mănânci de prânz.

Oftez zgomotos:

— Fantastic!

Chipul mamei este un zid de fier indiferent în fața rugăminților mele.

— Cum îți așterni, așa vei dormi.

Împing scaunul sub tejgheaua barului și mă îndrept către scări.

— De fapt, încă nu mi-am făcut patul în dimineața asta și cred că mă duc să mă întind în el, să mai dorm puțin.

— Ce mândră suntem! comentează mama în timp ce eu calc apăsător treptele.

Să stau în camera mea nu este cea mai nasoală pedeapsă pe care mama ar fi putut să mi-o dea, deoarece nu diferă prea mult de restul timpului petrecut în vacanța asta de vară. Totuși, acum sunt în cea mai proastă dispoziție. Și cum încă două zile lipsite de evenimente se anunță la orizont, nerăbdarea se transformă în amărăciune. Mă acresc precum laptele stătut.

În cea de-a treia zi sunt într-o stare sufletească atât de miserabilă, încât sunetul făcut de Frank mâncându-și pepenele roșu la cină mă aduce în pragul isteriei. Trebuie să ies urgent de-aici. Înșfac două feliuțe din care se scurge zeama și îi anunț că mă duc să iau aer curat. Mama și Frank abia își pot ascunde ușurarea. Sunt sigură că a fost o absolută încântare să mă aibă prin preajmă.

Plescăind cu gura plină de pepene, o pornesc tropăind prin iarba peluzei. Apoi îmi dau seama că pașii mă poartă către plajă. Normal. Am o clipă de șovăială. Cât de patetică par dacă mă duc acolo? Foarte. Dar, la o adică, poate fi mai rău de-atât?

Cu fălcile încleștate, merg înainte. Trebuie să văd din nou plaja. Trebuie să o disociez de Lawrence. Pe măsură ce mă apropii de potecă, percep din ce în ce mai tare zgomotul valurilor, ceea ce face ca inima să-mi tresalte ușor. Asta-i ridicol! Cu o privire furioasă, îmi fac loc printre tufișuri și năvălesc pe nisip.

Și iată-l acolo.

Lawrence. Ieșind din apă. Fără cămașă. Purtând niște bermude caraghioase. Își netezește pe spate părul ud și ciufulit și ochii lui se opresc ținută asupra mea.

Aș fi putut considera asta o reverie jalnică din partea mea, dacă nu aș fi văzut expresia la fel de surprinsă de pe chipul lui. Pentru o fracțiune de secundă, ne holbăm unul la altul.

— Cassandra? se aude glasul lui peste urletul valurilor.

Mă strigă de parcă vrea să vadă dacă sunt acolo în realitate sau nu. Dintr-odată, îmi dau seama că s-ar putea să fiu mânjită de suc de pepene pe bărbie, că sunt îmbrăcată cu un șort de blugi mult prea scurt, că părul meu e adunat într-un coc neglijent. Mă șterg cu brațul la gură.

— Ce naiba faci aici? îl întreb eu, înaintând pe fâșia de iarbă ca să audă ce zic.

— Păi... înot?!

Ochii mei coboară inevitabil asupra pieptului și brațelor lui goale. Are corpul robust, dar nu are mușchii umflați de prea multe ridicări de greutate. Nu este solid, dar este cu siguranță puternic. În timp ce îl studiez, o picătură de apă i se prelinge pe piept, ca un strop de aur topit în razele soarelui înserării.

Îmi smulg privirea, revenind asupra chipului său. Concentrează-te, Cass!

— A, da? Văd că înoți. Te întreb, de fapt, ce cauți aici? Pe o proprietate privată.

— Aș putea să te întreb același lucru, zice el, râzând ușor.

Oamenii ăștia bogați chiar întrec măsura. Probabil că există pe undeva o potecă până aici, ceea ce transformă plaja într-una publică.

— Chiar e o surpriză să te văd aici, continuă Lawrence, în timp ce din cauza zâmbetului său mi se învâlmășește șirul gândurilor.

Suflu o șuviță ce-mi alunecase rebelă pe față și îmi încrucișez brațele:

— Ia ascultă...

— Mă bucur că te-ai întors, spune el, înaintând ca să-și ia prosopul de pe jos. Întâlnirea noastră din seara aceea s-a terminat cam prost. Credeam că sigur n-o să te mai văd vreodată.

Vorbele lui mă dau gata. Dintr-odată, răspunsul acid pe care l-am pregătit mi s-a evaporat de pe limbă.

Se șterge rapid pe cap cu prosopul, ceea ce-i conferă acel look neglijent, extrem de sexy. Apoi îmi adresează un zâmbet, înțepenindu-mi limba definitiv.

— Ai venit să înoți? mă întreabă el. Apa este excelentă.

— O, nu... Meditam iar la ceva, cred.

— Se pare că e modul tău preferat de a-ți petrece timpul. Ce te apasă atât de tare, Cassandra?

Îmi dau ochii peste cap.

— Parcă ți-am mai spus.

— Așa este. Meditezi la subtila suferință a vieții.

Încuviințez, deși sunt surprinsă că își amintește.

— Cam așa ceva.

— Speram că încercai doar să mă faci să râd, zice Lawrence, uitându-se fix în ochii mei, pătrunzător. M-ar întrista să aflu că ești cu adevărat nefericită.

Simt ceva în stomac. Îmi feresc privirea.

— Nu-ți face griji. Voi supraviețui.

— Știi, cu meditația nu rezolvi mare lucru acum. Ar trebui să încerci să înoți. Oceanul face bine la suflet.

— Mă simt bine doar observându-l de la distanță.

Lawrence își întoarce privirea către valurile care strălucesc în lumina aurie a soarelui ce se pregătește să apună.

— Adevărat. E minunat, fără îndoială. Este al doilea lucru frumos pe care să-l admiri pe această plajă.

— Doamne, chiar că știi să joci!

— Sunt un om legat pe veci de adevăr, răspunde și își atârnă prosopul în jurul gâtului, apoi ridică bărbia, de parcă încearcă să-și amintească ceva, și spune:

*De adevăr și mare ochii ei tânjesc să se-mpresoare,
O veșnicie în spațiul vast ce i se-așterne la picioare.
În lumina lăptoasă a Luceafărului de dimineață,
Pas cu pas, sufletul meu cu al ei se-nvață.*

Îmi mușc buza ca să înăbuș un rânjet prostesc. Mă dau în vânt după băieții care recită versuri.

— Este cumva... Byron? întreb nesigură.

Lawrence începe să râdă:

— Nu, deși sunt flatat. Este poezia mea.

Ridic din sprânceană:

— Poezia ta? Adică tu ai scris-o?

— Da. A fost o încercare.

Răspunsul meu este o tăcere sceptică.

— Chiar este atât de greu de crezut? spune el.

Este o informație pe care încă trebuie s-o analizez. După trei zile agitate în care am încercat din răputeri să nu mă gândesc la Lawrence, să-l văd acum aici, fără cămașă și recitând poezii... mă amețește serios. O pornesc de-a lungul țărmului. El ține pasul cu mine, umăr la umăr.

— Ei bine, zic eu prudentă, nu întâlnești prea des tipi care să compună poezii. Iar cei care o fac nu sunt...

Era să zic „nu sunt la fel de sexy ca tine”, dar din fericire m-am oprit la timp.

— Nu sunt cum? Sunt bețivi, sau ce?

— Nu la cuvântul ăsta mă gândeam.

— Eu nu sunt așa. Ca să știi.

Zâmbesc cu un aer de superioritate:

— Nu cred până nu văd.

Mergem în tăcere, fără să fie un sentiment apăsător.

Lawrence înclină ușor capul ca să-mi întâlnească privirea.

— Deci ce părere ai? La poezia mea mă refer. Ți-a plăcut?

— Nu e rea.

Am rostit acest răspuns prefăcut cu ceva efort.

— Bine, accept aprecierea ta.

Judecând după felul cum zâmbește și mă privește, îmi închipui că este destul de conștient de efectul pe care-l are asupra mea.

— N-ai o cămașă sau ceva cu care să te acoperi? întreb eu, încercând din răputeri să nu mă uit la el.

— Te stânjenesc cumva?

— Nu, răspund eu râzând forțat, mult prea forțat.

Lawrence se abține să nu râdă, ceea ce mă face să roșesc. Vezi-ți de treabă, Cass! Ești ridicolă!

Lawrence traversează plaja și culege o cămașă albă, de in, ce stătea agățată într-un tufiș. O trage peste cap și apoi aleargă ușor spre mine. Îl aștept pregătită de atac.

— Așadar, spun eu imediat ce ajunge în dreptul meu, presupun că scrii poezia ca să convingi blondele naive că ești un tip profund și interesant, așa încât ele să-și dorească să se culce cu tine!

Lawrence își duce mâna la inimă.

— Lovitură ucigașă!

— Spun doar ce văd.

— În cazul ăsta, se întâmplă să te înșeli.

— Ba nu cred. Te-am ghicit eu.

— Nu prea ai nimerit-o.

Zâmbetul lui devine trist și acea privire rătăcită și gânditoare revine în ochii lui.

— De fapt, n-am mai împărtășit nimănui versurile mele, cu excepția tatălui meu. Și el mi-a comunicat foarte clar cât de inutile le consideră.

Încetinesc pasul. Dacă Lawrence își bate joc de mine, atunci trebuie să mă gândesc la un contraatac, pentru că, la naiba!, e foarte convingător.

— Nu sunt inutile, zic eu încetișor. Sau cel puțin ceea ce am auzit eu. Adică... poate că celelalte or fi groaznice.

Lawrence nu-mi dă nicio replică. Îmi mușc buzele. Nu vreau să se termine aici conversația noastră. Nu încă. Trebuie să investighez mai mult. Cred că e cazul să renunț un pic la sarcasm.

— Drept să-ți spun, cred că e chiar minunat că scrii poezii.

— Mulțumesc, zice el, dar pare cu gândul departe.

Un val mare năvălește spre noi, iar spuma albă ne învăluie picioarele. Mă răsucesc, încercând să mă feresc, și observ că soarele s-a ascuns în spatele casei și nu-l mai văd deloc. Norii par cuprinși de flăcări roșii și violet. Se anunță o noapte caldă și umedă, iar vântul poartă cu el mirosul oceanului și al ierbii proaspăt tăiate. Inspir adânc și o senzație de căldură și agitație pune stăpânire pe mine. Pentru prima dată după mult timp, simt un puternic îndemn de a-mi aduce cu mine șevaletul și pensulele. Cerul acesta reprezintă perfecțiunea întruchipată a verii.

— Ce apus frumos! remarcă Lawrence, urmărindu-mi privirea.

— Este desăvârșit!

Privirile noastre se întâlnesc și zăresc ceva în expresia lui, ceva foarte familiar. Mă port nesăbuit când sunt fericită, așa că mă hotărâsc să continui interogatoriul.

— Deci spui că n-ai arătat nimănui poeziile tale până acum? întreb eu, pornind din nou în pas de plimbare.

— Așa este.

— Și-atunci, de ce mi-ai recitat tocmai mie din versurile tale?

— Bună întrebare, zice el, dând din cap. Într-adevăr, de ce?

— Chiar nu știi sau încerci să fii drăguț cu mine?

— Chiar nu știu, admite el. Este ceva la tine care...

Este tipul de replică pe care orice adolescentă iubitoare de artă dorește s-o audă. Și oricât ar fi de folosit clișeul ăsta, m-a topit un pic pe dinăuntru. E priceput tipul ăsta!

Ne apropiem de țarm. Apa rece ne atinge degetele de la picioare. Lawrence se apleacă să culeagă o piatră, pe care o azvârle cu putere în ocean.

— Ce este? mă întreabă el. Ce te face pe tine atât de diferită?

— Întotdeauna am fost o ciudată. Așa sunt eu.

— Nu asta am vrut să spun. Nu te-ntâlnești în fiecare zi cu o fată care apreciază poezia.

Ridic din umeri:

— Bănuiesc că nu, deși nu am citit chiar atât de multe versuri. Sunt mai mult artistă. Pictoriță.

Lawrence se oprește, măsurându-mă atent.

— Chiar așa?

— Da, dar nici eu nu sunt genul acela de artist bețiv. Poate doar în perioada mea de tristețe albastră.

Încuviințează din cap impresionat.

— Mirobolant! exclamă el cu sinceritate.

Mă umflă râsul la auzul cuvântului folosit:

— Da. E mirobolant, într-adevăr.

— Și ce pictezi?

Interesul lui pare neprefăcut.

— Ei bine, pictez apusul, de exemplu.

— A, da. Deci peisaje.

— Câteodată. Pictez câte puțin din toate. Orice mă atinge și mă trage de guler.

Lawrence nu și-a luat ochii de la mine. Zâmbetul lui de admirație neascunsă mă face să-mi crească inima în piept.

— Știam că e ceva diferit la tine.

— Destul de bizar. Și eu am crezut același lucru despre tine.

Mă ia amețeața încercând să-l descifrez pe tipul ăsta. Este incitant, dar mă și ține în stare de alertă.

— Pot să-ți pun o întrebare la întâmplare? Ai crescut într-o țară străină? Sau într-o comunitate hippiotă? Într-o sectă de oameni prietenoși?

Lawrence pare amuzat.

— Nu. De ce?

Clatin din cap:

— Întrebam și eu așa...

— Suntem o pereche de rațe ciudățele, nu, Cassandra?

— Numai faptul că ai folosit expresia „rațe ciudățele” ilustrează perfect ideea asta.

Se uită la mine cu privirea aceea cu care încep deja să mă obișnuiesc: îndrăzneată, fără pic de aroganță, curioasă, ca și cum ar vrea să mă cucerească și nu-i este deloc teamă s-o arate.

— Vreau să te cunosc mai bine, zice el. Dacă-mi dai ocazia. Obrajii îmi iau foc.

— S-ar putea să fiu dispusă să-ți ofer această ocazie.

— De ce nu vii acasă la mine? Bucătarul îți poate aduce niște înghețată cât mă duc eu să mă schimb. Și apoi putem vorbi pe îndelete.

— Locuiești în apropiere?

Lawrence arată către casa mea.

— Aș spune că este destul de aproape.

Mă înviorez. Crezusem că toate casele vecinilor sunt goale, stăpânii lor fiind plecați în Europa sau în Maldive sau într-o vacanță exotică și luxoasă unde se duc mereu oamenii bogați. Dar el stă atât de aproape? Asta înseamnă că putem să ne mai vedem? Sunt pedepsită, dar mă descurc eu. Mă uit la șortul meu ponosit și pătat de pepene roșu. O fi în zadar, numai că, dacă într-adevăr vom mai petrece timp împreună, vreau să arăt bine.

— Îmi acorzi cinci minute să mă schimb?

— Sigur, doar dacă nu intenționezi să mergi să înoți.

Oare crede că ăsta este costumul meu de baie?

— Nu. Asta este distracția ta.

Mă îndrept spre casă. Nu vreau să-i ofer motive să se răzgândească.

— Așteaptă-mă în stradă și după aceea mergem la tine acasă, da?

Un licăr de nedumerire i se citește în ochi, dar ridică din umeri:

— Bine, dacă asta vrei, dar...

— Știu că e demodat, dar sunt fată. Fă-mi pe plac.

Mă grăbesc spre casă înainte să apuce să-mi răspundă. Lasă-i să tânjească după mai mult, mă sfătuiește Jade mereu. Îmi dau ochii peste cap la propriul gând. E ridicol cât de entuziasmată mă simt acum. Fac un salt, la propriu, și dau buzna în casă.

Mama și Frank discută în sufragerie. Dintr-un alt salt, aterizez în spatele canapelei albe, din piele, ajung lângă mama și îmi înfășor brațele în jurul ei într-o îmbrățișare de urs.

— Ce se întâmplă? Cine ești și ce-ai făcut cu fata mea adolescentă morocănoasă?

— Tot eu sunt, spun eu, fluturându-mi genele înduioșător. Doar că acum vreau o suspendare a pedepsei.

Mama zâmbește afectat:

— Trebuia să ghicesc.

Mă arunc în genunchi în fața ei și cerșesc corespunzător:

— Bine. Am întâlnit un tip la petrecerea voastră...

— O, vai! exclamă mama și își dă jos ochelarii de citit.

— E chiar drăguț. Este foarte politicos. Ieșim un pic să ne plimbăm. Îi apuc mâna și o duc la obrazul meu: Te roooooog!!!!

Mama se uită neîncrezătoare la Frank, dar el e deja de partea mea.

— Ce bine că o avem din nou printre noi pe Cassie cea bucuroasă.

— Așa este, admite mama. În ultima vreme ai fost o pacoste.

— Da, știu. Dar jur că n-o să mai fiu așa. O să fiu mai bine. O să fiu o încântare.

Mama și Frank încep să râdă – semn bun – apoi mama scoate un oftat.

— În regulă, puștoaico. Dar nu întârzii peste ora de întoarcere.

— Absolut.

Mama își dă ochii peste cap, dar zâmbește. O mai îmbrățișez o dată.

— Ești cea mai bună!

Galopând pe scări către camera mea, surprind un schimb de șoapte între ei, amuzate și exasperate. Bineînțeles că va urma o discuție despre firea furtunoasă a adolescentului. Pe bună dreptate. Dar nu mă deranjează. În clipa asta mă interesează doar să găsesc niște haine drăguțe, să mă pieptăn și să-mi mișc fundulețul în stradă.

Răscolind prin încrângătura de obiecte vestimentare din șifonier, reușesc să găsesc un tricou albastru la modă și o pereche de pantaloni scurți mai puțin ponosiți. Îmi strâng părul într-o coadă de cal pentru a masca pletele nespălate, iar o

pereche de cercei drăguți îmi definesc lookul. În mod intenționat nu acord prea mult timp pregătirii, căci nu vreau să pară că mă străduiesc prea tare. Deși o cam fac...

Coborând în goană scările, nu-mi pot ascunde zâmbetul. E o prostie să fiu atât de nerăbdătoare, dar scuza mea e că nu ard de nerăbdare să-l văd pe Lawrence în sine, ci sunt bucuroasă că în sfârșit mi se întâmplă ceva interesant în general.

Îmi impun să încetinesc pasul, până ce ajung să pășesc lejer pe alee. Trec de poartă și mă uit pe stradă în ambele direcții. În amurg, numai stâlpul de iluminat reprezintă o dovadă a civilizației. Cicadele cântă zgomotos în gardul viu înconjurător. Lumina licuricilor scânteiază în păduricea de dincolo de stradă. Apoi, undeva în depărtare, ca într-un film horror, un câine începe să latre.

Dar Lawrence nu este nicăieri.

De nervi, îmi fac gura pungă. Mi-a luat mai mult de cinci minute să mă pregătesc, dar nu exagerat de mult. Mai cercetez o dată strada. Nimic. Minte începe să născocască scenarii posibile. A așteptat și apoi a crezut că nu mai vin? A fost chemat acasă? Poate că părinții îl țin acolo cu forța? Poate că s-a dus și el să se pregătească? Îi mai acord cinci minute.

Trec zece minute.

Apoi cincisprezece.

Douăzeci...

Stomacul mi se strânge ca un ghem. Mi-a tras clapa. Toată treaba asta n-a fost decât o glumă răutăcioasă? La gândul ăsta mă ia amețeala. Nu pare genul. Sau mă înșel? N-am văzut eu oare încă de la început niște semnale de avertizare? Dar le-am ignorat, deoarece am fost atrasă de spiritul lui meditativ, poetic. Probabil că ăsta a fost planul lui.

Deja cuprinsă de greață, mă mai uit o dată în lungul străzii, sperând dincolo de speranță că îi voi vedea în depărtare silueta întunecată. Speranța mea jalnică mă umple de rușine. Nu are de gând să vină. Cred că arăt ca o proastă, stând aici în mijlocul străzii pustii. Nu știu cum să ajung mai repede în casă.

Pe scări, aud vocea mamei.

— Cass? Te-ai întors?

Promisiunea pe care i-am făcut-o – și anume că voi fi dulce și veselă – are acum un gust amar. Vreau să țip la ea. Să-i fac o scenă. Să știe că sufăr. Dar îmi înghit cuvintele.

— Ne-am hotărât să amânăm plimbarea, îi strig eu, străduindu-mă să rostesc totul pe un ton cât se poate de normal.

— Aha, răspunde mama cu glas insuportabil de blând. Dar tu ești bine?

— N-am nimic. Sunt doar obosită. Mă duc să mă culc.

— OK. Noapte bună!

Nu răspund. Mă târăsc până în dormitor și împing ușa în urma mea.

CAPITOLUL 5

Cassandra

Când mă trezesc de dimineață, mă simt inexplicabil de calmă. Poate că „amorțită” ar fi un termen mai potrivit. Oricum ar fi, sunt hotărâtă să nu mai irosesc niciun dram de emoție sau vreun gând în ceea ce-l privește pe Lawrence Foster. Cobor la micul dejun cu capul sus. Sunt calmă. Sunt relaxată. Sunt de piatră.

Când mă apropii de masă, schimbul de priviri între mama și Frank nu scapă neobservat. Oare milă e ceea ce întrezăresc pe chipul mamei? Oftez și mă așez pe scaun. Chiar și Eddie pare să se poarte cu mânuși, stând în scaunul lui și molfăind cerealele cu zahăr. Nu se aude decât un crănțănit timid. Îmi dau ochii peste cap.

— Mamă, zic eu liniștită, am o rugămintă.

— Sigur, draga mea, spune ea, exagerat de veselă. Ce este?

— Hai să facem ceva. Ceva care să ne ocupe întreaga zi.

Ceva distractiv.

Frank își lasă mâna pe umărul meu.

— Ai ceva pe suflet, Cassy...?

— Nup, nici vorbă!

— Bine, e de acord mama. Știu ce putem face. Mergem la cumpărături. Cumpărăturile vindecă orice.

— Dar nu e nimic de vindecat, dau eu replica rapid, în defensivă, negând de fapt ceea ce încerc să susțin cu tărie.

Mama își face numărul în continuare:

— Hai să mergem la cumpărături. Luăm decapotabila.

Ridic paharul cu suc de portocale:

— Închin acest pahar în cinstea cumpărăturilor!

Planul meu de diversiune funcționează perfect. Nu că ar fi prea greu. Lawrence este un tip interesant (și, OK, admit, unul foarte arătos), dar l-am cunoscut vreme de trei secunde. Nimic mai mult. Înțepătura umilinței trece destul de ușor.

Sau cel puțin așa pare.

Crăpăturile din fațada edificiului clădit de mine apar două zile mai târziu. Mă joc leapșa cu Eddie pe peluză, în vreme ce mama și Frank fac curat după o petrecere cu barbecue. Proiectul Înveselirea Adolescenței cu Toane a inclus tot felul de diversiuni. Dar nu mă plâng. De fapt, chiar îmi iubesc familia pentru asta.

Îi ajut pe mama și pe Frank să termine curățenia. Când ei aduc la bucătărie și ultimele vase, mă duc afară să mă asigur că n-am mai lăsat în urmă coji de pepene pentru vreun roi de viespi, când Eddie vine alergând la mine, supărat:

— Cassie! Nu-mi găsec mingea de fotbal!

Cu o sprânceană ridicată, arăt către mingea roșie de fotbal din mâinile sale, iar el oftează exasperat:

— Cea verde, Cassie. Am pierdut-o!

Îi zburlesc ciuful:

— Ușurel, piticule! Te ajut eu s-o cauți.

Vocea mamei răzbate din bucătărie:

— Cine vrea înghețată?

Ochii lui Eddie se luminează ca două comete gemene. Mă pufnește râsul. Puștiul ăsta cred că este cel mai ușor de entuziasmat om de pe lume.

— Du-te și ia-ți niște înghețată. Îți găsesc eu mingea verde.

O zbughește, aproape împiedicându-se de nerăbdare. Clătinând din cap, cu zâmbetul pe buze, mă uit după minge pe peluză. Trece un minut până să o zăresc. O minge mică, verde fluorescent, stă proptită de gardul viu din fundul curții. Chiar lângă poteca ce dă pe plajă.

Oftez și o pornesc liniștită pe cărare, încercând să-mi țin gândurile sub control. Nu vreau să cedez ispitei. Doar recuperez jucăria lui Eddie. N-am nicio intenție să...

Când mă aplec să ridic mingea, mirosul de sare și de nisip îmi gădilă nările, purtat de vânt. Sunetul valurilor se aude șoptit în depărtare. Dintr-odată, îmi simt gâtul uscat. Stând așa aplecată, îmi întind gâtul prin culoarul năpădit de crenguțe din gardul viu, în încercarea de a trage cu ochiul la ce se află dincolo de el. Pot vedea o pată de albastru. Oceanul. Nisipul. Și ceva mă trage către plajă.

E mai mult decât nebunie curată, dar îl văd acolo, așezat pe nisip. Stă pur și simplu pe plajă și citește dintr-o carte.

Într-o clipă, o mulțime de emoții mă învăluie într-o succesiune rapidă. Mai întâi, un fior puternic la vederea lui. Apoi nedumerirea în fața tupeului său de a mai veni aici. După care sentimentul de rușine și dorința de a face stânga-mprejur înainte ca el să mă vadă și să-mi râdă în față. Apoi furie. Furie adevărată, care mă face să tremur.

Tropăi, iar el se întoarce repede. Face ochii mari. Sare în picioare.

— Nu-mi vine să cred! zice el, pälind.

Furia încă nu mi-a trecut.

— Nu, serios?! Mai ai curajul să-ți arăți fața pe-aici? Fie ești un ticălos mai mare decât mi-aș fi putut închipui, fie ești un vagabond și nu ai unde să dormi noaptea.

Clatină din cap:

— Cum ai...?

— De ce ești aici? Să te dai mare? Să-ți bați joc de mine? Mă înregistrezi pe ascuns cu telefonul, pentru ca apoi să râdeți de mine tu și prietenii tăi snobi?

— Cassandra...

— Vreau să pleci, Lawrence! Nu mai am nimic să-ți spun.

Face un pas spre mine.

— De ce te porți așa?

Încep să râd, nevenindu-mi a crede:

— De ce? O, Doamne, asta-i bună! Nu știu... Poate pentru că mi-ai tras clapa?

— Ce?!

— Te-am așteptat douăzeci de minute, ceea ce, desigur, era exact ce-ți doreai. Probabil ai fi preferat o jumătate de oră sau chiar patruzeci și cinci de minute, astfel încât umilința să fie maximă, dar poți să te mulțumești și cu douăzeci de minute.

Lawrence mă privește năucit, clipește des, ca și cum aș rosti cuvinte pe care el nu le poate pricepe. Inspiră adânc.

— Cassandra, începe el cu voce scăzută, te-am așteptat o oră întreagă pe stradă.

Sinceritatea și furia din glas mă dezarmează pe moment.

— Nu mai minți! Nu era nici țipenie de om acolo. Doar eu și licuricii.

Lawrence ridică mâinile.

— Ba este adevărat, te-am așteptat o oră. Te-aș fi sunat la telefon, dar nu știu unde stai. Nici măcar nu-ți știu numele de familie. Habar nu am cum să iau legătura cu tine.

Îmi duc palmele la tâmpile.

— Ce tot vorbești? Bineînțeles că știi unde locuiesc, spun eu și arăt cu brațul către casa mea. *Hello?*

Lawrence întreabă în bătaie de joc:

— Ce glumă este asta? Casa aia?

— Mda. Casa aia de dincolo de tufișuri. Ai venit la petrecerea noastră. Ai înotat pe plaja mea. Îmi vine greu să cred că ți-a scăpat unde stau.

Se ciupește de șaua nasului.

— Casa unchiului Ned se află dincolo de acest gard viu, Cassandra.

— Nu începe iar! Ridic vocea, la granița cu țipatul, dar nu-mi pasă. Despre ce vorbești? Nici măcar n-am auzit de Ned ăsta al tău. Nu mă interesează cine se crede stăpânul orașului sau cine a deținut pământul ăsta acum o mie de ani. Acolo stau eu. Aia este casa pe care tatăl meu vitreg a închiriat-o cu acte în regulă.

— Mă străduiesc din greu să-mi dau seama de ce te porți așa.

— Dar nu e complicat deloc! Aia este casa mea!

— De ce continui să pretinzi asta? mormăie el, cuprins de frustrare. Casa asta. Plaja asta. Toate sunt ale lui Ned. Cum poate exista vreo confuzie în privința asta când singura cale de acces până aici este ușa din față a casei lui?

— Ești nebun!

Și apoi mă luminez. Dacă este nebun de legat? Superb, dar nebun. Poate că Ned este o manifestare a schizofreniei lui acute.

— N-am idee cine este Ned, dar cu siguranță nu locuiește aici.

— Îmi pare rău, dar te înșeli.

— Nu prea cred!

— Casa aceasta este proprietatea lui Ned Foster, zice el, mânia lui egalând-o deja pe a mea. A construit-o în urmă cu trei ani.

Mă holbez la el:

— Serios, cred că ești nebun.

— Încep să cred că tu ești așa, domnișoară!

— Revizuieste-ți propria istorie înainte să încerci să minți.

Casa asta a fost construită prin anii '20.

— Exact! În 1922.

— Atunci înseamnă că stai prost cu matematica.

— Ce?!

— Păi, din 1922 și până acum au trecut mai mult de trei ani, nu crezi? Mai degrabă vreo nouăzeci și trei?

A rămas perplex, uitându-se la mine:

— Nouăzeci și trei...

— ...de ani. 1922 a fost acum mai bine de nouăzeci și trei de ani, repet eu.

— Dar acum suntem în 1925, Cassandra, zice el rar, de parcă eu aș fi nebuna. Cum ar putea să treacă de atunci nouăzeci de ani?

Aprob din cap cu interes exagerat:

— O, deci suntem în 1925, da? Asta-i chiar fascinant!

Nu zice nimic. Doar se holbează la mine. Iar mie mi-a ajuns.

— Gata! N-am de gând să stau aici și să mai joc după cum vrei tu. Am plecat.

— Cassandra! mă strigă Lawrence când eu mă răsucesc s-o pornesc spre casă. Stai!

Aleargă după mine, dar refuz să mă întorc. O ia pe urmele mele în timp ce eu înaintez prin nisip.

— Parcă ai fi un personaj dintr-o piesă, zice el, trecându-și mâna prin păr. Apari la aniversarea mea, acum vii în casa mea fără invitație. Porți cele mai ciudate și mai extravagante haine. Și-acum îmi zici că 1922 a fost acum nouăzeci și trei de ani...

Îmi fac loc prin gardul viu.

— Nu știi în ce joc vrei să mă atragi, dar...

Când mă întorc să-i arunc cea mai respingătoare privire din dotare, cuvintele mi se opresc în gât.

Fața lui, întregul corp sunt... neclare. Clipesc, dar imaginea este încă încețoșată. Ca și cum cineva l-ar fi mascat cu un ecran din tifon. Ca și cum l-aș privi printr-o lentilă mânjită de ceva exact în locul unde stă. Mă frec cu pumnii la ochi și mă uit din nou. Dar și el se uită la fel de ciudat la mine.

— Cassandra?

Mă dau înapoi, clipind încă pentru a alunga ceața asta nebunească de pe ochi. O fi vreun simptom de atac de cord sau ceva de genul ăsta? Oare orbesc din cauza vreunei probleme nediagnosticate de vedere?

Vine spre mine vorbind, dar tot ce aud este un murmur. Și, dacă e posibil așa ceva, devine și mai transparent. Deja se contopește cu fundalul, cu tufișurile, cu oceanul, cu apusul din spatele lui. Amuțită, mă retrag și mă împiedic, prăvălindu-mă pe peluză.

Lawrence face un pas pe iarbă. Văd cum buzele lui translucide îmi rostesc numele, apoi dispare. Dizolvându-se în fundal.

CAPITOLUL 6

Cassandra

*M*ă holbez la locul în care a dispărut Lawrence. Nu s-a întâmplat cu-adevărat. N-avea cum să se întâmple. Cred că orbesc. Sau am un atac cerebral.

Poate că sunt pe moarte. Sau chiar am murit.

Mă duc mai aproape de peticul de iarbă unde tocmai stătuse Lawrence.

Un pas.

Încă unul.

Apoi o siluetă străvezie prinde culoare și formă în fața tușișurilor. Inima îmi bate atât de tare în cutia toracică, de parcă și-ar dori să evadeze. Înaintez și culorile capătă consistență. Silueta începe să ia o formă cunoscută. Umană. Un murmur slab ajunge la urechile mele.

— Lawrence? rostesc cu voce tremurată.

Alerg către gardul viu și dau la o parte crenguțele care-mi zgârie pielea. Silueta se solidifică și prinde viață cu fiecare secundă. Murmurul devine distorsionat, ca atunci când nu ai conexiune bună la telefon.

— Cassandra?

— Lawrence!

Înlătur și ultimele rămurele ale gardului neîngrijit. Piciorul îmi atinge nisipul și mă ciocnesc de pieptul lui. Ne privim în ochi. Mă prinde de brațe, iar fața-i este albă ca o coală de hârtie.

— Cassandra!

Nu pot să respir. Mă eliberez din strânsoare și mă uit la el îngrozită.

— Ce-a fost asta? Ce naiba s-a întâmplat?!

Lawrence nu scoate un cuvânt și mă privește cu ochii cășcați.

— Ce s-a întâmplat? insist eu. Ai dispărut. Te-ai evaporat. Te-ai...

— ...dizolvat în fundal? continuă el ideea cu voce tremurată.

— Da...

— Nu eu am dispărut, ci tu. Te-am strigat. N-ai auzit?

— Ba da. Până te-ai topit de-a binelea.

Clatină din cap, năucit:

— Dar am fost aici tot timpul!

— Și eu la fel!

— Și-atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu știu! țip eu. Habar n-am. Sunt la fel de speriată ca tine.

Păstrăm tăcerea câteva clipe, răsuflând din greu și așteptându-l pe celălalt să găsească explicația. Lawrence se uită către gardul viu și eu îi urmăresc privirea.

— Poate că a fost pur și simplu o întâmplare, zice el. Un val de căldură. Un impuls de energie.

Dă să se îndrepte către tufișuri, dar eu îl prind de mână.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să văd...

— Nu te apropia prea mult! îl avertizez eu, trăgându-l.

Își lovește ușor buzele cu pumnul strâns, cu sprâncenele încruntate de concentrare.

— Ce-ar fi... ce-ar fi să mai încercăm o dată? Să vedem dacă se întâmplă același lucru?

— Ai înnebunit?

— Merită să încercăm.

— Nu! spun cu hotărâre. Dacă dispari, doar că de data asta nu te mai întorci?

Lawrence stă puțin pe gânduri, apoi, fără să răspundă, face un pas spre tufiș.

— Nu face asta! țip eu.

— Trebuie să văd!

Îl văd cum își trece mâinile peste frunzele aspre. Se apleacă să cerceteze crengile și rădăcinile, apoi prinde între degete câteva firușoare de nisip.

— Îmi pare cât se poate de obișnuit, zice el. Cred că trebuie să mai facem o încercare. Se ridică și îmi întinde mâna: Haide!

— Ești nebun, refuz eu, încrucișându-mi brațele la piept. Nu mă mai apropii de poteca aia!

— Deci ai de gând să-ți petreci noaptea pe plajă? Mai devreme sau mai târziu tot trebuie să trecem pe acolo. Așa că mai bine încercăm împreună.

Clatin din cap, însă, fără voia mea, pașii mă poartă spre el. Asta-i o prostie. E ca la ruleta rusească. Ceva cât se poate de bizar se petrece, iar noi o căutăm cu lumânarea.

— Facem o probă, spun eu. Dar ne întoarcem imediat pe plajă dacă ceva ciudat începe să se întâmple.

Încuviințează din cap și îmi ia mâna. Are palma transpirată. Ochii îi strălucesc de agitație și entuziasm. Nu știu de ce este atât de nerăbdător să se dematerializeze iar.

— La trei..., zice el.

— Asta-i nebunie curată! Tu ești nebun!

— Orice-ai face, nu-mi da drumul la mână.

Da, atâta vreme cât mâna ta există!

— Suntem nebuni!

— Unu... Doi... Trei...

Poteca devine încețoșată pe măsură ce înaintăm prin deschizătura strâmtă. După trei pași, Lawrence începe să se estompeze. Rămân fără aer.

— Se întâmplă!

— Simți ceva?

— De ce aș simți? Doar tu dispari.

— Mergi înainte, mă îndeamnă el, deși vocea lui pare un murmur.

— Trebuie să ne oprim!

Deși dispare chiar sub ochii mei, încă-i simt strânsoarea mâinii. Mă trage spre peluză.

— Lawrence, mi-e frică! Vreau să mă întorc!

— Nu. Mergi înainte!

Vocea îi este slabă, pierdută. Dispare.

Mă împiedic, fiind trasă în curte de silueta estompată din fața mea. Strânsoarea devine ușoară, precum nisipul ce se scurge printre degete. Îmi simt pulsul bătând tare în tâmpile. Îmi țiuie urechile.

— Oprește-te! urlu eu.

Deslușesc o umbră înainte să dispară de tot.

— Lawrence! Întoarce-te pe plajă! Grăbește-te!

Înnebunită, mă lupt cu crengile verzi până ce, fără aer, mă prăbușesc pe nisip.

Ce se petrece? Am luat-o razna. Cu siguranță am luat-o razna. Sau poate nu. Poate este sfârșitul lumii. Nu un big bang, ci un vaiet. Toată lumea pur și simplu dispare. Ar putea fi un fantastic subiect de roman SF.

Două mâini se lasă pe umerii mei.

— Cassandra.

Cu un țipăt, mă răsucesc. Lawrence stă îngenuncheat în fața mea, abia trăgându-și răsuflarea, palid, dar în carne și oase.

— L-ai văzut pe Ned? mă întreabă el.

— Ce?

— Ned.

Clipesc des.

— Ce tot vorbești acolo?

— Ned era acolo, pe peluză. Nu l-ai văzut?

Mă holbez la el, creierul meu nefiind în stare să priceapă toate astea. Mi se face rău, mă cuprinde amețeala. Mă aplec, în încercarea de a nu-mi vărsa mațele. Umerii lui Lawrence se ridică și coboară cu fiecare respirație. Ochii lui îmi cercează chipul, ca și cum ar încerca să găsească răspunsuri ascunse adânc în ochii mei.

— Ești o fantomă? șoptește el.

— Ce? Nuuu! Ce tot...? Bineînțeles că nu sunt!

Lasă capul într-o parte, nesigur. Îmi încleștez fălcile.

— Dacă-aș fi fantomă, ai putea simți asta? zic eu, pocnindu-l în umăr.

— Hei! Se freacă în locul unde l-am lovit, strâmbându-se. Apoi își îngustează ochii. Ar putea fi o șmecherie. Nu prea cred în supranatural.

— Nu sunt fantomă, Lawrence!

— Păi, nici eu nu sunt. Și-atunci, care-i explicația?

Își lovește buzele cu pumnul, îngândurat.

— Dacă poteca e bântuită?

— Dar amândoi am trecut pe acolo de o sută de ori și nimic ciudat nu s-a întâmplat, spun eu. Orice s-ar întâmpla, are legătură cu tine.

— Sau cu tine!

— Sau cu noi amândoi.

Privirile ni se întâlnesc. Lawrence își înfige degetele în nisip, trasând absent o linie, în timp ce își frământă mintea. Apoi ridică privirea șovăielnic.

— Eu zic să mai încercăm încă o dată. Poate că dacă alergăm, putem ajunge împreună până acasă.

Clatin din cap, însă el mă apucă de mână.

— Încă o dată. Te rog!

Și-am mai încercat de trei ori. Prima oară am alergat cât ne țineau picioarele, a doua, mergând de-a bușilea, a treia, oprindu-ne la mijlocul culoarului dintre tufișuri, pentru a studia crengile și împrejurimile. Dar fiecare trecere a dus la același rezultat. Cealaltă persoană dispare, de parcă o forță nelumească se încrâncenează să o distrugă.

În vreme ce soarele apune, colorând cerul în portocaliu și violet în lumina amurgului, Lawrence și cu mine stăm în tăcere pe plajă, contemplând valurile ca atunci când ne-am văzut prima oară. Doar că de data asta nu-mi găsesc cuvintele. Nicio replică tăioasă. Ce mai poți să spui când te confrunți cu inexplicabilul?

Lawrence se ciupește de șaua nasului și oftează. Apoi ridică brusc capul.

— Ce e? îl întreb.

— În ce an suntem?

— Poftim?

— În ce an crezi că ești? Ai spus că 1922 a fost acum mai bine de nouăzeci de ani.

— Pentru că așa a fost!

I se pune un nod în gât, dar nu zice nimic.

— Te îndoiești de asta?

O vreme, stă și se uită la mine. Apoi răsuflă atât de tare, încât se cutremură, și își freacă de zor fața.

— E oare posibil? șoptește el. Din prima clipă în care am cunoscut-o, toată confuzia asta, toată insistența ei bizară...

— Despre ce tot vorbești acolo?

Își mușcă buza, de parcă și-ar cântări bine cuvintele înainte de a le rosti:

— Cassandra, aceasta este plaja privată a unchiului meu. Aici stă el. A construit casa acum trei ani. Nu a aparținut nimănui altcuiva. Acum suntem în 1925.

De data asta, e rândul meu să fac ochii mari de uimire.

Încearcă să fie amuzant? Sau este nebun cu-adevărat? Schizofrenic? Sau...

Imaginea lui Lawrence evaporându-se în aer ca un norișor de aburi îmi revine în minte. Un eveniment a cărui existență nu am cum s-o neg. Doar am făcut proba de cinci ori.

Un gând teribil îmi dă ghes. Dacă el este fantomă? Dacă bântuie pe această plajă de nouăzeci de ani încoace? Asta ar explica de ce crede el că suntem în 1925, de ce s-a purtat atât de ciudat când ne-am cunoscut.

Dar... e o entitate în carne și oase. Îl pot simți. Respiră. Se udă. Și-a schimbat hainele. Nu sunt eu prea familiară cu regulile și purtarea fantomelor, însă sunt sigură că nu-și schimbă vestimentația. Îi iau mâna într-a mea. Carne caldă. Simt fermitatea oaselor sub piele.

— Cassandra... ce faci?

Nu răspund, în schimb apăs cu două degete pe încheietura netedă. Capul și întregul meu trup sunt tulburate la maximum. Nu-i pot simți pulsul. Mă privește uimit, dar nu face nicio mișcare, de parcă m-ar vedea ca prin vis.

Apăs degetele la baza gâtului său, acolo unde se întretaie linia maxilarului cu traheea. Și este acolo. Mișcarea fină și caldă a sângelui care trece prin artera carotidă.

— În mod sigur ești viu, zic eu încetișor.

Ochii lui, încă fixați într-ai mei, lucesc cu o intensitate stranie, iar eu îmi retrag mâna, venindu-mi în fire.

— Ceea ce este un lucru bun, adaug. Pentru că ai fi fost o fantomă jalnică. Deloc înfricoșătoare.

Zâmbetul ne apare pe buze, apoi, dintr-odată, ne întoarcem cu picioarele pe pământ. Mă las pe spate ca să-mi adun gândurile.

— Deci chiar crezi că este 1925?

— Da, dar bănuiesc că tu nu ești de acord cu asta.

— Nu, nu sunt. Pentru că suntem în 2015!

Lawrence ridică din sprânceană.

— Tu crezi că trăiești cu o sută de ani în viitor? Atunci când casa asta le aparține părinților tăi. Când Ned a murit de mult. Când... eu am murit de mult...

Cuvintele lui îmi dau fiori.

Lawrence aruncă o privire către culoarul din gardul viu.

— Este oare posibil? șoptește el.

Și eu mă întreb același lucru. Este posibil ca el să fie din 1925? Să fi călătorit cumva în timp?

Sau eu m-am întors în 1925?

Lawrence rostește cu voce tremurată:

— Să înțeleg că tu îți petreci viața la fel ca înainte în casa asta, în timpul tău.

— Iar tu faci același lucru. În 1925...

— Da. Exact. Totuși ne intersectăm viețile pe această plajă – și numai aici. Apoi face ochii mari. Iată de ce ai crezut că nu te-am așteptat deunăzi și de ce eu am stat și am tot stat, iar tu n-ai mai apărut. Eu chiar te-am așteptat în stradă, doar că în 1925.

Îmi masez tâmpilele. Prea multe gânduri îmi dau năvală în creier. Îmi simt capul ca un balon umflat peste măsură, gata să explodeze în orice moment.

— Nu știi ce să mai cred în clipa asta, spun eu. De fapt, mă simt cam rău.

Greața a pus stăpânire pe stomacul meu. Sunt amețită. Slăbită. Îmi vine să zac.

Mă ridic în picioare. Dintr-un salt, Lawrence e lângă mine.

— Unde te duci?

— În... eu... am nevoie de timp de gândire.

— O să te întorci? Vrei să ne mai vedem aici?

— De ce? Nu cred că e o idee prea bună.

— Și de ce n-ar fi?

Fac un pas înapoi.

— Pentru că e nebunie curată! Pentru că tu nu ai cum să fii din 1925. Asta nu se poate întâmpla în realitate.

— Ba uite că se întâmplă, insistă el. Iar noi trebuie să încercăm să acceptăm asta.

— Creierul meu deocamdată nu mai poate suporta situația. Ochii lui sunt rugători.

— Mâine. Te rog! Hai să ne întâlnim aici, pe plajă.

Îmi mușc buza de jos. Dincolo de amestecul de confuzie și frică, un fior plăcut pune stăpânire pe mine.

— Cândva după prânz, încuviințez eu. Mama și Frank se duc să viziteze o galerie de artă mâine după-amiază, așa că voi fi singură o vreme.

— O să te aștept, promite Lawrence. O să fiu aici.

CAPITOLUL 7

Lawrence

Ora două noaptea mă găsește stând la birou. Nici măcar n-am încercat să dorm. Nu în noaptea asta. Nu după tot ce am văzut. Țin stiloul cu mâna tremurândă și cuvintele încep să curgă pe hârtie. Vin dinlăuntrul meu ca o maree grăbită și se lovesc de hârtie cu o emoție neostoită. Nu gândesc, nu încerc să construiesc fraze având o formă perfectă, care să-mi exprime gândurile. Pur și simplu scriu. Iar acest sentiment de a avea în sfârșit acea libertate a cuvintelor după care am tânjit toată vara este aproape la fel de captivant ca descoperirea mea de pe plajă.

Când am umplut și ultima coală pe care o aveam în sertar, broboane de sudoare mi-au apărut pe buza de sus și pe tâmple. Îmi simt pulsul în degete. Pun stiloul jos și mă las pe spătarul scaunului. Răsfoiesc câteva pagini și o dorință nețărnută de a împărtăși versurile cu cineva începe să ardă în mine ca o flăcără. Chipul Cassandrei mi se arată în minte. Trag draperiile diafane, din in, care maschează ușa de la balcon, și ies afară și mă prind de balustrada de piatră. Gustul sărat al oceanului sosește odată cu briza dimineții și pot percepe sunetul valurilor,

Însă bezna nopții nu dezvăluie priveliștea. Închid ochii și îmi imaginez oceanul, plaja. Pe Cassandra dispărând într-o simfonie de culori. La gândul acesta mă ia cu fiori.

Simt ca și cum ceva incredibil, extrem de rar e pe cale să se petreacă. Trebuie să surprind cumva momentul. Dacă l-aș putea cristaliza în vreun fel în cuvinte, poate că atunci când voi fi trimis pachet la Harvard să duc o viață obedientă, plănuită cu cea mai mare atenție, voi avea totuși de ce să mă agăț – amintirea unui moment feeric. Strâng în brațe foile. Încă n-am terminat. Mai am multe de spus. La o adică, voi scrie toată noaptea.

Știu că în biroul lui Ned găsesc coli de scris. O iau încetișor pe hol și pe scările principale, cu speranța de a nu trezi pe cineva. Când traversez holul de la intrare, un fascicul de lumină îmi atrage privirea.

Faruri de automobil.

La ora asta?

Încrunțat, mă îndrept către una din ferestrele înguste de lângă ușă. Afară este parcată o mașină, dar nu pe aleea pavată, ci chiar pe peluză, ascunsă parțial de tufișuri. Dacă a avut loc o petrecere în seara aceasta, a fost foarte silențioasă. Numai că n-a fost nicio petrecere. Și nici invitați. Și-atunci, ce caută automobilul acela afară în miez de noapte?

Se aude o portieră trântită, apoi zgomot de motor pornit. Mijesc ochii să văd mai bine chipul șoferului, numai că el întoarce rapid și demarează pe aleea de acces.

Urmăresc mașina până când farurile dispar în spatele unui șir de copaci din depărtare. Am încredere în portarul nostru, Porter, numai că am un sentiment de disconfort. E adevărat, într-o casă ca aceasta oamenii sunt într-un permanent

du-te-vino. Cei care fac aprovizionarea, muncitorii care asigură mentenanța, servitorii. Totuși... Trebuie să-mi amintesc să discut cu Porter despre asta mâine-dimineată.

Că tot e vorba de amintire, emoțiile îmi invadează pieptul. Mă duc să iau un teanc de coli din biroul lui Ned și să dau uitării automobilul ăla ciudat.

Un glas senzual de femeie mă trezește dintr-un somn adânc. O atingere catifelată îmi mângâie obrazul. Oboseala se luptă să mă tragă înapoi în lumea viselor, dar rezist și revin în lumina înrourată a conștiinței.

Îmi rostește numele:

— Lawrence.

O scânteiere de bucle lungi și aurii. Chipul ei. Ochii albaștri pătrunzători. Cassandra. În lumina orbitoare ce pătrunde prin perdelele de in, o văd stând aplecată deasupra mea. S-a întors.

Mă ridic în capul oaselor, respirând adânc.

Fay stă cocoțată pe pat lângă mine. Ridică din sprânceana subțire.

— 'Neața, Lonnie!

Mijesc ochii, dar chipul Cassandrei dispare așa cum a făcut-o și aseară pe plajă. Pentru o clipă, ca o bătaie de aripă, gândul îngrozitor că totul a fost doar un vis îmi taie respirația. Însă observ repede teancul de hârtii mâzgălite frenetic de pe biroul meu și nodul din stomac se relaxează. A fost real. Chiar s-a întâmplat.

Fay îmi zâmbește și mă trage de cămașa ieșită din pantaloni. Sunt îmbrăcat de zi și întins peste păturile pe care m-am prăbușit cândva, azi-noapte.

— Ai stat până noaptea târziu să studiezi, presupun. Te pregătești pentru colegiu?

Îmi arunc din nou ochii la foile de pe birou, dar de data aceasta cuprins de panică. Nu îmi amintesc prea bine ce am scris, însă cuvintele par să strălucească pe pagină ca un far pe mare, dezvăluindu-mi secretul în fața lui Fay. Mă dau jos din pat și le strâng cât se poate de degajat, îndesându-le într-un sertar.

— Cam așa ceva.

Fay se așază în locul meu, întinzându-se pe o parte, cu piciorul ușor îndoit, astfel încât o mică porțiune din ciorapul de dantelă de pe coapsă să fie expusă.

— Vei fi un avocat dat naibii, Lonnie, deși îmi este milă de femeia cu care te vei căsători. Să rămână singurică noaptea în pat în timp ce tu stai în birou și studiezi următorul caz.

— Presupun că mă voi însura cu o fată răbdătoare, spun eu absent.

Încă nu mă simt în largul meu la gândul că mi-a citit foile în timp ce eu dormeam. Are acel zâmbet atotștiutor, însă este ceva ce o definește. O distrează să te lase să înțelegi că știe ceva ce tu nu vrei să știe.

Fay își întinde brațele și cască leneș, ceea ce face ca breteaua rochiei să-i alunece de pe umăr. Trece cu degetele de-a lungul decolteului.

— Eu n-aș putea să accept un astfel de om, zice ea. Eu am pretenția să fiu adorată mai presus de orice. Trebuie să fiu venerată.

Pe Fay am întâlnit-o aici, în casă, la o petrecere de bun-venit dată în cinstea mea. Întreaga vară și-a tot făcut apariția pe la diverse evenimente sociale. E ca o fantomă. Nu vine niciodată

însoțită și nu vorbește despre viața ei din afara gălăgioaselor și frivolelor petreceri organizate de Ned. Pur și simplu există pentru a mă hăitui cu râsul ei viclean. Încă nu înțeleg ce urmărește. În momente ca astea, sunt convins că vrea să mă seducă. În alte dăți pare distantă, ba chiar ostilă față de mine.

Mă uit spre ușă.

— Bănuiesc că este destul de târziu. Probabil că Ned mă așteaptă.

Fay îmi aruncă o privire, apoi se ridică în capul oaselor și își aranjează la loc breteaua.

— S-a lăsat păgubaș cu câteva ore în urmă. Se apropie deja prânzul.

— Ah!

Fay încă mă cercetează, deși încearcă s-o ascundă, afișând o expresie obișnuită, aproape plictisită.

— De fapt, ai dormit exact în timpul vizitei mele. Acum trebuie să plec.

— Chiar trebuie?

Se ridică în picioare și întrezăresc pe chipul ei o umbră de părere de rău.

— Am o întâlnire în oraș. Își aranjează părul și alunecă pe lângă mine. Sună-mă în ziua în care ești pregătit să-mi oferi din timpul tău, spune.

O prind de mână.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? mă întreabă ea cu un zâmbet fals.

— Fay.

Brusc, își apasă buzele pe ale mele. Sărutul ei nu durează mult, dar este lent și ațâțător. Îmi atinge ușor vârful limbii cu al ei. Este indecent și amețitor într-un fel știut numai de ea. Când

se retrage, colțurile gurii se ridică într-un zâmbet triumfător. Mă atinge pe obraz:

— Învățare plăcută!

Apoi se strecoară afară din cameră, legănându-și șoldurile, așa cum o face mereu.

Mă ia un val de căldură și îmi deschei gulerul cămășii. Mă bate gândul să fug după ea, apoi privirea îmi cade asupra biroului. Trag cu forță sertarul. Scot foile și mă uit peste cuvinte. Ca și când aș trece printr-o ușă fermecată, ele mă poartă înapoi la emoțiile din ziua de ieri. Acum este după-amiază. Cassandra poate că mă așteaptă deja. Pun paginile la loc și zbor din cameră.

Unchiul Ned este în bibliotecă, sorbind dintr-un pahar de brandy și citind presa. Când o zbughesc pe lângă el, se îndreaptă brusc de spate.

— Iată-te, Lonnie! Cam leneș astăzi, nu-i așa? Știi, tocmai ai ratat-o pe Fay.

— Nu-ți face griji. Am văzut-o. Fac un pas spre ușă. Trebuie să fug, Ned.

Fără să mai aștept replica lui, ies pe terasa din spate. Fiecare pas pe peluză pare mai lung decât precedentul. Respirația este deasă și scurtă precum bătăile inimii. Alergând de-a dreptul, mă avânt pe poteca dintre tufișuri.

Dar plaja este pustie.

Valurile mătură țărnel, formând linii albe, subțiri. Pescărușii țipă în văzduh și se lasă purtați de curenții de vânt sărat. Nici urmă de Cassandra. Săgeata îndoielii îmi străpunge inima. Ar fi trebuit să fie aici. Nu vreau să speculez, gândindu-mă la ce s-ar întâmpla dacă, însă aceste gânduri nu-mi dau pace.

Dacă poarta ce ne-a permis să ne vedem s-a închis? Dacă a plecat pentru totdeauna? Dacă se poate întoarce, dar nu mai vrea? Stau și mă holbez la tufișurile verzi, neîngrijite, care freamătă în briza oceanului.

Va veni. Trebuie să vină. Mă așez pe nisip, cu fața spre poțecă. O să aștept toată ziua și toată noaptea dacă e necesar. Nu plec până nu o mai văd o dată.

CAPITOLUL 8

Cassandra

Stau la intrarea culoarului prin gardul viu, cu ochii închiși. Trec cu mâna peste crenguțele verzi.

Mirosul oceanului și cel al prospețimii frunzelor plutesc în aer. Freamătul valurilor care vin și pleacă îmi pulsează în urechi. Sunt aici. Sunt trează și foarte vie. Clipa asta este reală. Și-atunci, orice se întâmplă când pășesc dincolo de tufișuri este real.

Răsufli și deschid ochii. Înainte!

După un pas vine altul, mai încrezător. Și chiar înainte de a atinge nisipul cu piciorul, îl zăresc acolo. Stă pe plajă, cu mâinile la gură, și privește concentrat înspre tufișuri. Când mă vede, ochii i se luminează. Sare în picioare.

Pe măsură ce se apropie, entuziasmul se transformă într-o aprobare din cap mulțumită:

— Deci n-a fost un vis.

— Nu. Doar dacă a fost cel mai lung și mai elaborat vis din istoria umanității.

— Mă bucur să te văd, zice el. La un moment dat, stând acolo, am crezut că nu mai vii.

— Asta era cu siguranță o posibilitate. Seara trecută m-a cam răvășit.

— Abia dacă am dormit, completează Lawrence.

— Bine ai venit în club!

Prezența lui pare supranaturală și totuși ciudat de normală în același timp. Ca să fiu sinceră, nici nu știu cum ar trebui să mă simt.

Îmi dau seama că de jumătate de minut mă holbez la el într-o tăcere absolută. Nu pare să-l deranjeze, însă mă uit repede în altă parte.

— Deci, zic eu stânjenită, acum ce se va întâmpla?

Lawrence clatină din cap:

— Mărturisesc că n-am niciun plan. Pur și simplu... știam că vreau să te mai văd o dată.

Îmi îngustez privirea:

— Ai pus cumva la cale toată treaba asta doar ca să-mi dai o întâlnire? Știi, puteai doar să mă inviți.

Ridică mâinile în semn de capitulare:

— A fost chiar atât de evident?

Încerc să fac pe serioasa, numai că zâmbetul lui mascat cu greu ne face pe amândoi să pufnim în râs.

— Nu, dar, serios, chiar ești din 1925? De-adevăratelea?

— Mă tem că da.

— Intri în casa aia și este 1925?

— Corect.

Îmi frec fruntea.

— E atât de ciudat.

— Tu ai spus-o! admite el șoptit într-un adorabil stil al anilor 1920.

1920. O fi doar imaginația mea, dar fâșia de plajă pe care ne aflăm a trecut prin niște transformări misterioase. Ceea ce

Înainte era o simplă linie de coastă acum este scena unui adevăr incredibil. Cum este posibil ca Lawrence și cu mine să ne aflăm împreună în același loc? Cum se poate întâmpla una ca asta? De ce pe această plajă? De ce acum? Îmi mut privirea de la un capăt stâncos al plajei la celălalt. Și îmi vine o idee.

— Dar dacă încercăm să mergem pe una dintre potecile acelea? întreb eu, arătând cu degetul. Crezi că se va întâmpla același lucru?

— Bună întrebare!

— Ar trebui să vedem, zic eu.

— Cu siguranță merită o încercare.

Începem să ne cățărăm pe cel mai apropiat promontoriu stâncos. Bate vântul, dar căldura după-amiezii se răspândește în lumina albă și strălucitoare. Valurile înspumate se sparg de stânci, ridicând în aer o ceață fină și sărată care scânteiază în lumina soarelui.

— Aproape că mi-e teamă să încerc, zic eu, uitându-mă înainte la poteca de piatră, mărginită din loc în loc de tufișuri.

— Ți-e teamă că ar putea funcționa?

— Cred că da. Adică... dacă voi putea călători în 1925?

— Sau dacă aş veni eu în viitor? sugerează Lawrence.

— Eu zic să mergem întâi în vremea ta. Trăiești într-o epocă mai ca lumea.

— Așa să fie?

— Cu siguranță! Adică, sunt eu fanul drepturilor femeii și al smartphone-urilor, dar voi aveți femei îndrăznețe și localuri ilegale și Fitzgerald.

— Deci bănuiesc că știi câte ceva despre timpul meu.

— Sigur că da. Am avut un întreg curs la literatură engleză dedicat tumultuoșilor ani '20, atunci când am citit *Marele Gatsby*.

Fruntea lui Lawrence se încruntă ușor, de parcă aş vorbi în chineză. Îmi dau seama că frazele pe care tocmai le-am rostit au noimă doar în vremea mea. Iar *Marele Gatsby* încă nu este bine cunoscut în anii '20, asta dacă a fost deja publicat.

— Lucrurile erau mult mai incitante în vremea ta, spun eu. Mai pure. Mai oneste. Mai... nu ştiu... mai vii, cred.

În râsul lui simt o urmă de amărăciune.

— Nu sunt convins de asta. Dar sper că lucrurile se vor schimba în bine în anii ce vin.

Cum ar fi Marea Criză? Marile calamități din anii treizeci? Al Doilea Război Mondial? Toate pândind pe după colț.

Iar Lawrence le va trăi din plin. Preț de o clipă mi se strânge inima. Îl privesc cu coada ochiului, imaginându-mi-l îmbrăcat în uniformă de soldat, bombardând coastele Normandiei. Mă ia cu fiori și mă cutremur involuntar.

— Te simți bine? mă întreabă Lawrence, încruntându-se.

Îmi feresc ochii.

— Da. Sunt bine. M-a luat cu frig deodată.

Să-l avertizez? Să-i fac o sugestie subtilă: „N-aş investi la Bursă, dacă aş fi în locul tău.” Sau: „Fii cu băgare de seamă la nemți. Încă sunt călcați pe nervi în legătură cu Primul Război Mondial și nu le-a trecut supărarea. Nici pe departe.”

Îmi fac tot felul de scenarii în minte. Dacă îi spun, l-ar crede cineva?

Hei, am întâlnit pe plajă o fată din 2015 și ea spune că ar trebui să-l asasinăm pe un neamț pe nume Adolf Hitler.

Da, sigur.

I-ar fi măcar de vreun folos lui Lawrence? Poate că aflarea tuturor aberațiilor ăstora l-ar aduce la nebunie. Dacă vine sfârșitul lumii, oare aş vrea să ştiu?

— Ce-i cu tine? mă întreabă Lawrence, întrerupându-mi șirul gândurilor. Dintr-odată pari foarte speriată.

Îmi frec brațele, fără a putea să scap de fiorii reci.

— Este... destul de ciudat să știi câteva lucruri despre ce se va întâmpla în America în următoarele decenii.

Lawrence înalță capul:

— Ce fel de lucruri?

— Cred că n-ar trebui să-ți spun.

— Ei, haide! Nu te poți juca așa cu mine!

— Vorbesc serios! Pare cumva imoral.

— Bine, atunci. Fie ca tine. Dacă nu vrei să-mi spui ceva despre vremea în care trăiești, atunci măcar spune-mi mai multe despre tine. Mă întreb dacă nu cumva ești o rudă îndepărtată a unchiului Ned.

— Nu cred. Mama și tatăl meu vitreg au închiriat locul ăsta acum câteva luni. Se pare că stătea neocupat dintotdeauna.

— Așadar, nu ești de pe Coasta de Nord?

— Nu. Provin din cel mai plictisitor oraș din cel mai plictisitor stat al Uniunii.

Un zâmbet se lățește pe buzele lui Lawrence:

— Ohio?

Încep să râd:

— Cum de ai ghicit?

— Și eu sunt din America, să știi, deși dintr-o versiune mai timpurie.

— Poate că nu s-au schimbat atât de multe pe cât îți închipui.

— Poate, zice el, cu ochii lui căprui luminându-se dintr-odată. Și ce faci în Ohio? Din conversația noastră inteligentă am înțeles că studiezi.

— Cam așa ceva. Asta când ajung la cursuri.

— Cred că e mirobolant. O grămadă de fete pe care le cunosc nu sunt deloc interesate să învețe. Nu văd rostul educației.

— Slavă ție, Doamne, pentru progres!

— Că bine zici! Sunt plin de admirație față de o fată care își dorește să învețe.

Ridic din umeri, dar simt că plutesc la complimentul pe care mi l-a făcut. Ne plimbăm într-o tăcere bine-venită. Mă uit din nou la el cu coada ochiului. Este foarte chipeș îmbrăcat în pantalonii lui eleganți și în cămașa de in cu mânecile suflecate până la cot. Probabil că așa obișnuiau să se îmbrace în anii '20. Părul îi este înfoiat de vânt, făcându-l să arate sexy fără niciun efort. Înghit în sec.

Am fost atât de preocupată de toată chestia asta cu anii '20, încât, îmi dau seama acum, am uitat să mă port ca mine.

— Deci, îmi încep eu tirada sarcastică, zici că scrii poezii, da?

— Așa aș zice. Câteva mângălituri. Nu sunt poezii mirobolante.

— Ba eu cred că sunt. Adică, nu ești un Whitman, dar mi-a plăcut ce-am auzit.

— Păi, mulțumesc. După cum ți-am mai spus, tatăl meu crede că îmi pierd vremea. Zice că trebuie să mă concentrez asupra colegiului și apoi asupra pregătirii pentru facultatea de Drept.

— Un plan pe cinci ani, nu? Sună atât de familiar!

— Cam așa ceva.

În vocea lui remarc o oarecare tristețe.

— Nu e că nu vreau să mă duc acolo. Doar că... Vezi tu, n-am avut niciodată posibilitatea să aleg. Soarta mi-a fost hotărâtă încă de când m-am născut. Harvard, asemenea tatălui meu. Dreptul, la fel. Munca la o firmă de avocatură, ca tatăl meu. Căsătoria cu o fată din înalta societate cu care tatăl meu

să fie de acord. Fiii mei. Petreceri de complezență în casa mea de pe Coasta de Nord.

— Și dacă i-ai zice că nu vrei să faci toate astea? Că vrei să-ți clădești propria soartă?

— De-ar fi așa ușor..., spune el, afundându-și mâinile în buzunare.

— Nu te poate obliga.

— Nu-l cunoști pe tata. E un om foarte puternic. Iar de când a murit mama, anul trecut, parcă am devenit angajatul, nu fiul lui.

Acum încep să înțeleg de ce Lawrence hoinărea gânditor în scara aceea pe plajă.

— Îmi pare nespus de rău, zic eu încetișor. Nu-mi pot imagina cum este să-ți pierzi un părinte.

Se plimbă cu privirea în pământ.

— Nu vreau să te indispun.

— După toate prin câte ai trecut, cred că ai tot dreptul să fii indispus.

— Sunt bine. Mi-aș dori numai să pot vorbi cu el, știi? Iar el să asculte ce vreau să zic. Sigur, tu poți să înțelegi cum este când nu prea ai de ales în viață, doar ești femeie.

Simt o împunsătură de vină, știind cum mă plângeam eu de Primele Probleme ale Lumii.

— De fapt, lucrurile cam s-au schimbat în viitor, iar bărbații sunt egali cu femeile. Eu pot să fac tot ce vreau.

— Pare minunat!

— Presupun. Câteodată, cred că asta este chiar o problemă. Am prea multe opțiuni.

— Aș vrea eu să am problemele tale.

— Da? Păi, o parte din mine le-ar vrea pe ale tale. Mi-aș dori să-mi spună cineva la ce sunt bună și ce ar trebui să devin.

— Ești bună la pictură, îmi sugerează el.

— Oare? Nici nu mi-ai văzut lucrările.

— Vreau să le văd. Sunt sigur că ești o pictoriță desăvârșită.

— Ești drăguț, dar, ca să știi, excelez în mediocritate. Dau cu piciorul într-o pietricică de pe drum. Poate că dacă aș ști în ce domeniu am vreun talent, atunci aș ști ce vreau de la viață.

— Atunci rămâne stabilit. Dacă găsim o cale de a călători fiecare în vremea celuilalt, facem schimb de locuri.

— Pare un plan bun.

Batem palma. Apoi Lawrence arată către cărarea nisipoasă ce se întinde în fața noastră.

— Uite șansa noastră. Uite drumul pe care trebuie s-o luăm. Îmi întinde mâna: Îndrăznim?

Mă opresc înaintea potecii prăfuite, apoi îi dau mâna.

— Hai s-o facem!

Mergem câțiva pași, dar nu se întâmplă nimic. Ne privim în ochi.

— E cam înfricoșător, șoptesc eu.

— Păi, ești încă aici, zice el zâmbind.

După câțiva pași, este încă o entitate solidă.

— Frate! exclam eu, făcând ochii mari. Funcționează!

Chipul lui se luminează de entuziasm. Se avântă alergând pe cărare, trăgându-mă după el. Însă după nici șase pași, o ceață tremurată începe să-l învăluie. Strânsoarea mâinii lui slăbește. Alergăm încă puțin și efectul se intensifică. Lawrence îmi surprinde privirea, dezamăgit, apoi dispare.

Deși prima încercare de verificare a teoriei lui a dat greș, Lawrence este hotărât să continue din toate unghiurile. Mergem chiar până în vârful promontoriului, dar rezultatul este același. Ne ducem apoi până la celălalt promontoriu. Nu cred că aici va

fi altfel, însă nu-i zic nimic. Poate că o parte din mine dorește să continue conversația, iar lungul drum pe malul oceanului îmi satisface dorința.

Dar, așa cum îmi închipuiam, și în cazul acesta se întâmplă la fel. După mai bine de două ore de mers, ajungem din nou pe plajă. Lawrence aduce niște sandviciuri și fructe de la el de acasă – sau de la mine de acasă – și mâncăm pe nisip.

— Deci asta este! zice el, mușcând dintr-un măr. Te pot vedea numai aici, pe plajă. Nicăieri altundeva.

— E bizar. Ca și cum o forță cosmică încearcă să ne despartă. Bănuiesc că este felul universului de a-mi spune că aș fi o jalnică „fată îndrăzneată” a anilor '20.

În pofida glumelor pe care mă străduiesc să le fac, un ciudat sentiment de tristețe pune stăpânire pe mine.

Lawrence răsucește mărul, examinându-l.

— Cine știe? Poate că universul încearcă să ne apropie.

Îl privesc pe furiș. Ochii lui căprui-închis se ațintesc asupra mea, nefiind defel rușinat de cuvintele rostite. Încerc să fac pe grozava:

— Și astfel se verifică teoria mea conform căreia totul este un plan elaborat pentru a-mi cere o întâlnire.

Ridică viclean din sprânceană:

— Aș zice că până acum planul meu merge strună.

Îl înghiontesc cu cotul, ascunzându-mi un zâmbet.

Rânjește și mai ia o mușcătură din măr.

— Și mai am o teorie de verificat... dar nu știu dacă îi poți face față.

— Dacă asta presupune să mă dezbrac, atunci poți s-o lași baltă.

Pare șocat, dar și amuzat de cuvintele mele. Cred că este o glumă îndrăzneată pentru un puști din anii '20.

— Împărtășește-mi teoria, îl rog eu, încercând să schimb făgașul spre care se îndreaptă conversația.

— Ei bine... dacă toate astea au legătură cu oceanul, curenții sau marea?

Mă uit către valuri, cântărind ipoteza lui.

— Ar putea fi ceva logic în asta. La ce te gândești mai exact?

— Dacă am înota ca să vedem cât de departe putem ajunge?

— Chiar îți place să înoți, nu-i așa?

— Așa e, dar nu-i vorba despre asta acum. Cred că ar putea fi ceva adevăr în asta.

O clipă stau în cumpănă. Nu sunt o înotătoare experimentată. Totuși teoria lui mă intrigă.

— Cred că merită să facem o încercare.

— Excelent! exclamă el și se ridică în picioare. Să mergem repede să ne punem costumele de baie. Ne vedem aici în cinci minute.

— Aha! Și mai ziceai că asta nu presupune să mă dezbrac!

— Haide, du-te să te schimbi! mă îndeamnă el râzând.

Pășim împreună printre tufișuri până când el se face nevăzut. Simt un nod în stomac atunci când se evaporă. Deși am făcut asta deja de prea multe ori, tot îmi este teamă că această dematerializare este și ultima și că fisura asta temporală ciudată se va închide pentru totdeauna. Mă grăbesc spre camera mea, cu gândul să mă întorc pe plajă cât mai repede posibil.

Răscolind prin sertarul burdușit, trec în revistă jalnica mea colecție de costume de baie. Mă opresc asupra unuia negru, îmi trag iute rochia de plajă și o iau la fugă pe scări. Alunecând cu mâna pe balustradă, îmi dau seama că Lawrence este și el aici. Numai că ne despart aproape o sută de ani. Inima e gata să-mi sară din piept la gândul acesta. Încerc să mă liniștesc pe drumul spre plajă.

Lawrence mă așteaptă îmbrăcat în bermudele lui vintage adorabile.

— Ești gata? mă întrebă.

— Da, răspund eu și îmi scot rochia. Gata!

Lawrence face ochii mari.

— Sfinte Sisoie! zice el cu răsuflarea tăiată.

Bănuiesc că și bikinii sunt scandaloși pentru anii '20, ceea ce-mi oferă o oarecare satisfacție.

— Moda se va schimba foarte mult în următoarea sută de ani, îl informez eu.

— Văd că nu glumești deloc.

— OK, Lawrence, ochii înapoi în orbite!

Zâmbește cu gura până la urechi.

— Cu atât mai mult ard de nerăbdare să călătoresc în timpul tău.

Îl plesnesc peste braț.

Intrăm în valuri amândoi, pășind anevoios pe pietre cu picioarele goale, până ce apa ajunge suficient de adâncă pentru a putea înota. Este rece și mi se face pielea de găină. Curentul mă trage spre el ca o promisiune. Valurile ne ridică și ne coboară, ciocnindu-se ușor de umerii noștri.

— Probabil nu e momentul să spun că nu sunt o înotătoare prea bună, îi strig eu, încercând să acopăr mugetul brizantului.

O mână caldă și puternică o cuprinde pe a mea.

— Am eu grijă de tine, îmi zice el zâmbind.

Înaintăm spre larg. Curând, nu mai ating nisipul cu picioarele. Mă cuprinde panica. Nu este deloc bine. Cine știe ce creaturi or înota pe la fundul apei, pândindu-mă de dedesubt?

— Ai idee dacă sunt rechini pe-aici?

— Nu-ți face griji, Cassandra. Te salvez eu.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Valurile devin tot mai puternice pe măsură ce pătrundem mai adânc în ocean, apropiindu-ne de crestele resacului.

Lawrence înoată câteva brațe, dându-mi o clipă drumul la mână.

— Încă n-ai dispărut, strigă el. Ne-am îndepărtat cel mai mult de plajă. S-ar putea să fi găsit soluția!

Mă străduiesc să-l văd deasupra crestelor albe de spumă. Picuri de apă mă stropesc întruna. Dar de fiecare dată când încerc să-i șterg de pe față, mă scufund câte puțin. Nu-mi place să mă simt atât de lipsită de putere, atât de vulnerabilă. Apoi un val uriaș mă bagă cu capul la fund, Mă chinui să ies la suprafață, tușind și scuipând apa sărată.

— Lawrence, vreau să mă întorc.

Niciun răspuns. Nimic altceva decât valurile furioase.

— Lawrence?

Mă șterg la ochi și mă uit în toate direcțiile. Odată cu sușul și coborâșul crestelor valurilor, mă cuprinde o amețală, un sentiment năucitor. Și nu pot vedea decât suprafața apei. El a dispărut. Panica se răspândește în pieptul meu precum o pată de cerneală. Sunt singură aici, în mijlocul oceanului. Și mi-au obosit picioarele. Iar valurile sunt prea puternice. O să mă scufund.

— Lawrence! țip eu. Lawrence!

Un alt val îmi smucește capul și mă duce cu el. Dezorientată, expir pe gură aerul din plămâni într-un jet de bule. Apa este de un indigo opac. Sarea îmi arde ochii. Plămânii se chinuie să respire. Simt cum mă duc la fund ca un bolovan.

CAPITOLUL 9

Cassandra

*M*ă răsucesc. Nu știu care-i susul și care-i josul. Dau din mâini și din picioare, în încercarea de a-mi găsi echilibrul. Numai că mișcarea asta se pare că mă scufundă și mai tare.

Apoi, când plămâinii mei sunt pe cale să explodeze, o pereche de brațe mă cuprinde de talie. Revin cu capul în sus și dau din picioare cât de tare sunt în stare. Ies la suprafață și trag puternic aer în piept. Părul ud îmi acoperă fața. Îl înlătur și tușesc.

— Cassandra! Ești bine?

Vocea lui Lawrence se aude întreruptă, foarte încet și parcă din depărtare. Totuși îi simt atingerea brațelor. Încuviințez din cap, străduindu-mă să respir. Abia îi disting chipul.

— Cum de m-ai văzut? Îl întreb eu, tremurând de emoție după toată această experiență terifiantă.

— Habar n-am, admite el. Sigur ești bine?

— Sunt bine. Hai să ne întoarcem.

Înotăm cu toată puterea. Valurile opun rezistență și chiar ne trag înapoi. Pe măsură ce ne apropiem de țărm, silueta încețoșată, translucidă a lui Lawrence se umple de culoare și capătă consistență, până când redevine el însuși.

Înotăm din greu, fără să scoatem un cuvânt. În sfârșit, ajungem la mal. Îmi târăsc picioarele tremurânde și mă prăbușesc pe nisip.

Zac acolo o vreme, cu obrazul lipit de nisip. Valurile îmi mătură picioarele, dar nu mă mișc. Lawrence stă întins pe spate lângă mine.

— Ei bine, începe el cu voce sacadată și obosită, asta e!

După ce ne-am tras sufletul, ne înfășurăm în prosoapele pe care le-a adus Lawrence și ne așezăm în locul nostru de pe plajă.

— Tot nu știu cum de m-ai văzut pe sub apă, zic eu, învelindu-mă mai bine cu prosopul călduros. Eu abia te vedeam la suprafață.

Lawrence clatină din cap.

— Îmi pare atât de rău că te-am făcut să treci prin toate astea!

— Nu este vina ta că sunt o înotătoare de toată jena.

Își masează tâmpilele.

— Când am văzut că am ajuns atât de departe, am fost convins că am descoperit soluția. M-am entuziasmat și ți-am dat drumul la mână. Apoi nu te-am mai văzut... Am crezut că te-ai înecat.

— Mi-am pus și eu problema asta.

Își lasă mâna pe spatele meu.

— Cassandra, poți să mă ierți? Dacă aș fi știut, nu aș fi sugerat niciodată să...

— Nu te mai scuza. Valurile au fost mai puternice decât mi-am închipuit, atâta tot.

— Dar îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Lawrence.

— Of, mă simt îngrozitor de lamentabil din cauza asta.

Asta mă face să râd.

— Folosești cele mai ciudate cuvinte.

Colțurile gurii i se ridică ușor:

— Uite cine vorbește!

Mă împing în el cu umărul și pufnim amândoi în răs. Stăm foarte aproape unul de celălalt. Doar câțiva centimetri ne despart. Simt un imbold puternic să-mi las capul pe umărul lui, dar rezist tentației. Mă întreb dacă și el se gândește la ce mă gândesc eu: că am epuizat toate argumentele științifice de a mai veni pe plajă. E clar! N-o mai putem da la-ntors.

Pe plaja asta și numai aici lumile noastre se suprapun. Și-acum ce urmează?

Lawrence trasează cu degetul o linie pe nisip.

— Bănuiesc că ziua s-a încheiat.

Înghit cu greu:

— Da, așa este.

— Și știm tot ce este de știut despre... asta, zice el, arătând către mine și către plajă.

— Presupun că da.

— Nu știu ce concluzie să trag, oftează el. Chiar nu știu. Ce vrea să însemne? De ce s-a întâmplat așa? Și ce ar trebui noi să facem? Poate ar trebui să spunem cuiva.

— Și cine ne-ar crede?

— Dar o putem dovedi! Le vom arăta cum dispari pe cărare.

Îmi imaginez cum le-aș spune mamei sau lui Jade. Cum ar putea avea asta o întorsătură bună?

— Nu știu... Nu pare o idee prea bună. Eu zic că e mai bine să păstrăm secretul deocamdată.

Lawrence încuviințează:

— Probabil că ai dreptate.

Oftez din greu:

— Poate că ar trebui să fim mai precauți.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Dacă este periculos?

Lawrence se răsuțește pentru a se uita în ochii mei.

— Adică... tu crezi că ar trebui să stăm departe unul de altul?

— Nici nu mai știu ce să cred, OK? Toată treaba asta mă bagă în sperieți.

— Și dacă am încerca să uităm?

— Ce vrei să spui?

Mă privește intens.

— Dacă dăm uitării că eu sunt din 1925, iar tu din 2015?

— Dar cum am putea uita? exclam eu și arăt spre gardul viu: Cum pot uita că te evapori dacă încerci să părăsești plaja?

Mă ia de mână.

— Pentru că nu contează. Pentru că, dincolo de tot și de toate, suntem doar doi oameni obișnuiți. Chiar suntem atât de diferiți, în ciuda deceniilor care ne despart?

Stomacul mi se zbate ca nebunul. E aproape imposibil să-i susțin privirea.

— Cred că nu.

Nu mai scoate un cuvânt, dar își ține privirea ațintită asupra mea.

Oftez ușor.

— Poate... că n-ar fi rău să ne mai întâlnim o dată.

Un zâmbet îi înflorește pe față.

— Sigur. Nu-i niciun rău în asta.

— Dar trebuie să avem mare grijă.

— Absolut.

Răsuflu ușurată:

— Cred că suntem nebuni.

— A fi nebun nu-i chiar un lucru rău, zice Lawrence râzând. Hai să ne întâlnim și mâine-seară. După ce toată lumea se duce la culcare.

— Probabil că pot să fac asta. Ce-ai de gând?

Ridică viclean din sprânceană:

— Vei vedea.

Îl ameninț cu degetul:

— Dacă are vreo legătură cu înotatul, o să-ți trag un pumn.

Din fericire pentru Lawrence, când ajung pe plajă în seara următoare, e complet îmbrăcat și pare că nu are intenția de a se arunca în ocean. A făcut un mic foc de tabără, alături de care a așezat patru șezlonguri cu dungi verzi și albe.

— Bună! îmi strigă el când mă apropii și îmi face vesel cu mâna.

Dintr-odată mă simt stânjenită. Eu m-am pregătit pentru această seară ca și cum m-aș fi dus la întâlnire. Mi-am pus cei mai simpatici blugi, un maiou negru și un șirag de mărgele. Mi-am ondulat și părul.

Lawrence arată impecabil, chiar elegant, ca întotdeauna – așa se îmbracă el. Numai că șezlongurile în plus mă fac să cred că n-a avut nicio intenție romantică.

— Ți-ai invitat... niște prieteni? întreb eu, apropiindu-mă cu pași șovăitori.

Lawrence îmi urmărește privirea către scaune.

— Aaa, astea? Nu, nu, doar am vrut să-l fac pe Ned să creadă că am invitați în seara asta. Știi tu, ca să nu-i trezesc suspiciuni.

Un fior de plăcere îmi gădilă stomacul. Deci vom fi singuri.

— Ce le-ai spus părinților tăi? e curios Lawrence în vreme ce mai pune un buștean pe foc.

— Era doar tatăl meu vitreg acasă. Frank e ușor de dus cu zăhărelul. I-am zis că fac o plimbare.

Lawrence mă măsoară din cap până-n picioare și zâmbește:

— Îmi plac pantalonașii tăi. Sunt foarte avangardiști.

— Nu și în vremea mea. Deși sunt mai strâmți decât port de obicei.

— Ei, ești încântătoare oricum.

Senzația de agitație, dar și de bucurie, mă cuprinde din nou.

— Mulțumesc.

— Ia loc, zice, arătând către scaune.

Mă așez și Lawrence alege șezlongul de lângă mine. Stăm în tăcere, hipnotizați parcă de strălucirea portocalie a focului. Cred că stânjeneala primei întâlniri depășește granițele timpului. Mă așez picior peste picior, în căutarea unui subiect de conversație.

— Așadar, o să frigem niște bezele?

Lawrence zâmbește:

— Sigur, dacă vrei.

— Știi ce-ar fi bune? Niște Starburst rumenite.

— Astea ce sunt, un soi de bezele?

— Nu. Starburst. Știi tu... Bombonelele...

Ridică din umeri.

Mă îndrept de spate.

— Fugi de-aici! Starburst încă n-au fost inventate în vremea ta?

— N-am auzit de ele.

— O, frate! Ce păcat! Sunt infinit mai bune decât bezelele, cel puțin în ceea ce privește rumenirea.

— Dar ce naiba sunt?

— Trebuie să-ți arăt. Vorbele nu ar fi pe măsura lor.

Lawrence ridică o sprânceană.

— Cred că le faci cam multă reclamă.

— OK, zic și mă ridic. Acum chiar trebuie să mă duc și să aduc câteva. Credibilitatea mea e pusă în joc.

Întoarsă acasă, îmi ia ceva vreme până să găsesc o pungă în locul „secret” unde mama dosește bomboanele, în spatele vasului cu făină. O să pun altele la loc mai târziu. Înșfac niște țepușe și mă îndrept spre focul de tabără.

— Le-ai adus?

Cu un gest teatral, îi prezintă punga de Starburst.

— Ta-da!

Ia punga subțire, dreptunghiulară, părând oarecum dezamăgit.

— Asta este? Zici că e gumă de mestecat.

Râd și îl mângâi pe cap.

— O, adorabilul Lawrence, cel din anii '20. Ai atâtea de învățat!

Își încrucișează mâinile la piept, zâmbind cu superioritate:

— Hai, impresionează-mă! Vezi că tragi de timp.

— Stai, stai! Să lăsăm focul să-și facă magia.

Lawrence mă urmărește cum pregătesc țepușa cu cele două pătrățele lucioase și caut cea mai încinsă parte a cărbunilor. Apoi încerc, cu ochii pe ceas, să obțin caramelizarea perfectă.

— Ești foarte concentrată.

— Crede-mă pe cuvânt. Iau totul în serios în ceea ce privește tratația pe care o ofer.

— Ai respectul meu!

Îl privesc cu coada ochiului. În lumina slabă a focului, pare la fel de cald și de arătos ca întotdeauna. E atât de ciudat să stau aici cu el – un băiat din 1925. N-ar trebui să mă mai gândesc la

asta. Așa am convenit încă de ieri. Numai că nu e un amănunt pe care să-l treci ușor cu vederea.

— OK, zic eu, scoțând din jar o caramela Starburst perfect rumenită. Este gata.

Îi întind deliciul lipicios cu ambele mâini, într-un stil asiatic.

— Fii atent, e fierbinte!

Ridicând sceptic dintr-o sprânceană, Lawrence cercetează dulcea creație cu formă bizară. Apoi o bagă în gură. Se strâmbă din cauza fierbințelii, după care mestecă foarte atent. Îmi rod o unghie de nerăbdare în timp ce-i urmăresc reacțiile. Mestecă poate prea grijuliu. Apoi înghite.

— Ei bine? îl întreb.

— Nu trebuia să mă lași să gust așa ceva. Acum sunt mai hotărât ca niciodată să călătoresc în vremea ta.

Râd cu poftă:

— Starburst te-a cam înnebunit, nu?

Zâmbește ironic:

— Nici tu nu ești un motiv de lepădat.

Și uite-așa, magia caramelelor Starburst a făcut ca stânjeneala primei întâlniri să dispară ca prin farmec.

Noaptea devine din ce în ce mai plăcută. Râdem, vorbim, ne îmbuibăm cu caramele, apoi, când focul începe să se stingă, iar stelele strălucesc deasupra noastră, ne învelim bine în pături și încercăm să recunoaștem constelațiile de pe cer.

Totul este atât de minunat, încât n-aș mai vrea să plec vreodată de aici.

Numai că știu că așa ceva nu este posibil. Viața reală și frustrantă a anului 2015 mă așteaptă chiar după gardul viu. Pe măsură ce strângem păturile și scaunele, disperarea taie adânc în sufletul meu. Mă străduiesc din răputeri să nu îngreunez lucrurile, să storc și ultima picătură de plăcere din această primă

și ultimă întâlnire a noastră. Lawrence este la fel de trist. Oare nici el nu-și dorește ca noaptea să se sfârșească?

— Ei bine, zice el, uitându-se de jur împrejur, cred că asta a fost tot.

— Da, rostesc eu, cuvântul semănând mai mult cu un oftat. M-am distrat de minune.

— Și eu. Caramellele astea, Starbrights, au fost spectaculoase.

— Cu siguranță! chicotesc eu.

— Dar, bineînțeles, nici nu se compară cu plăcinta de bezea cu lămâie a mătușii Eloise. Scormonește cu vârful pantofului în nisip, apoi spune: Ar trebui să vii mâine ca să-ți aduc și ție o felie. Tu ai făcut cinste, acum e rândul meu. Așa este corect.

— Ah, ești atât de viclean, Lawrence!

— Nu-i nicio viclenie. Doar că trebuie să-ți întorc favoarea, atâta tot.

Ar trebui să refuz. Știu asta. Îmi cam bat joc de inima mea. El e un tip cu care n-o să pot niciodată ieși în oraș. Nici pe departe. Și totuși...

— Încă o zi! Nimic mai mult!

Un zâmbet strălucitor înflorește pe chipul lui Lawrence:

— Mirobolant! Ne vedem aici la prânz? Aduc tot ce ne trebuie pentru picnic.

— Sună spectaculos!

CAPITOLUL 10

Cassandra

*P*lăcinta cu lămâie și bezea a mătușii Eloise se ridică la nivelul așteptărilor. La picnic reluăm discuția de unde am lăsat-o de cu seară. Suntem atât de absorbiți, încât bubuitul unui tunet ne trezește brusc și amândoi privim cerul. O pătură de nori joși plutește deasupra noastră. În câteva secunde, picăturile de ploaie transformă aerul într-o umezeală rece.

Sărim repede în picioare.

— De unde a apărut? întreb eu, acoperindu-mi capul cu palmele transformate într-un fel de scut.

— S-a furișat ca un hoț. Dacă n-ai fi atât de interesantă, l-aș fi văzut că se apropie.

Complimentul mă face să-mi tresalte inima de bucurie. Aș vrea să nu întrerupem conversația, însă ploaia se întetește. Nici lui Lawrence nu-i convine situația. Ne privim lung în ochi. E ca și cum niciunul dintre noi nu vrea să fie primul care părăsește locul acesta. Îmi șterg șiroaiele de pe față, dar asta nu ajută cu nimic.

— Ei bine, zic eu, cred că ar fi mai bine să...

Lawrence mă prinde de braț.

— Stai!

Atingerea lui îmi provoacă un fior. Se apleacă să adune de pe jos farfuriile și furculițele. Apoi ridică pătura albastră, de lână, o scutură energic de nisip, și o așază deasupra culoarului din gardul viu.

— Eu nu sunt pregătit să mă duc acasă, zice el în vreme ce se cuibărește, zâmbind satisfăcut, sub cortul pe care tocmai l-a încropit.

Mă bag și eu lângă el sub acoperișul păturii.

— Nu-i rău! exclam, cercetând micul nostru adăpost. Bine acționat, cercetașule Lawrence!

— Ei, n-o să ne țină uscați, dar ar trebui să ne fie de folos. Este o ploaie rece.

— Și acum, că tot ai spus-o, vom face pneumonie și vom muri.

— Sunt ferm convins că asta nu se va întâmpla, zice el râzând. Totuși, eu voi urma Dreptul, nu Medicina. Poate că certificatele de deces ne sunt completate chiar acum, în timp ce vorbim.

Clatin din cap:

— Îmi pare rău, dar dacă facem amândoi pneumonie, eu mă voi vindeca mai repede. Unul din micile avantaje ale vremurilor în care trăiesc.

Mă aștept ca Lawrence să continue să mă tachineze, însă, când mă uit la el, văd că mă privește cu un surâs neașteptat de blând. Ochii lui coboară asupra buzelor mele.

— Nu m-ar deranja să mor azi. Totul s-ar termina într-o notă înaltă.

Trupul îmi este străbătut de un curent electric, numai că, auzindu-l cum vorbește despre moarte, mă trezesc la realitate. Practic vorbind, de fiecare dată când părăsesc plaja, Lawrence

este deja mort. În lumea mea, în lumea reală, el este probabil mort de douăzeci de ani. Gândul îmi dă fiori de gheață. Mă frec pe brațe pentru a alunga tremurul.

— Gata cu discuția despre moarte! E prea... înspăimântătoare.

— Tremuri, zice Lawrence, observând că mă zgâlțâi de-a dreptul. Mă ia pe după umeri. E mai bine?

N-ai idee, Lawrence! Încerc să-mi maschez roșeața de plăcere.

— Oare nu așa este denumită tentativa de „cucerire” în vremea ta?

— Intențiile mele sunt nevinovate!

— După cum bănuiam!

— Ei, doar câteodată. Trece cu palma peste țesătura acoperișului din care picură apa. Probabil că ar trebui să intrăm în casă și să ne uscăm, spune.

Inima mi se strânge.

— Da, așa cred.

— Trebuie să născocesc altă scuză ca să te mai văd o dată sau vrei să te întâlnești cu mine doar de dragul întâlnirii?

— Încearcă să născocești o scuză. Așa, de dragul amuzamentului.

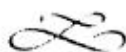
— Bine, atunci. Cassandra, vrei să te întâlnești mâine-dimineață cu mine ca să-ți pot oferi o surpriză?

— O surpriză zici? Mă lovesc ușor cu degetul peste bărbie, prefăcându-mă că stau să cântăresc argumentele pro și contra. Interesant...

Lawrence îmi face cu ochiul.

— Promit că va merita.

— Atunci așa rămâne. Pe mâine!

M-am trezit devreme. Mă simt ca o proastă să recunosc asta, dar sunt prea entuziasmată ca să mai pot dormi. Probabil că ar fi mai bine să ies din casă înainte să se trezească cineva. Sunt sigură că mama a observat cât de mult timp petrec pe plajă. Mai bine să nu-i mai dau motive de alertă. O să mă întâlnesc cu Lawrence și apoi o să mă întorc acasă înainte ca ea să-și dea seama măcar că am dispărut.

După ce am ales rochița mea favorită – cea albastră, din bumbac –, îmi strâng părul într-o coadă de cal și mă duc la parter. Însă mama e deja în bucătărie, turnând cereale în bolul lui Eddie. Încremenesc în pragul ușii, planul fiindu-mi dat în vileag. Apoi simt ațintiți asupra mea o pereche de ochi mari și căprui.

— Cass! strigă Eddie, îndreptând către mine un deget mic și rotofei.

Trădătorul!

Mama se uită la mine, surprinsă.

— Ce-i cu tine să te scoli atât de devreme? Credeam că vara, adolescenții sunt morți din punct de vedere clinic până la zece dimineața.

— Ce amuzant! Ar trebui să iei în calcul o carieră în comedie.

— Într-o zi îmi voi vedea visul cu ochii, zice ea, apoi arată spre un scaun în bucătărie. Nu vrei să mănânci micul dejun? Frank o să prăjească niște ouă.

Arunc o privire fulgerătoare către curtea din spate.

— De fapt, aveam de gând să alerg un pic. Să-mi limpezesc gândurile.

Mama ridică din sprâncene.

— Ieși să alergi?

— Da. Ce ți se pare de necrezut?

— Hei, mi se pare o idee minunată! Serios! Încearcă să vezi dacă-ți place!

Îmi încrucieșez mâinile la piept, în defensivă, cu toate că știm amândouă că sunt persoana cea mai puțin dornică de alergare de pe planetă.

— Chiar mă duc să alerg!

— Nemaipomenit! Dar, înainte s-o iei la fugă, ar trebui să mănânci și tu ceva. Stai să-ți pregătesc niște fulgi de ovăz.

— Nu pot. Nu vreau să alerg cu stomacul plin.

— Măcar ia un fruct.

Văzând eu că trebuie să-i împac grija de mamă, înșfac o banană de pe masă, o descojesc și îndes trei îmbucături în gură.

— Ești mulțumită? o întreb eu cu obrazii rotunjiți de bucățelele de banană.

Îmi răspunde cu un zâmbet, iar eu o iau din loc.

— N-ai de gând să te schimbi de rochia aia? îmi strigă mama când eu dispar după colț.

Puteam să mă plesnesc cu palma pe frunte, s-arăt cât de uitucă sunt. În schimb, îi spun cu vocea plină de încredere:

— Îmi place să alerg în rochie.

Strâng din ochi, așteptând ca radarul ei să sesizeze anormalitatea răspunsului. Urmează o pauză tensionată.

— Ai grijă să iei cu tine sprayul cu piper!

Răsuflu ușurată.

— Dap. Îl am la mine. Te iubesc! Pa!

Când ajung în aerul rece și sărat al terasei, stomacul mi se revoltă puțin. Sunt mult prea nerăbdătoare. E o nebunie. Dar azi îmi asum această nebunie. Chiar cu mândrie. Pornesc într-o alergare ușoară pe alee. În ciuda scepticismului pe care-l manifestă mama, azi aș fi în stare să particip la maraton. Mă simt plină de energie.

Dar când ajung pe plajă, o găesc pustie. Mă uit de-a lungul țărmului, poate-poate dau de el, dar nu văd decât mișcarea valurilor înspumate, restul se află în nemișcare. Merg la mal și ating apa rece. Vântul îmi învoburează părul și rochia. E o senzație plăcută. În felul acesta, la venirea lui, voi fi o apariție diafană și romantică.

Însă după numai câteva minute încep să mă impacientez. Unde este? Mă întorc la potecă și trag cu ochiul printre cren-guțele verzi ale tufișurilor. Dar nu zăresc nimic. Un freamăt al frunzelor mă face să-mi simt brusc stomacul în gât. Pescărușul alb iese din tufiș și își ia zborul. Mă încrunt. Mi se pare ciudat să văd o pasăre aici.

Mă cuprinde disperarea. Ceva nu este în regulă...

Poate că s-a terminat. Poate că anomalia științei sau a naturii, cea care a făcut posibilă întâlnirea noastră, s-a reparat cumva. Mă uit la poteca goală, cu respirația tăiată, ca și cum l-aș putea face pe Lawrence să vină doar cu puterea dorinței mele. Ca și cum l-aș putea chema cu inima, parcurgând în timp o distanță de un secol.

Ah, Lawrence!

Tufișurile se mișcă. Trag aer adânc în piept și alerg spre ele.

— Lawrence?

Și apoi, chiar acolo, la mijlocul culoarului din gardul viu, simt un fior ciudat pe șira spinării. Urechile îmi bubuie. Aud pași și voci purtate de vânt. Mi se ridică părul de pe ceafă și mă răsucesc. Privirea realizează desenul potecii din spatele meu cu câteva tușe de penel. Și apoi mi se dezvăluie vederii. Silue-tele tremurătoare ale celor două făpturi.

În mod evident aparțin timpurilor lui Lawrence, dar nu sunt sigură că este el. Ar putea fi oricine.

Am câteva fracțiuni de secundă la dispoziție să hotărâsc ce să fac. Să trec pe lângă ei și să o iau la goană spre casă pare cea mai bună variantă. Însă siluetele capătă forme definite și, dintr-un impuls, mă întorc pe plajă. Să fiu văzută de niște străini ar fi ceva rău, dar să-i las să mă vadă materializându-mă din senin ar fi și mai rău.

Mă împiedic și cad în nisip. Mă chinui să mă ridic repede în picioare. Îmi simt pulsul în gât. Vreau să mă duc către promontoriu, când o voce adâncă de bărbat spune răstit:

— Hei, ce faci acolo?

CAPITOLUL 11

Cassandra

*A*m fost prinsă. S-a zis cu mine. Într-o clipă de panică, vreau să evadez, luând-o la fugă. Apoi o voce mă trezește, străbătându-mă ca un val de căldură prin tot corpul:

— Cassandra?

Să te uiți peste umăr în timp ce alergi pe plajă nu e o idee prea bună. Mă împiedic și aterizez cu fața direct în nisip.

— Cassandra!

E vocea lui Lawrence, care se grăbește spre mine. Mă ajută să mă ridic și îmi scutură umerii de praful fin, cercetându-mă îngrijorat.

— Ești bine?

— Mmm, voi supraviețui.

Apoi mă uit către celălalt bărbat. Este înfricoșător de mare. Înalt, cu un pântec imens și cu părul negru ca pana corbului. Îmi îngheață sângele în vine.

— O cunoști pe fata asta? întrebă uriașul, apropiindu-se de noi.

Lawrence brusc își retrage mâinile, ca și cum n-ar vrea să fie văzut cum mă atinge.

— Sigur, răspunde el crispat. A fost la petrecerea noastră. Îmi întinde mâna politicoasă ca să mă redresez. Cassandra, el este unchiul Ned.

Faimosul unchi Ned. Arată mult mai fioros decât l-a descris Lawrence. Amândoi sunt îmbrăcați în costume foarte elegante, de parcă s-ar duce la biserică.

— Ea este Cassandra, mă prezintă Lawrence lui Ned, îndepărtându-se ușor de mine în timp ce vorbește. Cassandra... Nu-mi aduc aminte numele tău de familie, adaugă râzând.

— E..., dau eu să răspund, numai că Lawrence sare să vorbească peste mine.

— Locuiește dincolo de promontoriu. E în vacanța de vară. Se întoarce spre mine și în ochii lui văd o scânteie de seriozitate: Ai adus cartea de vizită, Cassandra?

Mă lasă mască pentru o fracțiune de secundă, însă mă gândesc că e mai bine să intru în jocul lui.

— Mda. Adică, da, sigur.

Lawrence încuviințează din cap:

— Ned și cu mine tocmai plecam, dar i-am zis că ai vrea să trimiți prin mine condoleanțele.

— Ex-exact, mă bâlbâi eu, sperând cu tărie că nu se așteaptă ca eu să știu la ce se referă. Mulțumesc încă o dată, Lawrence.

Ned mă privește insistent. Mi se pune un nod în gât. Bine măcar că port rochie și nu blugi foarte scurți și maiou. Cu toate astea, am impresia că unchiul lui Ned își dă seama că nu prea mă potrivesc în peisaj. De parcă simpla mea prezență ar urla: Nu sunt din 1925! Dar n-ar avea de unde să bănuiască. Sau da?

— O conduc pe Cassandra pe plajă, zice Lawrence relaxat. Vin imediat.

— Sigur, spune Ned. Dar n-o lungi prea mult, Lon. N-am vrea să întârziem.

— Da, domnule!

Ned șovăie, aruncându-mi o privire, apoi se îndreaptă către casă. Casa lui, bănuiesc. Așa cum era în 1925.

— Imediat ce pleacă, expir aerul pe care l-am ținut în plămâni.

— Îmi pare rău, spune Lawrence. Cred că te-am cam speriat.

— Mmm, cam așa e.

— Ned pare câteodată cam dur, dar e un tip de treabă. Nu-ți face griji în privința lui.

Dar eu îmi fac griji. Nu e deloc bine că m-a văzut. Chiar dacă a înghițit povestea lui Lawrence, cred că este totuși periculos faptul că am fost văzută de cineva din timpul său.

— Ai de gând să-mi explici despre ce vorbeai mai devreme?

Instantaneu, chipul lui Lawrence își pierde voioșia. Oftează.

— Ne ducem la un priveghi. Billy Howard a murit ieri. Apoi clatină din cap. Îmi pare rău, am uitat că n-ai cum să-l știi. A fost un prieten. Nu eram foarte apropiați, însă amândoi trebuia să începem cursurile la Harvard în toamna asta.

Pun mâna pe brațul lui Lawrence.

— Îmi pare atât de rău.

— A fost un accident de automobil. El... ei bine, lui Billy îi plăceau petrecerile. Cred că era cam amețit și nu a văzut curba din fața lui...

Mă cutremur.

— Ce groaznic!

Lawrence își mută privirea către ocean.

— Trebuia să fiu și eu acolo.

— Nu te învinovăți, Lawrence. Nu este...

— Nu, vorbesc serios. Trebuia să mă duc cu el, în schimb am venit aici să mă întâlnesc cu tine.

Mi se strânge stomacul.

— O, Doamne!

Lawrence continuă, ca și cum nu m-ar fi auzit:

— Îi spuseseam că o să merg cu el. Dacă aș fi făcut-o, Billy n-ar fi condus mașina ala, el aș fi fost eu la volan. Iar eu aș fi trecut de curba ala și...

— Nu poți gândi așa. O să înnebunești!

— Știu... doar că...

Deodată, Lawrence mă îmbrățișează. Mă ține strâns. Aș fi fost super-încântată de prima noastră îmbrățișare, dacă inima mea n-ar fi suferit pentru el.

— N-am cum să nu-mi imaginez cum ar fi fost dacă..., șoptește el.

Îl strâng în brațe la rândul meu și îmi las capul pe umărul lui.

— Nu e vina ta. Câteodată se întâmplă și lucruri oribile.

— Știu. Ai dreptate, dar tot mă simt responsabil. Se smulge din îmbrățișare. Iartă-mă. Am fost într-o dispoziție proastă toată dimineața.

— Aș vrea să te ajut cumva.

— Ne întâlnim aici mai târziu?

— Ești sigur că o să mai ai chef de întâlnire?

— Mi-ar face bine. Poate nu în seara asta, deoarece trebuie să fim alături de familia lui Billy. Dar mâine-seară?

Un zâmbet trist îi apare pe buze.

— Tot trebuie să-ți dau surpriza.

— O, Doamne! Nu trebuie să-ți faci griji.

— Dar chiar vreau să ți-o ofer. Se uită înapoi pe cărare. Ar trebui să plec. Mă așteaptă Ned. Dar chiar vreau să te văd mâine, dacă ești dispusă.

— Bineînțeles!

Lawrence dă din cap:

— Atunci, pe mâine!

Rămân pe plajă după ce el pleacă. Nu-mi pot alunga ideea de blestem ce mă bântuie acum. Probabil că exagerez, ca de obicei. Moartea mă dezgustă. În afară de decesul bunicii, când aveam șase ani, singura persoană apropiată pe care am pierdut-o a fost Sarah McKay, care a murit de cancer în clasa a zecea. Nu am cunoscut-o atât de bine, dar eram amândouă la cor și mama ei a rugat pe câteva dintre noi să cântăm la înmormântare. Am plâns tot timpul. Nu știu de ce m-a afectat atât de mult.

Proasta dispoziție mă urmărește întreaga zi. Mă obsedează ceva ce mi-a spus Lawrence. Ceva ce nu pare la locul lui, deși n-aș putea să-l identific.

După cină, încerc să mă concentrez asupra lecturii când aud soneria. Deschide mama. Vocea ei capătă acel ton de mamă cool și îmi dau seama imediat că eu sunt cea căutată.

Încruntându-mă, pun jos cartea și mă duc să investighez.

Brandon Marks stă în pragul ușii de la intrare, cu un surâs de băiețel cuminte, și discută cu mama. Când mă vede, îmi face cu ochiul.

Îmi face cu ochiul!? OK...

— Iat-o! zice mama zâmbind. Vă las să vorbiți.

— Mulțumesc, Amber.

Hm, de când se tutuiește el cu mama?

— Păi, salut! spune el când rămânem singuri.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Salut!

— Nu răspunzi la telefon. L-ai pierdut, sau ce?

Îmi storc creierul să-mi aduc aminte când l-am folosit ultima oară. Când cea mai bună prietenă petrece prin Europa, iar singurul băiat care mă interesează trăiește cu optzeci de ani înainte de folosirea celularelor, nu prea am la ce-l folosi.

— Ce faci aici? îl întreb și mă uit peste umărul lui.

Dar nimeni nu-l așteaptă pe alee. Este singur.

Brandon se reazemă de cadrul ușii.

— Ți-am mai zis. Nu puteam să dau de tine. Eram prin apropiere și m-am gândit să trec să te văd.

— Ca să...

— Păi, voiam să te invit la o întâlnire.

— O întâlnire..., îl îngân eu.

Brandon îmi adresează un zâmbet ce s-ar traduce prin „De ce naiba nu ți-aș cere o întâlnire?”

— Am făcut rost de o rezervare la Mancuso's, mă lămurește el, înălțând capul triumfător.

Mă mai uit o dată în spatele lui, ca să văd dacă mai e cineva în mașină.

— A, e o întâlnire la dublu cu Travis?

— Travis? se încruntă Brandon.

— Păi, dacă poate cineva să ne introducă la Mancuso's, el este ăla.

— Ce tot vorbești acolo?

Ridic mâinile, în apărare.

— Hei, nu te simți ofensat. Nu înseamnă că are un caracter superior dacă tatăl lui are mai multe relații. Doar am făcut o constatare.

Însă Brandon este încă în ceață. Una peste alta, pare și mai contrariat.

— Despre cine vorbești?

Îmi dau ochii peste cap.

— Hm... Travis? Știi tu, cel mai bun prieten al tău.

— Habar n-am despre cine vorbești!

— Ha-ha! fac eu teatral. Mă omori, Brandon. Oprește-te! O să mor de râs!

Brandon pare exasperat:

— Dar nu glumesc! Cine-i Travis? Locuiește în Crest Harbor?

— Nu, de fapt trăiește în îndepărtata Mongolie. De aceea îi place să vină aici în vacanțele de vară. Să locuiești în iurtă face rău la șira spinării.

Brandon stă și se holbează la mine. Îmi încrucișez brațele la piept.

— Unde-i Travis? El te-a pus să faci asta? Cred că ai telefonul deschis acum și el ascultă fiecare cuvânt, nu-i așa?... Bună, Travis! Bună încercare, dar trebuie să-ți mai dai silința!

Acum Brandon chiar pare îngrijorat.

— Te simți bine, Cass?

— Pardon? zic eu în bătaie de joc.

Își scoate telefonul din buzunar și mi-l arată. E închis.

— Nu glumesc, da? spune el încet. Nu știu la cine te referi. Îmi storc creierii, dar singurul Travis pe care-l știu este nepotul meu în vârstă de opt ani, și nu cred că la el te gândești.

Pare absolut sincer. Niciodată nu mi l-am închipuit pe Brandon un bun actor. Fie a evoluat o mie la sută, fie are amnezie de moment.

Îl privesc cu intensitate.

— Vrei să spui că nu-l cunoști pe Travis Howard?

În momentul în care îi rostesc numele întreg, o scânteie îmi luminează mintea. Asta este! Asta era ceea ce mă frământa în legătură cu conversația avută cu Lawrence azi-dimineață. Prietenul lui care a murit... se numea Howard.

Aerul din cameră se rarefiază. Urechile încep să-mi țiuie.

— Travis Howard, repet eu.

— N-am auzit de el, clatină el din cap.

Șovăitoare, fac un pas înapoi. Brusc, plămâni nu mai sunt în stare să se umple cu aer. Apoi mă lovește un gând și tot ce-mi doresc acum este să pun mâna pe telefon. Mă îndrept glonț către scări.

— Cass? mă strigă Brandon și aleargă după mine. Ce faci?
Nu răspund. Minte mea a luat-o razna și nu sunt în stare să mă concentrez asupra unui singur gând. Mobilul zace pe birou. Îl înhaț și îl deschid. Brandon apare în pragul ușii, încruntat.

— Ești bine? Cass, vorbește cu mine!

Flutur din mână să-l fac să tacă.

— Am o poză cu Travis. E din noaptea când am sărit gardul la familia Anderson.

— Dar am fost doar noi doi, Cass.

— Nu, zic eu cu fermitate. Travis era acolo. Ne-am făcut o poză. O să-ți demonstrez.

Cu degete tremurânde, trec în revistă fotografiile. Câteva cu Eddie. Alte câteva cu mine plictisită, pe care i le-am trimis lui Jade. O poză cu casa din ziua în care am sosit aici. Și apoi... sunt deja în Ohio, la aeroport, făcându-i cu mâna lui Jade.

Încruntată, mai derulez o dată fotografiile. Era acolo. Era chiar acolo. Selfie-ul pe care l-am făcut în fața gardului. Travis mă cuprinsese cu brațul, iar eu făcusem un semn cu degetul mare ridicat. A dispărut.

— Era aici! zic eu cu voce slabă. Aveam... aveam o poză cu el.

Brandon pășește prudent în cameră.

— Cass. Nu știi despre ce vorbești! În seara aceea am fost doar noi doi. N-am auzit de niciun Travis Howard. Cred că îl confunzi cu cineva din Ohio.

Scutur din cap:

— Nu! Nu!

Derulez din nou fotografiile. Nimic. Nici măcar mesaje. Numele lui lipsește din lista de contacte. Cu o mână tremurătoare, deschid Facebook-ul. Singurii Travis Howard sunt oameni pe care nu-i cunosc. A dispărut. Nici urmă de el.

Ridic privirea și fac un pas în spate.

— Asta n-are cum să se întâmple!

Se holbează la mine, îngrijorat și înfricoșat.

— Cass, ce se petrece aici? Te-ai făcut palidă dintr-odată.

Podeaua se clatină sub picioarele mele. Cina mi se revoltă în stomac.

— Vreau să pleci, zic eu și mă dau înapoi.

— Cass...

— Acum... te rog!

Ridică brațele în semn de capitulare.

— Bine. Mă car. Te las să-ți revii. Pot să te sun mai târziu?

Nu-i răspund. Mă salută și face stânga-mprejur.

Ce-ar trebui să fac? Ce-ar trebui să gândesc? Am nevoie să mă liniștesc. Cred că exagerez. Sunt sigură că există o explicație logică pentru toate astea. Cu ochii în telefon, dau fuga la parter. Mama este în bibliotecă, așezată în fața computerului, cu ochelarii de citit pe nas. Când dau năvală înăuntru, ridică privirea și mă cercetează cu o privire îngrijorată, de mamă.

— Cass?

— Travis Howard, izbucnesc eu.

— Ce?

— Nu găsesc poza cu Travis pe care am făcut-o cu telefonul mobil. Ai șters-o tu cumva?

— Nu. Nici nu ți-am atins telefonul, zice mama încruntată.

— Dar știi cine e Travis, da?

Buzele i se strâng ușor într-o parte în timp ce se gândește.

— Este de pe-aici sau din Ohio?

Podeaua începe să se miște.

— Mamă, Travis! Cel mai bun prieten al lui Brandon? Înalt, cu ochi albaștri? Singurul copil al familiei Howard?

Mama clatină din cap:

— Și îi cunosc?

— Au venit la petrecerea voastră! Nu-ți aduci aminte? Au adus sticla aia de vin extrem de scumpă despre care tu și Frank vă minunați atât.

— Păi...

Se străduiește să-și amintească.

— N-ai cum să nu știi despre cine vorbesc, zic eu cu voce tremurată. L-ai întâlnit de cel puțin cinci ori în vara asta. A venit la noi în casă.

Tăcerea ei exprimă tot ce aveam nevoie să aflu. Mă las să alunec într-un fotoliu maro ca să nu mă prăbușesc pe jos. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. E imposibil. Însă glasul lui Lawrence îmi răsună în urechi. Billy Howard a murit ieri. Nu se poate! Nu se poate!

— Ce-i cu tine, Cass?

Vocea mamei pare înfundată, de parcă aș auzi-o având capul cufundat în apă. Mă ridic și ies glonț din cameră.

Efectul fluturelui.

După trei ore de căutări desperate pe Internet, acesta este răspunsul pe care-l pot da. Ideea că un eveniment neînsemnat poate provoca în timp un uragan. Când Lawrence a ales să se întâlnească cu mine în loc să meargă cu prietenul său, asta a dus la accidentul și la moartea lui Billy Howard, ceea ce la rândul său a dus la eliminarea întregii lui descendențe, adică, începând de ieri, Travis Howard a încetat să existe. Nici măcar nu s-a născut. Oricum ar fi, a dispărut. Și este vina mea. Lawrence trebuia să fie cu Billy, care ar fi trăit, s-ar fi căsătorit, ar fi avut copii, care i-ar fi dat naștere lui Travis Howard. Trebuia să mă

fi gândit mai devreme la asta. Am văzut suficiente filme SF ca să-mi dau seama că există urmări atunci când te joci cu timpul. Continuumul spațiu-timp e o chestie fragilă. Există consecințe până și în urma unei schimbări minore neplanificate.

Mă întind în pat, dar somnul mă ocolește. Nici nu poate fi altfel cu toată zăpăceala din capul meu. Am șterpelit până și o pastilă de Xanax de la mama, deoarece îmi era frică să nu am o cădere nervoasă. Numai că medicamentul mi-a încetinit pulsul, nu și gândurile.

Mă răsucesc pe o parte și urmăresc cifrele roșii afișate de ceasul meu deșteptător, strălucind în întuneric ca niște ochi – 2:48. Mă întorc din nou pe spate. Măcar tavanul nu-mi provoacă un stres mai mare dacă mă uit la el. Încerc să-mi limpezesc mintea și să mă relaxez. Dar nu pot să mă ascund de gânduri. Mărșăluiesc prin capul meu ca o armată încrâncenată.

Mă năpădesc lacrimile. Am ținut-o așa toată noaptea. Lacrimi de jale pentru Travis. N-am avut ocazia să-l cunosc atât de bine, dar mi-a plăcut de el. Iar pentru mine este ca și cum ar fi mort. Ceea ce nu e prea departe de realitate. Cumva, Travis a stat în mașina aia alături de Billy Howard când a căzut de pe stânci.

Îmi șterg lacrimile cu mâneca de la pijama, respirând greu. Nu plâng doar pentru Travis, ci și pentru mine. Deoarece întorsătura aceasta a lucrurilor a scos la iveală o teamă pe care am încercat s-o îngrop adânc.

Este periculos să mă întâlnesc cu Lawrence. Este anormal. Este nefiresc. Așa cum a demonstrat-o acest caz, interacționarea cu el poate avea repercusiuni grave, chiar mortale.

Și plâng în hohote, pentru că știu că mâine-seară trebuie să-i spun adio lui Lawrence Foster pentru totdeauna.

CAPITOLUL 12

Cassandra

*A*m crezut că m-am pregătit bine, că mi-am oțelit mintea și inima pentru a-mi lua adio, însă, când Lawrence își face apariția pe plaja albă și strălucitoare, îmi dau seama cât de mult mă înșel. Nu sunt pregătită. Chiar deloc.

Vine spre mine cu un surâs care mă lovește direct în piept.

— Speram să te gălesc aici. Ai așteptat mult?

Clatin din cap. Vorbele încă nu pot fi rostite. Nu fac decât să mă uit insistent la el.

— Ți-am adus surpriza, zice el, bătând cu palma peste buzunarul hainei. Ți-am scris o poezie. Nimic byronesc, să știi. Doar câteva cuvinte pe hârtie. Dar m-am gândit că îți vor plăcea.

Sunt găduită de emoție. Mi-a scris o poezie! Într-un moment de nebunie supremă, îmi dau seama că m-am îndrăgostit de el. Ce jalnic, știu! Dar sunt pe cale să-l pierd. Ceea ce m-ar arunca într-o depresie.

Strâng din pleoape. Nu, trebuie să faci asta! Dacă e să mă iau după ce știu deja, nu mai pot amâna nicio clipă. E timpul să acționez brusc și rapid, ca un leucoplast smuls de pe o rană.

— Vino și stai lângă mine, zice Lawrence. O să ți-o citesc.

Îl apuc de braț ca să-l împiedic să se așeze.

— Stai!

Ochii lui căprui, adânci, îi caută pe ai mei și sunt atât de frumoși, că-mi vine să cedez din nou.

— Trebuie să vorbim.

— Bine, aprobă el șovăitor, încă cercetându-mi chipul. E totul în regulă? Ești cam palidă.

— Nu sunt în regulă.

Încordarea îmi strânge gâtul ca o gheară.

— Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

— Mai degrabă nu s-a întâmplat ceva!

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— E vorba de Billy Howard.

— Ce-i cu el? întreabă Lawrence încruntat.

— Nu trebuia să moară.

— Poftim?!

— Am cunoscut o rudă de-ale lui. În timpul meu. Iar ieri, pur și simplu a... încetat să mai existe.

Mă privește cu atenție, gânduri de îngrijorare citindu-i-se în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Știu că pare o nebunie, dar trebuie să mă crezi. Acum îl cunosc. Toți din jurul meu îl cunosc. Am poze cu el în telefon. Și apoi, după ziua de ieri, parcă nici n-ar fi existat. Nici măcar cel mai bun prieten al lui nu știa despre cine vorbesc când i-am pomenit numele. Pozele au dispărut. El a dispărut!

— Nu înțeleg!

— Billy Howard nu trebuia să moară. Trebuia să fii cu el, dar n-ai fost din cauza mea. Și, drept consecință, Travis Howard este și el mort. Nu realizezi? Noi doi ne-am jucat cu timpul.

Am schimbat lucruri care nu trebuiau schimbate și asta doar pentru că ne-am cunoscut.

Lawrence clatină din cap:

— Dar cum este posibil așa ceva? N-ai venit în timpul meu și nici eu în al tău. Cum am fi putut schimba ceva?

— Pentru că tu ești în trecut. Nici măcar n-ar trebui să ai habar de existența mea. Uite, cred că suntem de acord că simplul fapt că ne putem vedea este o anomalie a naturii. Corect?

— Da. Dar ce contează?

— Asta arată de ce contează! Pentru că oamenii dispar, Lawrence. Din cauza noastră. Deoarece noi ne jucăm acum cu ceva cu care nu trebuie să te joci. Vreau să zic că, din câte știu, însăși această conversație ar putea afecta cursul istoriei chiar în timp ce este purtată. Aș putea intra acum în casă și să aflu că Hitler al V-lea tocmai a fost reales Cancelar mondial!

Lawrence îmi pune o mână pe umăr. Fruntea îi este încrunțată de îngrijorare.

— Cassandra, ești foarte confuză.

Mă retrag din fața atingerii lui.

— Nu-mi spune că sunt nebună! Trebuie să accepți faptele.

— Să accept ce? Încă nu sunt sigur că înțeleg ce se petrece. Ce sugerezi că ar trebui să facem?

Acum, că am ajuns în acest punct, îmi întorc fața de la el, privind spre crestele scânteietoare ale valurilor.

— Trebuie să ne spunem adio!

Tăcerea lui Lawrence mă sfâșie, dar merg înainte și spun ce am de spus:

— Trebuie să uiți că m-ai văzut vreodată. Și eu voi uita că te-am întâlnit. Trebuie să părăsim plaja și să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Nu cred că vorbești serios!

— Aș fi vrut să nu se întâmple așa.

— Și de unde ești atât de sigură că se întâmplă așa?

— Lawrence...

— Toată nenorocirea asta cu Billy Howard poate fi doar o coincidență. O neînțelegere...

Îmi apăs degetele pe tâmple.

— Oamenii nu dispar pur și simplu, Lawrence! Nu ne putem împotrivi. Trebuie să ne vedem de viețile noastre ca și cum nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

— Crezi că pot s-o fac? *Tu poți s-o faci?*

— Pot și o s-o fac!

Concentrat, scoate hârtia împăturită din buzunarul de la haină și mi-o apasă în mână.

— Citește asta mai întâi!

— Nu!

— Te rog, Cassandra!

— Nu faci decât să îngreunezi situația, spun eu și mă retrag, cu inima bubuind în piept. Uite ce e, a fost într-adevăr ceva minunat să te cunosc. Dar aici se încheie totul, OK?

Clatină din cap. Când îi înapoiez poezia, zici că tocmai l-am pocnit peste față.

— Mi-aș fi dorit să meargă, Lawrence. Din tot sufletul!

— Te voi aștepta, șoptește el cu voce sugrumată. Voi veni aici, zi și noapte, și voi aștepta pe plajă.

— Te rog, nu face asta!

— O voi face.

— Trebuie să plec.

Leucoplastul, Cass! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Dau să plec:

— Adio, Lawrence!

Apoi, pe neașteptate, mă prinde în brațele sale. Pentru o clipă încărcată de electricitate, mă ține strâns și se uită în ochii mei cu o asemenea intensitate, încât ar fi putut lumina întreaga Coastă de Est. Apoi își apasă buzele pe obrazul meu.

— Te voi aștepta, îmi șoptește el în ureche, trimițându-mi un fior prin tot corpul.

În încercarea de a nu-mi pierde controlul, mă dau înapoi. Îmi simt pulsul din vârful capului până în degetele de la picioare. Acum trebuia să rostesc emoționantele și plănuitele cuvinte de adio. În schimb, mă răsucesc amețită și o iau la fugă fără să scot măcar o vorbă.

CAPITOLUL 13

Cassandra

— *A*ici te înscrii pe lista de așteptare cu o lună înainte.
Noroc că tata îl cunoaște pe șeful de sală.

Probabil că ar trebui să interpretez surâsul lui Brandon ca fiind unul natural, numai că nerăbdarea de a mă impresiona răzbate până la suprafață. Îmi rețin dorința de a-mi da ochii peste cap. Dau dovadă de slăbiciune prin prezența mea aici. La o întâlnire cu Brandon. Puteam să stau foarte bine acasă, pe canapea, înfășurată în pătură, îndopându-mă cu o cutie de fursecuri cumpărate, în timp ce urmăresc filme pe Netflix. Dar nu, bineînțeles că mama trebuia să strice totul și să mă oblighe să ies. Ea crede că așa se rezolvă problema.

— Nu-mi dau seama ce face să merite așteptarea, zic eu, consultând meniul.

Este atât de ciudat să fiu alături de Brandon, fără Travis prin preajmă. Dar și mai ciudat să mă împac cu gândul că trăiesc efectiv într-o realitate alternativă. Una în care Brandon este cel mai șmecher din Crest Harbor, și nu aghiotantul lui Travis. Deoarece Travis nici n-a existat vreodată. Diferența este enormă și, din păcate, îmi plăcea mai mult aghiotantul

Brandon. Atunci găseam înduioșător felul în care încerca să se facă plăcut. Acum Brandon cel triumfător și plin de încredere mă face să-mi doresc să lovesc în ceva.

— Așadar, începe șmecherașul Brandon, urmărind meniul. Ce-ai mai făcut în ultima săptămână, Cass? Parcă te-ai fi evaporat.

Așa a și fost. Pentru că am întâlnit pe cineva infinit mai interesant și mai atrăgător decât tine. Și acum aș fi fost cu el, dacă n-ar fi...

Închid ochii și inspir adânc. Trebuie să-mi vin în fire. Se presupune că încerc să uit de Lawrence. Este singurul motiv pentru care am acceptat această întâlnire. Fac orice ca să nu mă mai gândesc la plaja aceea.

— Ei, știi tu, zic eu, ridicând din umeri. Chestii mărunte. M-am alăturat unei bande de cartier. Am vândut cocaină. Am ucis primul om într-o încăierare cu șișurile.

Brandon ridică din sprânceană:

— Pare foarte interesant.

— Asta înseamnă Crest Harbor. O Americă în miniatură.

— Știi, după ce te-am văzut pătrunzând prin efracție în curtea vecinilor tăi, nu sunt prea convins că glumești acum.

Îi fac cu ochiul.

— N-ai cum să citești o femeie.

Îmi oferă un zâmbet crispat și îmi dau seama că ar trebui să renunț un pic la sarcasm. Jade mereu îmi spune că sperii băieții în felul ăsta.

Dar lui Lawrence îi plăcea simțul umorului care-mi este caracteristic.

Îmi încleștez fălcile. Oprește-te!

— Așadar, spun eu, căutând un ton vesel. Dar tu? Ai făcut ceva cool în ultima vreme?

Brandon rânjește. Să vorbească despre el este a doua lui natură.

— Mă pregătesc pentru campionatul de lacrosse. Ne antrenăm din greu, dar rezultatele se văd. Liga din Crest Harbor e criminal de puternică în vara asta.

Interpretând pauza lui ca pe un semnal, zâmbesc și încuviințez din cap:

— Minunat!

— Da, e destul de OK, admite el. Ne întâlnim cu toții la Hector's după meciuri, bem ceva, înotăm... știi tu, ne distrăm și noi. Ridică sugestiv din sprânceana stângă. Ar trebui să vii și tu, adaugă.

Instantaneu, îmi pot imagina cum ar fi să ies cu Brandon. Vreme pierdută la Hector's. Întreceri stupide cu pahare de băutură. Discuții interminabile despre lacrosse și alte sporturi. Câteva pipăieli și sărutări în mașina lui. Poate una, două în jacuzzi, în vreme ce noii lui prieteni dintr-o realitate alternativă beau bere din pahare de plastic și bat cuba unii cu alții pentru dovada lor de bărbăție.

Ar fi o aventură de-o vară perfectă, distractivă. Și oare nu am tot dreptul la asta? Am șaptesprezece ani. Doar nu îmi caut sufletul-pereche sau ceva de genul ăsta.

Sufletul-pereche... Cuvintele îmi provoacă fluturași în stomac. Îmi încleștez măselele.

Potolește-te, Cass! Fii serioasă!

— Avem un meci vineri seară, zice Brandon, întrerupându-mi șirul gândurilor. Poți să stai cu Sara, prietena lui Jake. Ai cunoscut-o într-una din seri, nu-i așa?

— Cred că da.

De fapt, habar n-am.

— Tare! Atunci, rămâne stabilit.

Zâmbește triumfător, de parcă simpla admitere că o cunosc pe fată reprezintă acordul meu de a ieși cu el.

Încă o întâlnire. Exact de asta nu mai am eu chef! Iau o gură mare de apă, dorindu-mi să fi fost ceva mai tare.

Brandon continuă să vorbească:

— Am fi putut merge la mine după meci, numai că mama a ucis din fașă această idee. E total panicată de petrecerea scorțoasă pe care trebuie să o dea.

— Altă petrecere, hm?

— Da. O organizează în fiecare an. Petrecerea în stil Marele Gatsby.

Mă înec cu apă, dar înghit repede, fără să mă dau prea mult în spectacol.

— Marele Gatsby?

— Mda, e o chestie gen anii '20. Costume de atunci, muzică de atunci.

Nu-mi vine să cred. În ciuda eforturilor mele uriașe, nu pot scăpa de Lawrence. Mai întâi, la televizor se difuzează un film despre doi călători în timp care încurcă lucrurile. După care, ieri, când am vorbit cu Jade, ea îi tot dădea zor cu pictorii suprarealiști care au trăit la Paris în anii '20. Și acum asta!

Trebuie să-l uit pe Lawrence, însă, până acum, dau rateuri în mod spectaculos.

— Pare ceva mirobolant, zic eu și inima îmi tresaltă la rostirea acestui cuvânt.

Brandon vorbește în continuare, dar mintea mea rătăcește pe lângă conversație. Departe de zgomotul tacâmurilor de argint, de mirosul greu de mâncare și de zumzetul sutelor de conversații din restaurant. Mă las purtată de gând către plajă,

către valurile liniștite care mătură țărnul, către briza ușoară și mirosul oceanului. Iar Lawrence stă alături de mine, cu ochii lui căprui și îngândurați. Rememorez în detaliu cum m-a luat în brațe, cum și-a apăsat buzele de obrazul meu. Savurez amintirea, fiecare moment al ei.

Bietul Brandon n-are nicio șansă. M-am deconectat complet de la întâlnirea cu el.

Mai târziu, după ce m-a condus acasă, mă întind în pat și privesc Luna, care este încadrată perfect în fereastra mea. Mă întreb dacă și Lawrence a observat-o. Oare chiar mă așteaptă pe plajă, așa cum a spus? Dorința de a afla îmi dă ghes. Mă imaginez cum mă furișez în vârful picioarelor pe scări, cum traversez peluza și mă strecur printre tufișuri. Ar fi atât de simplu. Doar să trag o dată cu ochiul.

Pufnesc pe nas. Nu, Cass! Gândește-te la Travis! Nu pot risca să se întâmple din nou.

Chiar s-a încheiat totul între noi. Nu există altă cale. Gândul ăsta mă deprimă fără să vreau. Mă întorc pe o parte și îmi trag pătura peste umeri. Cred că restul verii mi-l voi petrece dormind. Sau cel puțin voi sta aici în pat și-mi voi plânge de milă.

Măcar dacă aș fi luat poezia aia. Aș fi avut ceva care să-mi amintească de el. Oftez adânc, apoi o idee îmi trece prin cap: dacă ar mai fi o cale? Lawrence este din trecut. Trebuie să existe pe undeva niște informații despre el. Cu siguranță în felul ăsta nu intervin în continuumul spațiu-timp dacă îl caut. Stau cocoțată în pat și ideea aceasta arde în sufletul meu ca o flacără. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme. Trebuie să găsesc ceva despre el la bibliotecă. Poate o poză de absolvire a liceului. O poză de familie. Ceva. Orice. Mă simt ușurată

și înfiorată totodată la gândul acestei posibilități. Să-l văd din nou, chiar și într-o poză alb-negru cu granulație proastă, ar fi un vis frumos. Asta îmi va solicita toată îndemânarea de căutător. Aici nu mai merge cu Internetul, ci trebuie să șterg praful prin arhive. Primul lucru pe care o să-l fac mâine-dimineață o să fie călătoria către biblioteca din Crest Harbor.

Mă las din nou pe spate, cu inima ușoară.

Mâine. Mâine, îl voi vedea din nou pe Lawrence.

Biblioteca din Crest Harbor se află în mijlocul unui pâlcc de copaci, înghesuită în centrul vechi al orașului. Este înconjurată de cafenele mici și confortabile și de magazinașe cu obiecte artizanale. Să găsesc un loc de parcare aici se dovedește a fi frustrant de dificil, ceea ce-mi provoacă o stare de agitație.

Mă duc la cea mai apropiată bibliotecară. Mă privește mirată când o întreb unde aș putea găsi microfilme cu presa din anii 1920. Mă trimite la subsol.

Îmi petrec următoarele ore căutând prin toate ziarele și documentele din anii '20 pe care am putut să pun mâna. Dacă m-aș fi străduit eu așa și la cursurile de istorie... Sunt absolut meticuloasă. Nu ai de unde să știi unde poți găsi o mențiune despre el.

Nu pot să zic de ce sunt atât de tensionată. Parcă aș ști cu siguranță că voi găsi ceva acolo. O piesă din puzzle care m-ar ajuta să înțeleg mai bine întreaga situație nebunească.

Și apoi fac descoperirea.

Câteva rânduri pe o pagină de mijloc. Datată 9 august 1925. Câteva rânduri care mă străpung precum un glonț în gâttej.

„Proprietatea de la adresa 11544 Seaside este scoasă pe piață. Proprietarul, bancherul local Edward Foster, dorește să o vândă rapid, ca urmare a tragicei asasinări a nepotului său, Lawrence Foster, pe plaja lui privată. Moartea aceasta a pus în încurcătură autoritățile, care încă investighează posibilia suspecti.”

Crima a fost comisă pe 5 august. Adică peste două săptămâni!

CAPITOLUL 14

Lawrence

Străzile din Manhattan sunt ca o băutură contrafăcută: rapide, ieftine și amețitoare. E locul perfect pentru o evadare ca să o uit pe Cassandra. Ned m-a invitat să-l însoțesc într-o călătorie de afaceri pentru câteva zile. Am fost de acord. Orice ar fi mai bun decât să stau singur pe plajă și să aștept o fată care nu va mai veni niciodată, o fată care cel mai probabil a fost doar un vis.

Deci Manhattan să fie. Luminile și zgomotul mă copleșesc. Întâlnirea de afaceri despre care vorbea Ned s-a transformat într-un șir de petreceri, desfășurate în taverne de subsol unde se vinde băutură contrafăcută. Nu știu de ce se deranjează să facă afaceri cu indivizi de felul ăsta, dar bănuiesc că pentru un bancher banul este ban, orice-ar fi. Sunt înconjurat de forfotă, de zgomot, dar chiar și așa mintea îmi zboară la Cassandra.

Stau acum cu Ned într-un local ilegal, într-o atmosferă obscură și înghesuită, și privesc cum clienții devin tot mai amețiți, în timp ce dansatoarele se mișcă în ritm de Charleston, cu fustele lor scurte – fâșii de aur și argint – ridicându-se în aer. Ned râde cu un individ cu părul negru ca pana corbului, ce

pare a avea vreo douăzeci și ceva de ani. Parcă ar fi vechi prieteni. Îl bate pe braț și spune să le aducă lui și asociaților lui încă un rând de băutură.

— Strașnic local, nu-i așa, băiete? zice Ned, întorcându-se spre mine.

— Sigur.

Nu răspund cu entuziasmul așteptat, așa că Ned se lovește ușor peste nas, în semn că a înțeles:

— Aha, știi de ce nu te prea distrezi. Îți cam lipsește o anume fătucă, nu-i așa?

Devin ușor încordat:

— Eu...

— Păi, cred că pot să-ți înseninez seara, băiete!

Prietenul său revine cu două pahare, iar unchiul arată către mine:

— Carlo. Du-l pe Lonnie în sala de biliard. Hai să-i arătăm surpriza.

— Că bine zici, aprobă Carlo, făcând cu ochiul.

Aș prefera să rămân aici și să-i aștept să termine, dar se pare că nu prea am de ales. Ned e într-o dispoziție de zile mari. Mă conformez și îl urmez pe Carlo de-a lungul ringului de dans, făcându-ne loc printre dansatori exuberanți care fie se amuză, fie ne boscorodesc, amețiți de băutură, că le stăm în cale. Treccem într-un coridor îngust și întunecat, unde câteva cupluri s-au ascuns să se giugiulească.

În cele din urmă, Carlo deschide o ușă pictată și afumată.

— Chiar aici, mă lămurește el, vocea lui având un ușor accent străin.

Șovăi. Într-un asemenea local, cine știe la ce să mă aștept dincolo de ușă.

Rânjind cu toată gura, Carlo deschide ușa, mă înșfacă de braț și mă împinge în încăpere.

În interior e o lumină difuză și aerul e îmbibat de fum de țigară și de iz de alcool. În mijlocul sălii tronează trei mese de biliard, cu câteva mese mai mici de poker și scaune împrejurul lor. Nu este nimeni înăuntru, deși ritmurile muzicii din sala de dans reverberează în pereți. Habar n-am ce se-așteaptă Ned să găsec eu aici.

Apoi două palme îmi acoperă ochii. Mâini delicate. Un parfum floral îmi învăluie nările. Și o voce șoptită îmi gâdilă ceafa:

— Ghici cine e?

Apuc încheieturile fine. Îndepărtând mâinile de la ochi, mă răsucesc pe călcâie.

Fay îmi adresează un zâmbet satisfăcut, triumfător.

— Hei, salut! Ce bine-mi pare să te văd!

— Ce-i cu tine în New York? o întreb, uluit la vederea ei.

— Neddy m-a chemat. A zis că arăți ca un cauciuc dezumflat. S-a gândit că ai nevoie să te înveselească cineva.

Stau să reflectez o clipă, dar Fay se lipește de mine. Își apasă buzele de ale mele, buze dulci, cu iz ușor de șampanie. Sunt prea surprins de prezența ei aici ca să mai reacționez și s-o opresc. Mă sărută, după care face un pas înapoi. Unduind din coapse, se îndreaptă agale către o masă de biliard, apoi se coață pe ea.

— Deci nu te bucuri să mă vezi?

— Ba da, doar că nu-mi închipuiam să te...

— Eu nu sunt prea sigură că mă bucur să te văd, Lon. În ultima vreme m-ai evitat îngrozitor.

— Ba nu, eu...

— Poate că ar trebui să mă îndrept către un alt iubițel, spune ea, examinându-și unghiile. Unul care îmi acordă atenția cuvenită.

Mă duc lângă ea.

— Fay!

— Dacă ți-ar păsa de mine cu adevărat, m-ai lua din bo-
dega asta groaznică și m-ai duce într-un loc drăguț.

— Mi-ar plăcea să...

— Grozav! exclamă ea, sărind de pe masă. Ce mai așteptăm?

Ținându-mă de mână, mă conduce pe coridorul sordid, tra-
versăm aglomeratul ring de dans. Odată ajunși în strada care
forfotește și strălucește animată de viața de noapte, Fay cheamă
un taxi și o face atât de natural, încât mi se pare surprinzător
pentru o fată de familie bună, crescută pe Coasta de Nord.

Un automobil nu prea curățel oprește lângă trotuar și Fay se
urcă în el, trăgându-mă după ea.

— Unde vrei să mergem? spun eu, încă nehotărât în pri-
vința atitudinii pe care ar trebui s-o adopt față de apariția ei
neasteptată și față de purtarea sa tot mai îndrăzneată.

— Ce-ai zice de Ritz? mă întreabă ea cu viclenie.

— Acolo stăm eu și cu Ned.

— Știu asta, prostuțule! replică ea râzând. Unde crezi că
m-a cazat Ned?

— Aha!

Fay se apleacă și bate în scaunul șoferului.

— La Ritz. Și repede!

Demarăm, iar Fay se lasă într-o parte, cu fața către mine.
Senzația buzelor sale moi pe obrazul meu este familiară și in-
citantă. Îmi ia mâna și o așază pe coapsa ei, tentant de aproape
de jartiera din dantelă a ciorapilor. Purtarea ei îmi aprinde
dorința, dar totodată mă face să-i opun rezistență. Ce i-o fi
venit? Întotdeauna s-a arătat interesată de mine, dar niciodată
cu forța.

În plus, deși țin mult la Fay, am un sentiment ciudat de lo-
ialitate față de Cassandra. Ceva s-a întâmplat între noi pe plajă.
Chiar dacă n-o voi mai vedea niciodată, și-a lăsat puternic

amprenta asupra mea. Iar situația în care mă aflu acum cu Fay, însă cu gândul la Cassandra, o resimt ca pe o trădare la adresa ambelor femei.

Când ajungem la Ritz, intru deja în panică. Iar felul în care Fay mă privește în vreme ce mă conduce spre camera ei îmi înrăutățește starea. Nu pot pretinde că nu înțeleg ce urmărește. Trebuie s-o opresc. Să o scutesc de umilință.

— Hai mai bine să mergem în pavilion, zic eu, trăgând-o de mână. Să luăm ceva de mâncare.

— Nu fi prostuț, Lon! râde ea. Pornește alene mai departe și scoate cheia de la camera ei. Comandăm ceva prin room-service, adaugă.

Cu un surâs, împinge ușa. O urmez, dar înțepenesc în pragul ușii. Fay stă pe un fotoliu roșu din apropiere, cu picioarele întinse într-o manieră relaxată, dar seducătoare.

— N-ai de gând să intri? Mă trage curentul dacă ții ușa deschisă.

Mă prind de tocul ușii.

— Nu cred că ar trebui să fac asta, Fay!

Se încruntă la mine:

— Să faci ce?

— E mai bine să ne spunem noapte bună acum.

Se ridică și mânia i se citește pe chip.

— Poftim!?

— Te sun mâine-dimineață.

Nu îndrăznesc s-o privesc în ochi și îi întorc spatele. Mă doare s-o rănesc în felul ăsta. Merită un om care s-o venereze așa cum își dorește. Însă nu pot fi eu acela.

Mă strigă, ascuțit, dar închid ușa în urma mea, cu inima strânsă. Mă reped de-a lungul holului, sperând că nu vine după mine. N-o face. Cred că este prea contrariată de respingerea

mea ofensatoare. Cu inima grea, urc la etajul cinci, unde se află apartamentul pe care îl împart cu Ned.

Când mă apropii, observ o dungă de lumină pe sub ușa. Ned s-a întors deja. Cred că s-a săturat de băutură ieftină și de jazz.

Dinăuntru se aud voci ridicate. Mă opresc cu mâna pe clanță.

— Am avut o înțelegere. Nu poți da înapoi acum!

Îmi este greu să înțeleg cuvintele și nu pot distinge dacă cel care vorbește este Ned sau un alt bărbat.

— Am nevoie de un răgaz, zice o voce diferită, dar pe care nu o recunosc.

— Ai avut destul răgaz.

Glasurile coboară la un nivel la care nu mai pot fi percepute. Îmi lipesc urechea de ușa, apoi brusc mi se face rușine să stau acolo și să iscodesc. Mă încrunt și dau să plec. Poate dau o raită prin sala de la intrare a hotelului. Să-i las timp lui Ned să-și încheie întâlnirea. Abia ajung la jumătatea coridorului când aud ușa deschizându-se în spatele meu. Mă întorc către cea mai apropiată ușa, ca să dau impresia că tocmai am ieșit pe ea. Un individ scund și îndesat trece pe lângă mine fără a mă învrednici cu vreo privire. Este bine îmbrăcat și mai în vârstă, însă are o căutătură încrâncenată. N-am idee ce afaceri face el cu Ned, dar mă cam îngrijorează.

Când deschid ușa apartamentului nostru, îl găsesc pe Ned stând pe canapeaua plușată, fumând o țigară și studiind un teanc de hârtii. Sare ca un arc când intru în cameră.

— Lonnie?

Surprinderea lui se transformă numaidecât în furie.

— Ce cauți aici?

Sunt cu mintea zăpăcită din cauza evenimentelor petrecute în ultima oră, așa că nu răspund imediat. Ned strivește țigara în scrumiera din sticlă.

— La naiba, Lon! De ce nu ești cu Fay?

Mânia lui mă nedumerește total.

— Unde e Fay? mă întreabă poruncitor. Mi s-a spus că ai adus-o înapoi la Ritz.

— Așa am făcut. Și e în camera ei.

— Și tu n-ai rămas acolo?

— Eu...

— Tu ce?...

— Am crezut de cuviință să mă întorc în camera mea, atâta tot.

— Ce-i cu tine, băiete? urlă Ned.

Nu l-am văzut niciodată să-și piardă cumpătul în felul acesta. Nu știu dacă întâlnirea pe care am surprins-o mai de vreme l-a adus în halul ăsta sau este vorba despre altceva.

— Fay nu este cumva de nasul tău?

— N-nuu! Nu-i vorba despre asta!

— Atunci despre ce, te rog să-mi spui!

Tonul lui mă scoate din sărite.

— Și ce te interesează pe tine dacă m-am dus cu Fay sau nu?

Râde nervos și își trece o mână uriașă prin păr.

— Cred că nu prea înțelegi ce se așteaptă de la tine, Lon.

— Așa este. Nu înțeleg. Ce se așteaptă de la mine?

— Tu și cu Fay vă veți căsători. Totul este stabilit!

Mă holbez la el, fără să-mi dau seama dacă glumește sau a luat-o razna.

— Deja stabilit? De către cine?

— Tatăl tău este de acord cu partida. La fel și părinții lui Fay.

— Tata nu mi-a dat niciun semn toată vara asta.

— Asta pentru că are încredere în judecata mea, zice Ned, dând cu pumnul în măsuța de cafea.

O liniște apăsătoare învăluie atmosfera. Dar înainte să apuc să-mi adun cuvintele pentru a spune ce am de spus, Ned scoate

un oftat tremurat și își freacă puternic obrazii. Se ridică, iar expresia lui este mai calmă.

— Ai avut o noapte lungă. Amândoi am avut.

Încuviințez din cap, încă încercând să pricep ce l-a apucat, numai că sunt prea obosit ca să reflectez prea mult la asta.

— Mă duc să mă culc, îi spun.

Ned mă strigă când ajung în fața camerei mele. Mă opresc în prag.

— Trebuie să-ți folosești mai mult capul, zice el. Ești un tip isteț. Mulți oameni așteaptă lucruri mari de la tine. Apoi se încruntă: Te vei însura cu Fay Cartwright. La sfârșitul verii. Consolează-te cu gândul ăsta!

CAPITOLUL 15

Cassandra

Trebuia să fi prevăzut asta. Testul suprem al fermității mele. După toată vorbăria despre neimplicarea în continuumul spațiu-timp, mă trezesc acum stând pe terasă, dis-de-diminează, și uitându-mă lung la cărarea ce duce spre plajă.

Știu că n-ar trebui s-o fac, ci să stau cuminte în banca mea. Dacă-i spun lui Lawrence tot ce am aflat, asta ar putea declanșa efectul fluturelui. Și cine știe care vor fi consecințele. Dacă următoarea persoană care ar înceta să existe ar fi mama sau Frank sau Eddie?

Vin zorii. Deasupra mea, norii sunt ca niște fuioare de argint, bătând în albăstriul oțelului combinat cu o tentă de trandafiriu, luminați de primele raze ale soarelui. Închid ochii și îmi imaginez cum ar arăta plaja acum: apa liniștită, cu luciu metalic, nisipul neumblat și rece. Neinvitat, în peisaj apare Lawrence. Mă așteaptă pe țarm. Încă o dată îmi închipui cum mă ia în brațe și mă sărută apăsător pe obraz.

Duc mâinile la ochi și mă aplec. Asta este o adevărată tortură. Mi-am petrecut ultimele patruzeci și opt de ore analizând pe toate fețele ce am de făcut. Și ori de câte ori ajung la concluzia logică, adecvată, emoțiile preiau controlul asupra mea.

De ce să nu mă duc să-l văd? Adică, să știu ceea ce știu și să-mi duc în continuare viața liniștită? N-aș putea să-l văd o ultimă dată, doar ca să ne luăm rămas-bun?

Asemenea întrebări mă conduc către o dilemă care nu-mi dă pace.

De ce să nu-i spun lui Lawrence că va fi ucis?

Sincer, cum să păstrez informația doar pentru mine? Tipul mai are de trăit mai puțin de două săptămâni! Are dreptul să știe asta. Poate dacă află, va face ceva să evite tragedia. Să fie ucis! Cuvântul acesta îmi face stomacul să se revolte. Îmi încheștez mâinile în păr și încerc să-mi domolesc răsuflarea.

Vizualizez din nou plaja, albastrul oceanului în lumina zorilor, însă de data aceasta îmi imaginez o baltă de sânge răspândindu-se pe nisip.

Și în acel moment corpul meu ia singur decizia. Mă ridic în picioare. Pășesc pe iarba rece și udă. Mă îndrept către plajă și niciun argument logic din lume nu mă poate împiedica.

Când mă strecor printre tufișuri, atmosfera capătă însușirea apăsătoare, suprarealistă, a unui vis. A unui coșmar, de fapt. Calmează-te, Cass! Probabil că nici nu este aici. Dar dacă este, habar n-ai ce să-i spui sau cum să reacționezi. Ar fi o nebunie să înaintezi, dar deja știi asta. N-o să fie aici. Nu este... aici.

Plaja este pustie. Așa cum este întotdeauna. Stânci. Apă. Și atât.

Picioarele mă poartă câțiva pași. Închid ochii. Nici nu mă surprinde. Doar i-am spus că nu mă voi mai întoarce vreodată. În ciuda a ceea ce a spus, e clar că a renunțat la speranța de a mă fi răzgândit. Am venit degeaba.

Mă arunc pe nisip, străduindu-mă să nu plâng. Numai că stau exact în locul în care ne-am cunoscut. Desenez cu degetele o linie în nisipul rece și cenușiu. Sufăr cumplit.

Apoi observ adâncitura. Este o urmă de pantof bărbătesc. Frank n-a dat pe aici de când ne-am mutat. Și nimeni n-ar putea veni aici să se plimbe încălțat cu pantofi bărbătești. El trebuie să fie! A fost aici. Înghit cu greu și mă aplec asupra urmei. O ating ușor. E veche, probabil de ieri.

Mă uit spre poteca dintre tufișuri. Vântul îmi zboară șuvițe de păr pe față. Acolo nu este nimeni. Mi-e dor de el. Am întârziat cu o zi și mi-e foarte dor de el.

Îmi vine să urlu. Cad în genunchi și șterg urma de pantof, stârnind nisipul în bătaia vântului. Blestemată să fiu cu ezitația mea!

— Aaahhh! strig eu, dându-mi cu pumnii în cap. Ești o idiotă, Cass!

Rămân aici o vreme, pe de o parte din disperare, pe de alta, în speranța nebunească de a-l vedea venind. Valurile mătură malul nisipos: se răsucesc, se sparg, se reped asupra țărnuțului, lăsând în urmă o dantelă de spumă când se retrag. Privesc cum acțiunea se repetă iar și iar, până pierd șirul. Stau și aștept, urându-mă cu fiecare minut ce trece pentru șansa pierdută. Șansa de a-mi lua rămas-bun cum se cuvine. Șansa de a-l ajuta.

Dar Lawrence nu mai vine. Trebuie să accept până la urmă realitatea: a dispărut din viața mea pentru totdeauna.

Îmi simt picioarele grele când încerc să mă ridic. Nu mă obolesc să-mi scutur nisipul de pe genunchi. O să-l duc cu mine în casă. Ultima amintire a locului acestuia. Pentru că un lucru e sigur – nu mă voi întoarce niciodată aici.

Dinspre tufișuri se aud pași foșniți, ceea ce îmi tulbură liniștea precum zgomotul de artificii. Mă răsucesc.

Este Lawrence. Parcă mă sfârâm în mii de bucăți la vederea ochilor lui căprui blânzi și a siluetei sale înalte și ușor aplecate. E îmbrăcat într-o cămașă kaki și pantaloni închiși la culoare,

iar părul nisipiu este răvășit. Parcă este și mai frumos decât îmi aminteam. Ochii i se luminează brusc, surprinși, apoi un zâmbet înduioșător de bucurie îi înflorește pe chip.

— Te-ai întors!

Alerg spre el, incapabilă să mai scot un cuvânt. Lawrence o ia și el la fugă. Tot ce simt este zbuciumul inimii mele. Tot ce văd este imaginea încețoșată a articolului din *Crest Harbor Sentinel*: „ca urmare a tragicei asasinări a nepotului său, Lawrence Foster, pe plaja lui privată”.

— Nu-mi vine să cred! zice el, radiind. Am venit în fiecare zi, sperând din suflet că te vei răzgândi.

Simt înțepătura lacrimilor. Adună-te, Cass! A-du-nă-te!

Lawrence îmi prinde mâinile.

— Ești tu cu-adevărat? Sau ești o fantasmă minunată care vine să mă bântuie?

Mă face să zâmbesc, în ciuda agoniei mele lăuntrice.

— Aș zice că te bucuri să mă vezi, Lawrence.

— Că mă bucur e puțin spus!

Ar trebui să plec. Gata, l-am văzut. Și, cu fiecare secundă petrecută aici, înaintea lui, simt că mă apasă tot mai mult povara informației pe care am aflat-o. Ar trebui să plec, atâta vreme cât mai pot.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— E o poveste lungă.

— Știu ce vrei să spui. Brusc, devine serios. M-am gândit la tine în fiecare zi, Cassandra. N-ai idee ce bine îmi pare că te-ai întors!

Nu sunt sigură că mai pot rezista. O să cedez. Din clipă în clipă, o să cedez.

— Cassandra.

— Da? răspund cu voce frântă.

— Vrei să ne plimbăm puțin?

Încă o dată, logica este spulberată de ciocanul sentimentelor.

— Sigur că da.

Lawrence îmi oferă brațul. Am văzut destule filme vechi ca să-mi dau seama de semnificația gestului. Îl accept. El mă prinde strâns. Mă cuprinde un fior de plăcere. Să fiu lângă el, să-l ating, să-i simt parfumul vintage, discret, toate astea mă umplu de fericire, chiar periculos de mult.

Este încă o dimineață frumoasă. Un pic mai rece, totuși, decât una obișnuită de sfârșit de iulie. Doi pescăruși par că se ceartă când trec în zbor pe deasupra noastră. Mă întreb din care lume vin, din a lui Lawrence sau din a mea. Sau or fi și ei separați de un secol? Nu știu de ce, dar gândul acesta mă întristează.

Lawrence mă conduce către promontoriul îndepărtat, acolo unde valurile sunt tumultuoase.

— Nu cred că până acum am resimțit vreodată că o săptămână trece atât de greu, zice el, mergând alene.

— Știu ce vrei să spui.

Îmi zâmbește, numai că astfel îmi răsucește și mai tare cuțitul în rană. Nu merită să moară. Cel puțin nu merită să fie ucis. Nu poate fi adevărat. De ce trebuie să se adeverească?

Ne apropiem de o lespede ieșită în afară la baza promontoriului. Lawrence se cațără pe ea, apoi mă ajută să mă sui și eu. Mă poticnesc puțin la urcuș, aproape că alunec. Mă apucă și de cealaltă mână.

Când ajungem la treapta de deasupra, o clipă ne aflăm față în față. La o respirație distanță. Ochii mei coboară către buzele lui, dar îmi impun să mă retrag.

— Ești cam tăcută, constată Lawrence când ne îndreptăm către capătul promontoriului. S-a întâmplat ceva?

Da, Lawrence. Da. Cel mai rău lucru cu putință. Cuvintele îmi urlă în minte: „ca urmare a tragicei asasinări a nepotului său, Lawrence Foster, pe plaja lui privată”.

— Sunt bine, răspund cu voce slabă.

Mă cercetează cu atenție. Își dă seama foarte bine că îi ascund ceva. Mă silesc să zâmbesc și o pornesc înainte, luându-mă la șuturi în sinea mea. Nu-mi permit să dau dovadă de slăbiciune. Am reflectat îndelung, analizând orice cale posibilă. Dar nu poți înșela Moartea. Este implacabilă. Și nu te poți împotrivi sortii.

Dezvăluindu-i lui Lawrence că va muri peste o săptămână, aș putea pune în mișcare înseși evenimentele care vor duce la această nenorocire.

Închid ochii și încerc să trag adânc aer în piept. Mă voi ține tare pe poziții. Nu-i voi dezvălui nimic. Doar voi mai petrece puțin timp cu el, îi voi spune adio și apoi îmi voi vedea de viața mea.

Valurile se izbesc de stâncile ascuțite de la baza promontoriului. Cu fiecare lovitură tunătoare, un norișor de stropi fini se ridică și îmi gâdilă pielea. Vântul mușcă din mine, dar vederea țărmlui, întinzându-se pe kilometri într-o parte și-n alta, face ca lupta cu forțele naturii să merite a fi purtată.

Lawrence găsește o stâncă mai netedă, chiar aproape de marginea prăpastiei, și se așază. Stau în cumpănă, dar până la urmă nu mai rezist și mă așez lângă el. Se lipește repede de mine, surâzând, iar eu trebuie să îmi înfrâng impulsul de a-mi cuibări fața în umărul lui. Inima mea e luată cu asalt de dorința de a-i simți brațele cuprinzându-mă. Îmi îndrept privirea către orizont, în încercarea de a-mi ține în frâu sentimentele.

— Mă aflu la o răspântie, spune Lawrence, și el cu ochii în largul oceanului. Mi s-a impus să iau o hotărâre, iar eu nu știu ce să fac.

— Legat de cariera ta?

— Printre altele..., zice el, oftând. Trebuie să aleg între a accepta planul pe care familia mea l-a făcut în ceea ce mă privește și a refuza, caz în care mă voi trezi aruncat în stradă.

— Dar nu este corect, mă revolt eu, clătinând din cap. Normal ar fi să te lase pe tine să decizi cum vrei să-ți petreci viața.

Îmi zâmbește cu amărăciune:

— Aș fi vrut să trăiesc în vremea ta. Nici nu-mi pot imagina cum este să ai atâta libertate.

— Și eu aș fi vrut să o ai. O meriți.

Își trece mâna prin păr.

— Nu sunt sigur că o merit. Asta este o parte a problemei. Sunt dispus să accept responsabilitățile care însoțesc o viață privilegiată. Fără banii tatălui meu, sunt un nimeni. Ar trebui să fiu recunoscător că am posibilitatea de a practica avocatura, decât să sap după cărbune la doi kilometri sub pământ sau să-mi rup spinarea trăgând la jug. Este oare greșit să duci viața pe care ceilalți se așteaptă să o duci? Să le faci pe plac oamenilor care te-au ajutat să fii cine ești?

Clatin din cap:

— Totuși ai dreptul să-ți urmezi visurile. A fi bogat nu înseamnă că ți se refuză o astfel de opțiune.

— Tata crede că visurile sunt o pierdere de vreme. Singurul lucru care contează este munca.

— Dar tu nu crezi asta, nu-i așa?

— Bănuiesc că nu, suspină el. Altfel nu aș umple caiete scriind poezii atunci când el crede că sunt în pat și dorm dus.

— Meriți să-ți urmezi visul, Lawrence.

Am ochii înlăcrimați când rostesc aceste cuvinte, știind că nu va mai putea face asta.

Mă apucă de bărbie și îmi întoarce fața către el. Privirea lui intensă mă topește de-a dreptul.

— După părerea mea, tu ești întruparea acestor visuri, zice el încetișor. O fată din alte timpuri, care există doar pe o plajă bătută de vânturi. Ești un poem, Cassandra. Ești poemul meu.

Îmi ia mână și o apasă pe pieptul lui. Inima îmi bubuie atât de tare, încât abia mai pot să respir.

— Simt că, dacă asta este ceva real, atunci și visurile mele pot deveni realitate. Dacă sentimentele pe care le am față de tine sunt adevărate, atunci adevărul cuvintelor mele merită a fi apărat în luptă și nu mai contează ce așteaptă alții de la mine.

Lawrence îmi ia fața în mâini, apoi degetele lui alunecă ușor prin părul meu. Îmi țiuie urechile. N-ar trebui să-i permit asta. Dar totul din mine tânjește după atingerea lui.

Lawrence îmi privește chipul, tandru și dornic totodată. Apoi mă sărută apăsător.

O clipă, pe lumea asta nu mai există decât sunetul valurilor, parfumul lui și arșița sărutului său.

Ne dezlipim, după care, ca doi magneti, buzele noastre se unesc din nou. Mă întorc cu totul spre el și îi înlănțui gâtul cu brațele. Îmi răspunde la îmbrățișare. Respirațiile noastre se precipită și vibrează la unison. Vreau mai mult. Vreau să mă pierd.

Apoi iminența morții lui Lawrence mă izbește în moalele capului.

Continuă să mă sărute, dar eu rămân stană de piatră. Buzele, părul, ochii lui, toate acestea vor dispărea pentru totdeauna peste doar câteva zile. Mai puțin de două săptămâni.

Mă trag înapoi. Lawrence mă privește contrariat. Are obraji îmbujorați. Mă ridic. Adevărul mă doboară, împovăraător și copleșitor. Nu mai am aer.

Trebuie să-i spun. Merită să știe. Și eu mi-aș dori să aibă cineva curajul să-mi spună în față dacă ar ști că mi se apropie

moartea. Trebuie să iau această hotărâre grea și să-i spun, altfel o să mă prăbușesc sub povara secretului.

Se ridică și Lawrence, foarte mirat.

— Cassandra? Ce s-a întâmplat?

— Nu pot...

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu-i pot susține privirea. O să cedez. Scutur din cap, încercând să mă liniștesc, să găsesc cuvintele prin care să-l anunț că va muri.

Lawrence îmi cuprinde obrazii cu palmele. Privirea lui îmi arată cât este de sincer, de iubitor.

— Ce s-a întâmplat? repetă el. Sărutul este de vină? Nu trebuia s-o fac, nu-i așa? Am profitat de tine, nu?

— Nu! Nu-i adevărat!

Mă trage în brațele sale, iar eu nu-i pot rezista. Îmi este imposibil. Îmi îngrop fața în umărul său.

Îi simt căldura și fermitatea trupului lipit de al meu. N-am putea sta aici o veșnicie? De ce trebuie să moară? De ce?

— Atunci ce este? Spune-mi, Cassandra. Te rog!

— Știu ceva. Ceva ce o să ți se întâmple.

Nu zice nimic. Mă lupt cu zidul rezistenței din inima mea. Trebuie s-o fac.

— Am dat peste un ziar din vremea ta. La bibliotecă.

Îmi caut cuvintele potrivite. Sunt acolo, dar refuză să treacă de bariera buzelor mele.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, îmi șoptește Lawrence.

Nici că putea găsi un cuvânt mai potrivit și mai înspăimântător decât acesta. Da, Lawrence, am înaintea mea o fantomă.

— Spune-mi!

Trag aer adânc în piept și îmi apăs fața de umărul său. Și atunci cuvintele oribile ies într-o șoptă tremurătoare:

— Se spunea acolo că... vei muri. Aici. Pe plaja noastră.

Gata, am făcut-o! Am încălcat tocmai regula pe care știam că nu trebuie s-o încalc. Totuși, nu-mi pare rău, dar simt un gol imens în suflet.

Lawrence mă trage spre el și se uită în ochii mei.

— Cred că te înșeli, zice el, numai că nu pare atât de convins. Profeția mea se pare că l-a pus pe gânduri.

Clatin din cap:

— N-ai idee cât mi-aș dori să mă înșel. Dar am verificat informația și în alte ziare. Chiar așa s-a întâmplat. Se va... întâmpla. Peste zece zile.

Lawrence privește lung către ocean.

— Doamne, Dumnezeu!

Nimic nu m-ar putea răni mai mult decât expresia de pe chipul său. Un nou val de lacrimi îmi înțepă ochii.

— Îmi pare rău, Lawrence. Dar trebuia să-ți spun. Știu că nu se împacă deloc cu cele spuse de mine mai devreme. Știu că nu trebuie să ne punem cu timpul, dar nu putem permite să se întâmple asta.

Mă privește amețit, distant. Culoarea îmi părăsește obrajii

— Eu nu...

Vorbele îi sunt purtate de vânt. Se uită în depărtare, către casă, și zice cu voce tremurată:

— Trebuie să plec.

— Lawrence, așteaptă!

Dar nu se întoarce. Văzându-l cum pășește grăbit pe nisip, îmi dau seama că probabil n-am să-l mai văd niciodată.

CAPITOLUL 16

Cassandra

Ț trecut de amiază și telefonul mobil începe să sune. Sunt încă în pat. Nu dorm. Stau sub pătură, cu ochii închiși, pentru că mă dor de la atâta plâns. A trecut o zi și jumătate de când l-am văzut ultima oară pe Lawrence. Nu sunt nici măcar două zile de când i-am spus și parcă au trecut doi ani.

Când soneria telefonului întrerupe liniștea din cameră, sar din pat, sperând că este el. Apoi îmi amintesc că n-are cum să fie și simt un gol în inimă. Este Jade. Mă gândesc să las să intre căsuța vocală, totuși răspund în ultima clipă:

— Bună, Jade!

— Bună! Cum nu mi-ai mai scris zece mesaje pe zi, mi-am spus că fie te distrezi și tu în sfârșit, fie ai murit într-un tragic accident.

Ce ironie a sortii să vorbească tocmai despre morți tragice...

— Te rog, spune-mi că ți-ai găsit o bunăciune din Noua Anglie cu care să-ți petreci timpul.

— Ha! exclam eu cu amărăciune.

— Haide, Cass! Vrei să spui că nu găsești pe-acolo chiar niciun exemplar mai de Doamne-ajută din specia bărbaților?

— Dar nu spun asta.

— Deci ți-ai găsit pe vreunul?

Mă arunc pe spate în pat, cu privirea în tavan.

Jade își dă cu presupusul văzând tăcerea mea:

— O, Doamne! Chiar l-ai găsit, nu-i așa? Ți-ai făcut cu adevărat un iubit!

— Nu l-aș numi tocmai iubit.

— Cass! Este nemaipomenit! exclamă ea, apoi oftează: O iubire de-o vară! *C'est magnifique!*

Veselia ei nu face decât să răsucescă mai adânc cuțitul în rană.

— Povestește-mi tot. Vreau și cel mai mic detaliu.

Cât mi-aș dori să-i povestesc... Dar n-are rost să-i explic cum m-am îndrăgostit de un tip din 1925. Cu toate astea, simt nevoia să-mi împărtășesc durerea cu cineva.

— E un tip minunat.

Jade chicotește vesel. Închid ochii și mi-l imaginez pe Lawrence.

— Crede-mă când îți zic că n-ai mai întâlnit pe nimeni așa ca el. Este deștept, profund... diferit.

— Și sexy? Ia zi, e sexy?

— Foarte!

— M-ai lăsat mască. Serios. Cât mă bucur pentru tine, Cass!

— Nu te mai bucura. S-a terminat totul.

— CE??

Mă răsucesc pe o parte. Între draperiile trase văd o singură dungă prin care se strecoară lumina soarelui. Același soare care strălucește și pe plajă. Același soare care strălucește și în 1925 deasupra lui Lawrence.

— Ne-am despărțit.

— De ce?

— De-aia. E complicat. Crede-mă.

Jade pare scoasă din sărite:

— Trebuie să-mi spui. Ce băiat sănătos la cap ți-ar da papucii?

— Dar nu mi-a dat papucii. N-a fost deloc așa.

— Atunci cum a fost?

Îmi caut cuvintele care să se potrivească cel mai bine situației.

— Pleacă... peste nouă zile. Și n-o să-l mai pot vedea nici odată. Nici măcar să-i vorbesc n-o să mai pot.

— De ce? Se duce pe Marte sau ce? Haide, Cass, sunt sigură că-și ia mobilul cu el.

— Ba n-o să-l ia, OK? Nu este vina lui. Așa s-a întâmplat, pur și simplu. Și-am hotărât că e mai bine să ne despărțim acum. Înainte ca vreunul dintre noi să sufere prea mult.

Jade nu zice nimic. Apoi o aud cum oftează furioasă, așa cum o face când se confruntă cu o nedreptate socială.

— Dar e ridicol, Cass! Știi și tu.

Îmi înfund fața în pernă. E inutil să-ncerc să-i explic.

— Dacă țineți unul la celălalt, trebuie să luptați, mă sfătuiește ea. Nu știi care sunt aceste motive insurmontabile pentru care nu veți fi în stare să vă mai vedeți vreodată, dar A, mai aveți nouă zile, de ce nu vă bucurați de fiecare secundă petrecută împreună? Și B, de când ești tu genul care renunță repede?

— Există unele lucruri cu care nu poți să te lupți, OK?

Jade pufnește:

— Cass pe care o cunosc eu nu ar lăsa nimic s-o împiedice dacă și-a găsit adevărata dragoste!

Cuvintele ei mă împung direct în inimă. Încerc să-mi alung lacrimile.

— Trebuie să plec. Mă strigă mama.

Tăcere. Așa cum o știu eu pe Jade, probabil că pregătește o ultimă replică tăioasă, care să-mi sfâșie sufletul. Și n-aș putea să-i fac față în momentul ăsta.

— Te sun mai târziu, adaug eu și apăs butonul de închidere.

Însă ecranul rămâne activ. Mă uit la el încruntată. Un alt apel tocmai fusese inițiat în momentul în care i-am închis lui Jade, iar eu am răspuns din greșeală. Duc telefonul la ureche.

— Alo!

— Bună, Cass!

E Brandon. Ce sincronizare perfectă!

— A... bună, Brandon!

— Te-am sunat să-ți reamintesc de meciul de lacrosse. Atunci, la cină, mi-ai promis că vii. N-am mai avut vești de la tine toată săptămâna, așa că voiam să fiu sigur că-ți aduci aminte.

— Corect. Păi...

— O să fie super tare. Prietena mea, Sara, o să-ți țină un loc chiar în primul rând. După meci, mergem să luăm cina la Reed.

— Sună ca lumea, dar...

— Deci vii?

— Păi...

— Am vorbit cu mama ta mai devreme. E de acord cu asta. A zis că deja i-ai spus despre asta și că vrei să mergi. Vin să te iau la șase, OK?

Mă plesnesc peste frunte și trag îngrijorată mâna în jos pe față. Ziua asta devine din ce în ce mai minunată. Acum este și mama implicată. E în stare să mă ducă personal cu mașina dacă opun rezistență.

— OK, spun eu, încercând să-mi maschez iritarea din voce. Ne vedem atunci.

— Ce drăguț!

— Super drăguț!

Încleștez fălcile și închid telefonul. Lucruri de făcut: S-o omor pe mama după ce vin de la întâlnire.

Meciul de lacrosse se dovedește a fi plictisitor și neconfortabil, exact așa cum mi-l imaginasem. Sara este o persoană destul de drăguță, numai că nu avem nimic în comun, astfel încât pe toată durata meciului nu schimbăm decât câteva cuvinte, atât cât este politicos și necesar.

Cina la Reed îmi oferă prima rază de soare în forma unui delicios cheeseburger și a unui milkshake de căpșuni. Distracția este umbrită, totuși, de două lucruri. Mai întâi, întreaga conversație se rezumă la desfășurarea eroică, pas cu pas, a meciului. Nu e nevoie să spun că nu pot contribui cu vreo replică. A doua problemă este apropierea incomodă a lui Brandon. Practic, e lipit de mine. Număr secunde în micul separeu în care ne aflăm, dar mă tem că după ce ne despărțim de Jake și de Sara o să fie și mai rău.

Dovada nu întârzie să vină când Brandon mă conduce acasă pe „căi ocolite”. E întuneric pe drumul de coastă, golit de civilizație. Sunt conștientă de intențiile lui.

— Ar trebui să mă întorc acasă, zic eu în timp ce mă uit cât arată ceasul telefonului mobil.

— Dar este doar unsprezece, răspunde Brandon. În plus, vreau să-ți arăt un loc super-drăguț. E puțin mai încolo.

După câteva curbe, ajungem pe un platou destul de larg, cu vedere la ocean. Ferestrele vilelor din depărtare arată ca niște punctulețe luminoase răspândite pe întregul peisaj negru ca smoala. În dreapta se aude freamătul oceanului. Luna e spartă în mii de cioburi pe suprafața apei.

Brandon găsește un loc de parcare.

Mă întorc spre el cu o sprânceană ridicată:

— Pe bune?

— Ce anume? mă întreabă el, cu o undă de iritare în glas.

— Deci mă aduci la Locul de giugiuleală?

— Nu! Aici e o panoramă minunată, atâta tot.

Îmi dau ochii peste cap.

— Jur! insistă el.

— OK. Păi, dacă m-ai adus aici să mă bucur de priveliște, atunci hai să ne dăm jos din mașină. Se vede mai bine de afară.

Brandon șovăie o clipă, apoi, când îmi încrucișez mânioasă brațele la piept, ridică mâinile în semn de predare.

— Bine. Ieșim din mașină.

Trântind portiera, mă îndrept cu pas apăsător spre parapetul de piatră. Vederea oceanului până la orizont mă umple de bucurie, însă imediat apare disperarea deja familiară. Pun pariu că pe plajă e o noapte superbă. Ce am fi făcut Lawrence și cu mine în seara aceasta dacă am fi fost împreună? Am fi pornit într-o plimbare până la promontoriu? Am fi înotat? Ne-am fi sărutat? Chiar și o simplă discuție ar însemna perfecțiunea.

Pleoapele mele coboară încet și alunec spre visare. Îmi închipui cum buzele lui Lawrence le întâlnesc pe ale mele. De ce? De ce trebuie să fie așa? De ce nu este Lawrence cel care să mă ducă la locul de giugiuleală?

— Frumoasă noapte!

Vocea lui Brandon îmi întrerupe șirul gândurilor. Vine lângă mine și se sprijină de parapet.

— Mda.

Bate darabana pe piatra aspră.

— Ești supărată pe mine, Cass?

Întrezăresc o părțică din acel Brandon nesigur pe sine și agitat din realitatea lui Travis și mă îmbunez.

— Nu. Nu sunt. Doar că am avut două zile foarte nasoale.

— Acum ești bine? Pari... atât de tristă...

Și nu știe nici măcar jumătate din adevăr. Ridic din umeri.

— O să fiu.

— Ce s-a-ntâmplat?

— E complicat.

— E vorba despre tatăl tău vitreg și despre mama ta? Mie mi-a fost foarte greu când au divorțat părinții mei. Știu cum este.

Încuviințez din cap. Pot să-l las să creadă că asta e problema mea, din moment ce nu-i pot mărturisi că bocesc după un băiat din anii 1920, al cărui destin este să moară peste o săptămână.

Brandon mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Sunt alături de tine dacă ai nevoie de ceva.

— Mulțumesc.

Nu-și ia brațul de pe mine. Mă uit la el cu coada ochiului. Ar fi urât din partea mea să-i spun să-și ia labele de pe mine când el vrea doar să fie drăguț. În plus, cum am fost atât de însingurată și de prost dispusă în ultimele zile, mă simt bine să fiu îmbrățișată.

Observând că nu opun rezistență, Brandon profită. Mă înlanțuie și cu celălalt braț și mă trage spre el. Mirosul puternic de parfum îmi amintește de Lawrence și un sentiment de vină mă împunge ca o gheară. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici cu Brandon, darămite să-l las să mă strângă în brațe.

Dar ce contează, până la urmă? N-o să-l mai văd niciodată pe Lawrence. Și nimeni n-o să-l mai vadă peste o săptămână. Și-acum se presupune că n-ar mai trebui să am niciodată un

prieten din loialitate față de un tip pe care l-am cunoscut timp de o lună într-o vară?

Mâna lui Brandon alunecă în sus pe spatele meu și îmi cuprinde ceafa. Buzele lui îmi ating fruntea.

Mă doare inima. Lawrence nu este doar un băiat oarecare pe care l-am cunoscut întâmplător. Este un tip special. De asta nu-l pot trăda. Cu Brandon ar fi o aventură ușoară, dar niciodată o dragoste adevărată. Între mine și Lawrence sunt sentimente adevărate.

Cuvintele lui Jade îmi răsună în minte: „Cass pe care o cunosc eu nu ar lăsa nimic s-o împiedice dacă și-a găsit adevărata dragoste!”

Și-atunci îmi dau seama dintr-odată: Dacă între mine și Lawrence s-a înfiripat ceva... adevărat? Ceea ce simțim noi este dragoste. Iar Jade are dreptate. Merită să mă lupt pentru asta.

Nu trebuie să se încheie așa. Nu știu de ce am fost atât de oarbă până acum. Doar pentru că în ziar scria că a fost ucis nu înseamnă că eu trebuie să accept asta. Lawrence este deocamdată aici. Cu siguranță nu a murit încă. Putem să luptăm. Putem să ne asigurăm că va trăi.

Tresar și îl împing pe Brandon.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să merg acasă, Brandon.

— Păi...

Pare rănit. Trebuie să găsesc rapid o soluție.

— Mă simt foarte amețită. Adică... îmi cam vine să vomit.

Asta îl face să se tragă înapoi.

— Of, îmi pare rău, nu am...

— E OK. Am început să mă simt așa încă de la restaurant, dar nu am vrut să stric seara. A fost foarte drăguț din partea ta

să mă scoți în oraș. O pornesc spre mașină. Mai bine mă duci acasă acum, îi spun.

Este posibil ca Brandon să nu înghită minciuna până la capăt, totuși se suie la volan. Mă las pe spătarul scaunului și închid ochii, jucând în continuare rolul de bolnavă.

Drumul spre casă îl facem în tăcere. În timp ce fac pe suferinda, capul mi-e plin de gânduri. Poate oare Lawrence să poarte lupta asta? Pot să ajut cumva? Suntem noi în stare să schimbăm trecutul? Ard de nerăbdare să mă duc pe plajă și să discut cu el această chestiune.

Odată ajunși pe alee, Brandon parchează mașina. Eu mi-am scos deja centura de siguranță și deschid ușa. Depun mari eforturi să nu alerg direct spre plajă. Mă aplec peste geamul deschis al portierei.

— Mulțumesc pentru cină, Brandon.

Îmi oferă un zâmbet chinuit, enervat că noaptea s-a încheiat atât de repede, doar că știe că n-are cum să se supere că mi s-a făcut rău.

— Vorbim mai târziu?

— Sigur, zic eu deja pe jumătate întoarsă către casă. Pa!

Un sentiment de vină îmi dă târcoale din cauză că l-am mințit și l-am rănit probabil. Dar în joc sunt lucruri mai importante.

Mama stă pe canapea alături de Frank. Citesc amândoi. Când intru, mama îmi adresează un zâmbet larg.

— Salutare! Te-ai distrat bine?

— O, nemaipomenit! răspund eu cu un rânjel. Foarte bine! Frank bate cu palma pe locul de lângă el.

— Ei, haide, vino aici și povestește-ne, Cassie Plăcintică.

— De fapt, mă gândeam să ies să alerg puțin.

Mama mă privește surprinsă:

— La ora asta?!

— Da. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Aș fi venit mai devreme, dar voi păreați atât de încântați că mă duc la întâlnire cu Brandon...

— Nu cred că e bine, Cass. E prea întuneric și...

— Rămân pe proprietatea noastră, spun eu, poate prea entuziastă. Asta și aveam de gând. Să alerg pe plajă.

Mama are un schimb de priviri încruntate cu Frank, apoi capitulează oftând:

— Bine. Pe proprietate. Nu te duci în altă parte!

— Pe cuvânt!

Ca să nu fiu de-a dreptul mincinoasă, alerg tot drumul până la plajă. Oricum aș fi luat-o la goană, dar uite că s-a nimerit! Când trec în viteză prin culoarul dintre tufișuri, inima îmi este năpădită de o mulțime de sentimente contradictorii. Abia aștept să-l văd pe Lawrence, dar mă tem de reacția lui acum, când știe ceea ce știe. Eu sunt plină de speranță că vom reuși să înfruntăm soarta și totuși simt cum frica se răspândește în mine, pulsând. Nu e lucru ușor să purtăm această bătălie chiar cu Istoria.

Vederea lui Lawrence m-ar liniști. De asta am nevoie acum.

Însă plaja e pustie.

Mă duc la țârm cu inima grea. O parte din mine știa că nu va fi aici. Dacă aș fi aflat că voi fi omorâtă pe plaja asta, cu siguranță aș fi stat departe de ea. Iau o pietricică de jos și o azvârl în valurile înspumate. Dacă aș ști că voi muri, cred că multe lucruri le-aș face altfel. Și nu mă aștept ca Lawrence să reacționeze diferit.

Disperarea pune stăpânire pe mine, deși încerc să-i rezist. Poate că n-ar trebui. Poate că ar fi mai inteligent din partea mea să accept pur și simplu faptul că nu-l voi mai vedea niciodată pe Lawrence.

Mai stau o vreme, apoi mă îndrept către casă. În minte, aproape că văd silueta încețoșată a lui Lawrence cum își face loc prin culoarul strâmt. Hotărârea mea este și mai înverșunată. Să-l mai văd o dată merită orice suferință. Fac un legământ cu mine însămi ca să mă întorc pe plajă zi și noapte până când îl voi revedea. Să lupt pentru Lawrence înseamnă să nu renunț la el acum. Niciodată.

CAPITOLUL 17

Cassandra

În dimineața următoare mă întorc pe plajă. E o zi călduroasă, cu un soare alb, strălucitor. Alerg până la țărm. Și de data asta e acolo. Mă așteaptă.

La început, cred că e o halucinație. Stă pe nisip, îmbrăcat într-o cămașă albă, de in. Are părul mai răvășit decât de obicei, dar arată atât de simpatic și de sexy, încât îmi vine să-mi mușc pumnul ca să mă trezesc. Când se întoarce, îmi dau seama că este aievea. Este foarte palid. Cearcăne negre îi înconjoară ochii. Un om care s-a trezit față în față cu propria moarte. Văzându-l astfel, atât de vulnerabil și de singur, îmi pierd orice urmă de control pe care credeam că-l am asupra situației.

Alerg spre el, iar el sare în picioare și vine să mă întâlnească la jumătatea drumului. Ne ciocnim într-o îmbrățișare feroce.

O vreme, nu facem nimic altceva decât să ne ținem strâns unul pe altul. Apoi îmi ia chipul în mâini și mă sărută. Senzația buzelor sale apăsate peste ale mele îmi trimite un val de căldură în tot corpul. Mă agăț de gâtul lui, închid ochii strâns și încerc să ignor durerea cuibărită în inimă.

În momentul acesta, doar sărutul nostru contează.

Lawrence se smulge din îmbrățișare, amețit și îmbujorat. Ochii lui îmi cercetează chipul, bucățică cu bucățică, apoi își lipește fruntea de a mea.

— Speram să vii, zice el cu răsuflarea tăiată.

— Nu eram sigură că te voi găsi aici, răspund eu cu voce tremurată.

Mă strânge mai aproape.

— Te aștept de dinainte de ivirea zorilor.

— Chiar?

— Nu voiam să pierd șansa de a te mai vedea o dată.

Oftez, cu fața lipită de pieptul lui, dorind să-mi strivesc ființa de a lui.

— M-am gândit la ceva, zice el și îmi sărută părul. Dacă tot o să mor, afunci aș fi nebun să nu-mi petrec cât mai mult timp posibil cu tine.

Inima îmi bubuie puternic și repede. Când sunt atât de aproape de el, totul pare perfect, așa cum este normal să fie.

— Și mie mi-a venit o idee, zic eu. Nu o să mori!

Face un pas înapoi și se uită în ochii mei.

— O să ne luptăm, Lawrence. Nimic nu ne poate împiedica s-o facem.

— Să ne luptăm? întreabă el, încruntându-se.

— Da, răspund eu cu hotărâre.

Oftează ușor.

— Și cum crezi că putem face asta? O să mor, Cassandra. Doar ai citit în ziar.

— Dar mai e timp!

— Da, dar dacă ar fi existat vreo cale de a evita moartea, n-ai mai fi citit despre ea în ziare. Simplul fapt că ai citit articolul demonstrează că așa se va întâmpla. Iar noi n-avem ce face.

Îl apuc de umeri.

— Refuz să accept asta.

— Refuză cât vrei. Dar nu schimbi cu nimic situația.

Vreau să-l scutur ca să-l trezesc.

— Nu mai fi așa! O putem fenta, Lawrence. Ești încă aici. Viu. Vorbești cu mine. Încă nu este totul pierdut.

Îl iau de mână și îl conduc la locul nostru preferat de pe plajă. Stăm unul lângă altul. Mă strânge atât de tare de degete, că mă doare. Îi este teamă. Și de ce nu i-ar fi?

— Scria acolo? mă întreabă el, fără să se uite la mine.

— Ce să scrie?

— Scria în ziar cum o să mor?

Parcă aș fi primit un pumn în stomac. Este la fel de rău ca atunci când i-am spus prima dată despre moartea lui.

— Nu mă face...

— Vreau să știu.

— Nu pot.

— Te rog, Cassandra! Am dreptul să știu!

Este adevărat. Totuși, cuvintele îmi rămân înțepenite în gât, de parcă ar fi cimentate acolo.

— Ucis, șoptesc eu. Scria că vei fi ucis.

Privirea lui înspăimântată mă face fărăme.

— Nu contează ce scria.

Râde cu amărăciune:

— Cum să nu conteze?

— Pentru că nu se va întâmpla așa, insist eu. Nu-ți este sortit să mori atât de tânăr. Refuz să cred asta. M-am gândit mult. Poate că soarta a făcut să ne întâlnim pe plajă și să citesc articolul. Poate de aceea pot eu să te văd. Poate că menirea mea este să te salvez.

Cugetă în tăcere la gândul acesta.

— Vezi? Așa totul are sens, adaug eu. Vara asta, înainte să te cunosc, eram rătăcită. Știam că lipsește ceva din viața mea, dar

habar nu aveam ce. Acum știu. Am venit în casa asta îngrozitoare ca să te întâlnesc pe tine și să te salvez.

— Bănuiesc că ar fi o posibilitate, zice Lawrence precaut.

— Este singura explicație care se potrivește! Și chiar de n-ar fi adevărat... Chiar dacă soarta n-are nicio legătură cu asta, sunt aici acum și pot să te salvez.

Îmi pune o mână pe obraz și mă privește intens.

— Chiar crezi asta?

Îmi așez mâna peste a lui.

— Da, cred.

Par mai încredincioase decât sunt, dar vreau să-i dau speranță. Amândoi avem nevoie de ea.

Nu zice nimic.

— Nu trebuie să mă crezi chiar acum, spun eu încet. Dar măcar mă lași să încerc?

— Bănuiesc că nu pot să te opresc.

— Nu prea.

Colțurile gurii lui schițează un zâmbet.

— Cred că ai luat-o puțin razna, Cassandra.

— Puțin?

— OK, cu totul razna, râde el.

— Așa mai merge.

CAPITOLUL 18

Lawrence

Este sâmbătă dimineața și se presupune că voi muri în data de 5 august. Mai am șapte zile de trăit.

Gândul acesta mă lovește imediat ce deschid ochii. Ce mod de a mă trezi! Deși, sincer să fiu, sunt uimit că am reușit să dorm. Pe la ora unu am renunțat să mai stau întins în pat și m-am dus pe balcon ca să ascult valurile.

Am trecut printr-o întreagă gamă de emoții – teamă, tristețe, furie, renunțare, disperare –, punctate cu scânteii ale speranței. Trebuie să am încredere în Cassandra că poate face ceea ce și-a propus. „Internet”-ul ăsta din vremea ei îi poate oferi informații vitale. Iar în acest caz, informația este totul. Avem avantajul că ea e în stare să afle exact ce mi se va întâmpla chiar înainte să aibă loc evenimentul. Însuși faptul acesta mă face să mă gândesc că aș mai avea o șansă. O șansă de a învinge moartea. Mă îmbrac repede, nerăbdător să o văd pe Cassandra.

Ned ia micul dejun pe terasă împreună cu mătușa Eloise, care a venit să vadă ce mai face bietul și singurelul său frate holtei.

E cald și nemaipomenit de senin afară. Vântul poartă cu el miros de mare și de iarbă. Îl inspir adânc și mă lupt cu mine

Însumi să nu dau fuga pe plajă chiar acum. Însă am stabilit cu Cassandra să fim foarte precauți ca să nu stârnim suspiciuni.

Ned ridică privirea din ziar când mă așez la masă. De când ne-am întors de la New York, relația noastră s-a răcit, deși depune mari eforturi să n-o arate. Eloise apucă delicat o feliuță de grepfrut, flecărind despre ce rochie va purta la petrecerea pe care Ned o va organiza sâmbăta viitoare. Cuvintele ei îmi atrag atenția. Peste o săptămână. Este chiar noaptea în care se presupune că voi muri.

— O, 'neța, Lonnie, scumpul meu băiat! mă întâmpină mătușa.

— Bună dimineața! îi răspund eu zâmbind. Ce plăcere să te văd! Dar ce-mi aud urechile? O petrecere?

Eloise radiază:

— Nu ți-a spus Ned? E o petrecere de inaugurare a afacerilor lui Ned. O mare efuziune, nu-i așa, Ned?

— Fuziune! o corectează Ned, chicotind. Să-mi aduci aminte să-ți povestesc despre asta, Lon. În sfârșit, am ajuns la un acord cu cei de la Cooper Enterprises.

— Strașnic! zic eu, dar mintea mea e amețită la aflarea acestei vești.

O petrecere sâmbătă seara. Sunt sigur că acolo se va întâmpla. Cineva de la petrecere vrea să mă omoare. Din păcate, asta lungeste cu mult lista posibililor suspecti.

— Ce planuri de distracție ai pentru azi, Lonnie? mă întreabă Eloise, sorbind din ceai. Te întâlnești cu prietenul tău Charles? Sau poate cu draga noastră Fay?

Privirea lui Ned se ridică spre mine, însă, când mă uit la el, coboară ochii în ziar.

— Nu sunt sigur, spun eu și îmi torn o ceașcă de cafea.

— Ba ar trebui! Să știi că îți duce dorul, mă ceartă mătușa zâmbind. Fay este o fată încântătoare. Până la urmă, Lonnie, nu te întâlnești în fiecare zi cu ocazia de a cunoaște o newyorkeză autentică.

Ned închide brusc ziarul, iar eu așez ceașca pe masă cu un zăngănit.

— Ce tot îndrugi acolo, Eloise? spune Ned. Fay este singura fiică a familiei Cartwright. Și ei sunt de aici, din Crest Harbor.

Mătușa Eloise își mestecă pâinea prăjită unsă cu gem, clătinând din cap:

— Nu. Nu prea cred. Cumnatul lui Gladys Harper lucrează cu Jeffrey Duncan și el zice că Fay stă la ei pe durata verii. A venit în vacanță de la New York. Zice că a crezut că toată lumea știa despre asta. Zice că Fay s-a născut și a crescut în josul Coastei de Est. O autentică fată din New York, provenind dintr-o familie din New York.

Ned pufnește zgomotos:

— Ei, atunci cred că Gladys Harper are un cumnat care mănâncă rahat!

— Vai, Ned! exclamă Eloise, șocată.

— Îmi cer scuze, Eloise, zice el încruntat, apoi împăturește ziarul și se ridică. Se pare că nu prea tolerez bârfele în dimineața asta. Dă să intre în casă, dar apoi se întoarce spre mine: Lon, putem vorbi un minut?

Sunt încă atât de bulversat din cauza discuției aprinse despre Fay, încât îl urmez fără să protestez. Oare mătușa nu face decât să răspândească niște zvonuri răutăcioase auzite pe la colțuri? Sau fata asta cu care ar trebui să mă însor îmi este mai străină decât mi-am dat eu seama?

Ned mă conduce în camera sa de lucru și se așază la birou, încruntat.

— Astea-s prostii, Lon. Dacă vrei să înveți ceva de la mine, atunci să știi că nu trebuie să apleci niciodată urechile la bârfele babelor. Învârt atâtea povești, că nu mai sunt în stare să deosebească adevărul de minciună.

Îmi încrucieșez brațele la piept.

— Fay chiar părea în largul ei când m-a vizitat în Manhattan.

— Asta e genul lui Fay, se simte în largul ei oriunde.

Ridic din sprânceană.

— Păi, mă bucur că s-a simțit cineva așa în călătoria aceea.

Ned bate darabana pe hârtiile de pe birou. Pare că încearcă să găsească vorbele potrivite.

— Ascultă, Lon. Voiam să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat în acea seară. Nu sunt tatăl tău, deși mi-aș fi dorit să am un fiu ca tine.

Confesiunea aceasta mă mai înmoaie puțin.

— Știi, am avut o perioadă proastă, continuă el. O călătorie de afaceri ratată.

Imediat mă duc cu gândul la cearta la care am asistat din greșeală în fața camerei de hotel. Ca să nu mai vorbim de farurile pe care le-am văzut aprinse în fața casei la ora două noaptea. Apoi în minte îmi răsună cuvântul rostit de Cassandra: „ucis”.

Îmi crește pulsul. Asta ar fi o bună ocazie de a afla informațiile vitale de care am nevoie.

— Ai dat de necaz, unchiule?

Își freacă fruntea, apoi zâmbește forțat:

— Nu, fiule. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Mie poți să-mi spui, insist eu. Ar putea fi important. Mai important decât îți închipui.

Ned se încruntă la auzul vorbelor mele criptice. Mă aplec peste birou.

— E cineva în New York care dorește să-ți facă rău?

— Ce tot spui acolo? sare Ned, roșu la față. Ai văzut prea multe filme, Lon!

N-are de gând să-mi divulge nimic. Poate că vrea să nu mă implice. Poate crede că în felul ăsta mă protejează. Cât de mult se înșală! Tocmai vreau să insist, când observ hârtiile de pe birou. Poartă ștampila cu întârziere de plată, imprimată adânc cu cerneală roșie. Ned îmi surprinde privirea și închide dosarul, acoperind foile. Îndeasă teancul de hârtii în sertar, însă eu apuc să citesc numele de pe copertă: Cooper Enterprises.

— Oricum, zice Ned, încercând să pară degajat, cred că e timpul să plec. Mai am câteva chestiuni de rezolvat înainte de fuziune.

— Cu cei de la Cooper Enterprises, completez eu, căutându-i privirea.

Nu vrea să se uite la mine.

— Chiar așa, Lonnie. Se ridică și își netezește haina. Știi, în seara asta l-am invitat să bem ceva pe Jerome Smith, șeful cel mare de la Cooper. Vino și tu. Ar fi un bun prilej de a căpăta experiență în ceea ce privește mersul afacerilor.

Mă gândesc la Cassandra cum mă așteaptă nerăbdătoare pe plajă.

— Nu sunt sigur că voi putea să vin, Ned.

— Ei, prostii! Ce planuri ai? Doar nu te duci iar pe plajă, nu-i așa?

Teama mă lovește ca un bici.

— Eu...

Dar se pare că Ned a făcut doar un comentariu nevinovat. Mă bate ușor pe umăr când iese valvârtej din cameră:

— Ne găsești în bibliotecă imediat după cină. Te aștept acolo.

— Trebuie să te duci! spune Cassandra, cu un calm hotărât.

Este înduioșătoare schimbarea ei din momentul în care s-a hotărât să lupte pentru soarta mea. Îmi amintește de o doamnă detectiv dintr-unul din romanele ieftine pe care le devoram în copilărie. Nicio piatră nu poate rămâne neîntoarsă. Niciun indiciu nu este de prisos.

— Aș vrea să fiu cu tine în seara asta, îi spun eu, trecându-mi degetele prin părul ei moale.

— Mai târziu, mă contrazice ea. Asta este mai important.

— Mai important decât să-mi petrec ultima săptămână din viață cu tine?

— Dar ne-am petrecut toată ziua împreună. În plus, vei avea mult mai mult de o săptămână dacă ne luăm treaba în serios. Mă sărută fugar, dar foarte dulce, apoi adaugă: Fă niște săpături în seara asta. Obține-mi informații pe care să le pot folosi. O să te aștept aici, pe plajă.

Nu protestez. Fata asta mi-a sucit cu totul capul. Mă întorc acasă, în camera mea, și fac un duș. Privindu-mă în mica oglindă rotundă de perete în timp ce mă pieptăn, mă gândesc la ea, la moliciunea pielii sale, parfumată ca o petală detrandafir. Ca o melodie, primele versuri ale unei poezii mi se înfiripă în minte. Ochii îmi coboară către topul de hârtie de scris de pe birou. Cei de la parter deja s-au așezat la masă, dar n-aș face nimic rău dacă aș nota cuvintele pe coală. Trebuie să le scriu.

Sunt la ultimele versuri când cineva ciocănește la ușă. Sar în sus ca ars. Lumina crepusculară ce pătrunde prin fereastră dezvăluie ora târzie. Cine știe cât timp am stat și-am scris? Cu siguranță Ned se întreabă pe unde sunt.

— Imediat! strig eu în vreme ce mă îndepărtez de birou și îmi aranjez cravata.

În drum spre bibliotecă, mă mustru de unul singur. Dacă mă mai vede mult ducându-mă pe plajă, Ned va deveni suspicios. Trebuie să fiu mai atent. Ultimul lucru de care avem nevoie este să înceapă să mă urmărească ce fac. Și dacă o să vrea să-și verifice suspiciunile? Ar fi un dezastru. În fața ușilor lăcuite ale bibliotecii, îmi impun să mă port cât mai normal cu putință. Însă în momentul în care intru în încăpere, imaginea care îmi apare în fața ochilor mă ia prin surprindere.

Mă așteptam să-i văd pe Ned și pe Jerome Smith, însă biblioteca era plină aproape până la refuz. Cel puțin doisprezece bărbați discută degajați, sorbind din paharele cu brandy și fumând cele mai bune trabucuri cubaneze ale lui Ned. Nu-l cunosc pe niciunul dintre acești indivizi. Nu fac parte dintre obișnuiții casei. Și nu sunt nici crema societății din Crest Harbor.

Par a fi înstăriți. Costumele lor bine croite și foarte elegante arată acest lucru. Dar este ceva la ei care mă face să-mi imaginez că ei știu mersul lucrurilor pe străzile cartierelor rău famate.

— Iată-l! bubuie vocea lui Ned. Lonnie, vino aici!

Încerc să afișez un zâmbet politicos în timp ce mă îndrept spre el, însă privirea mea cercetează fiecare chip întâlnit în cale. În colțurile încăperii zăresc patru oameni care au aerul inconfundabil al gărzilor de corp. Sunt masivi, cu fețele parcă cioplite în piatră, și îmi urmăresc orice mișcare. Mi se pune un nod în gât.

Am devenit paranoic? Oare faptul că știu că voi fi asasinat peste o săptămână mă face să cred că oricine din această cameră este un criminal?

Unchiul meu îmi oferă un brandy, pe care îl accept bucuros. Licoarea caldă și aromată curge prin mine, alungându-mi un pic starea de nervozitate.

— Lon, vreau să-l cunoști pe Kip Hawkins.

Ned îl lovește ușor în umăr pe bărbatul de lângă el și îmi adresează un surâs jovial.

— Jerome Smith n-a putut veni. A fost reținut de niște treburi urgente. Știi cum e.

Încuviințez din cap, deși observ fără să vreau semnificația acestei situații aparent lipsite de importanță, ceea ce mă face să mă simt cu un pas mai aproape de marginea prăpastiei.

Kip Hawkins îmi întinde mâna, rânjind grețos:

— Încântat de cunoștință.

— El este Lon, cel despre care ți-am vorbit, explică Ned, râdiind de mândrie. Are o carieră promițătoare înaintea sa. Șef de promoție la liceu. Și vedeta echipei de baschet, pe deasupra!

— Unchiului meu îi place să exagereze, zic eu, încercând să par relaxat.

— Nu mai vorbi prostii! mă contrazice Ned, râzând. Lon al nostru este un puști inteligent, cu un viitor strălucit: colegiul și facultatea de Drept. Și după ce o termină, va merge direct la cea mai bună firmă de avocatură din New York. Exact ca tatăl lui.

— Excelent! exclamă Kip Hawkins, dând din cap și zâmbind. Poate-l mai înveți câte ceva și pe unchiul tău.

Ned izbucnește în râs – prea zgomotos – la acest comentariu:

— Nu-i așa? Așa e, domnule, puștiul e un campion! Și un adevărat magnet pentru fete. Și ăsta e un lucru bun, pentru că, frate, cu ce premiu s-a ales! Nu-i așa, Fay?

La auzul acestor cuvinte, fruntea mi se încruntă, dar urmăresc direcția în care arată mâna lui întinsă. La gestul lui, un grup de trei indivizi care stăteau lângă șemineu și ne priveau se desparte. Fay este tolănită pe unul dintre fotoliile uriașe, discutând foarte apropiat cu un tip musculos, la vreo douăzeci și ceva de

ani, cu părul negru și ten măsliniu. Italian, presupun. Când lumea din jurul lor se dă la o parte, ochii ei se opresc asupra mea.

Fay întotdeauna arată minunat, dar în seara asta este mortală, îmbrăcată cu o rochie roșie, mulată, cu decolteu adânc și o crăpătură ce dezvăluie mult din picioarele ei fine. Trage alene dintr-un portțigaret lung și subțire. Fumul se ridică încolăcit, ca un șarpe alb, de pe buzele ei roșu-aprins. Schițând un surâs, îi înmânează portțigaretul individului musculos cu care vorbea. Acesta nu-și ia ochii de la ea.

— Ei, bună, Lonnie! rostește ea, cu glasul mai sexy decât de obicei.

Ned râde din nou și îl plesnește pe spate pe Kip Hawkins.

— Ce ți-am spus? Ai mai văzut vreodată o domnișoară mai dulce decât ea?

Fay se ridică unduitor din fotoliu. Fără să-și ia ochii de la mine, alunecă agale către noi. Toți bărbații se holbează la ea. Și cum să nu o facă? Se unduiește la fiecare pas.

— Nepotul tău e un adevărat escroc sentimental, i se plânge ea lui Ned, venind lângă el și înlănțuindu-l cu brațele. A fost atât de ocupat cu studiul în ultima vreme... Ce-i mai rămâne de făcut unei fete singure ca mine?

Îmi arde fața. Dintr-odată, îmi dau seama că invitația mea aici ar putea fi parte a planului lui Ned de a mă arunca din nou în brațele lui Fay.

— O, dar Lon nu studiază, latră unchiul. Își petrece tot timpul liber pe plaja aia veche și urâtă. Ai zice că se antrenează să devină campion olimpic la înotul pe spate.

Sprâncenele lui Fay se înalță ușor:

— Interesant. Nu mi-a vorbit niciodată de vreo pasiune pentru înot.

Caut în minte o replică potrivită, dar Ned se bagă peste mine:

— Ar trebui s-o duci și pe ea acolo, Lon. Da, asta e o idee strașnică. Du-te și arată-i plaja ta lui Fay.

Bineînțeles că e exclus s-o duc pe Fay pe plajă. Nu când Cassandra mă așteaptă să vin. Încerc să par cât mai relaxat posibil:

— Nu prea cred.

— Hai, du-o! insistă el cu un glas mult prea sonor și îmi dă un cot în coaste sugestiv. O bălăceală la miezul nopții nu sună atât de rău, ce zici, Lonnie?

Fay zâmbește:

— Și cum nu-mi pot strica rochia cea nouă, asta înseamnă că...

Ned hohotește tunător, iar eu văd cât de dezgustător este când bea peste măsură. Ceilalți bărbați se amuză și ei. Fay zâmbește, savurând fiecare secundă de atenție pe care ei i-o acordă.

— N-aș putea să fac asta, zic eu, îndepărtându-mă un pas. Ar fi nepoliticos din partea mea să abandonez oaspeții.

— Ei, prostii! Suntem o mână de boșorogi care vorbesc tot felul de banalități.

Îl străpung cu privirea.

— Parcă ai spus că asta ar fi o ocazie bună pentru mine de a căpăta experiență în afaceri!

Zâmbetul lui Ned pălește și o scânteie de severitate i se aprinde în ochi.

— M-am răzgândit!

Fay mă prinde de mână:

— Hai, Lon, du-mă! Mi-ar prinde bine o plimbare pe plajă. Tot fumul ăsta de trabuc mă îmbolnăvește.

— Ai văzut? zice unchiul, cu fața încă severă. Du-o pe Fay să ia aer curat.

Un fior de panică mă cuprinde. Cum să-i explic prezența Cassandrei, care mă așteaptă acolo îmbrăcată în hainele ei ciudate, din viitor? Ba, mai rău, cum să i-o prezint pe Fay Cassandrei?

Fay mă trage de mână.

— Haide, Lawrence! Nu fi prostuț!

Ochii lui Ned se îngustează aproape insesizabil. Mă privește la fel ca în noaptea aceea din New York.

— Du-te, fiule!

Fay mă trage prin ușile duble din sticlă și eu o urmez. Am și așa destule griji pe cap și ar fi imprudent din partea mea să-i stârnesc unchiului mânia. În plus, aș putea să-i încetinesc avântul lui Fay înainte să ajungem pe plajă.

— Parcă a trecut o veșnicie de când n-am mai avut o clipă doar pentru noi! exclamă Fay, strângându-mă puternic de mână. Lumea ar putea crede că nu mai ții la mine.

Oftez.

— Fay..., șoptesc.

Se oprește brusc și se întoarce cu fața la mine. Îmi atinge buzele cu un deget:

— Nu mai vorbi, dragule! Hai să savurăm momentul.

Îmi înlănțuie gâtul cu brațele. Observ ceva în ochii ei ce nu am mai văzut niciodată. De parcă și-ar fi dat seama că am surprins-o, acea lucire stranie din privire dispare, iar ea îmi oferă zâmbetul viclean cu care sunt obișnuit.

— Sărută-mă, escrocule!

Își apropie buzele de ale mele, fierbinți și grăbite, și își lipește trupul de mine. Fay a fost întotdeauna o fată îndrăzneată, dar cu siguranță în seara asta se poartă ciudat, diferit. Sărutul ei este feroce. Felul în care mă îmbrățișează arată a disperare.

O prind de brațe și o dezlipesc de mine.

— Încetează!

Răsuflă sacadat:

— Ce mai este? mă țintuiește ea cu privirea de oțel. Avem și noi nevoie de intimitate, nu-i așa?

Mă înșfacă de mână și mă trage către poteca ce duce spre plajă. Flacăra pericolului se aprinde în sufletul meu ca un far în noapte. Aș răni-o profund pe Cassandra dacă m-ar vedea în postura asta. Și, ținând cont de comportamentul lui Fay din seara asta, cu siguranță ar ieși scânteii.

Mă opresc brusc, ceea ce face ca trupul fragil al lui Fay să se ciocnească de al meu din cauza inerției. Se aruncă în brațele mele, chicotind.

— Așa mai merge!

Mă sărută din nou. Limba ei își face loc printre buzele mele. Scânteia dorinței se aprinde înlăuntrul meu, dar o înăbuș. Nu o iubesc pe Fay.

Când încearcă să mă tragă de curea, îi cuprind brațele.

— Nu vreau să fac asta, Fay!

— De ce nu? De ce mă respingi în ultima vreme? Ai pe altcineva?

— Nu-i vorba despre asta.

N-ar avea niciun rost să-i spun despre Cassandra, chiar dacă aș omite să-i pomenesc de faptul că trăiește cu o sută de ani în viitor.

Mă privește cu ochii îngustați:

— Știu că mă dorești, Lawrence. M-ai dorit toată vara, așa că lasă noblețea deoparte!

Îmi retrag mâna. Ea râde, însă nu i se citește amuzamentul nici în voce, nici pe buze.

— Ești laș! Nu ești destul de bărbat să mă ai!

Clatin din cap:

— Te respect prea mult!

— Ești un mincinos! urlă ea.

Încearcă să mă sărute iar, dar o resping. După care începe lupta, lovindu-mă cu picioarele și cu pumnii cu toată puterea.

Mă străduiesc s-o fac să se uite în ochii mei.

— Ce te-a apucat? De ce te porți așa?

— Dă-mi drumul!

Se uită spre casă. Caută ceva. Buzele ei mimează cuvinte, dar când își dă seama că îi urmăresc privirea, începe să țipe:

— Nu!

Și atunci îl văd. Italianul musculos din bibliotecă. Cel care vorbea atât de concentrat cu Fay. Stă pe veranda de piatră. Ne ține sub observație. Am senzația că a făcut-o tot timpul.

Iar Fay știa că el e acolo.

Străinul se ascunde repede în tufișuri, dar e prea târziu. Mă întorc spre Fay.

— Cine era ăla?

— Crezi că știi?

O strâng tare de braț.

— Vorbeai cu el în bibliotecă.

— E un oarecare. Un țăran.

— Și de ce ne urmărea?

Îmi aruncă un zâmbet ironic:

— Poate că s-a gândit că o să aibă parte de un spectacol pe cinste.

— Tu i-ai spus să ne vegheze, nu-i așa? De ce? Credeai că o să-ți fac rău? Credeai că nu ești în siguranță cu mine?

— Asta ar fi chiar ridicol, mai ales că am văzut că nu mă atingi nici măcar cu un deget!

Se scutură din prinsoarea mea. Se căznește să pară că nu-i pasă.

— Fay, vorbește cu mine! Spune-mi de ce te porți așa. Ai... probleme femeiești?

— Ești un ticălos, Lawrence! zice ea, uitându-se urât la mine.

După care pleacă în fugă spre casă. Rămân acolo, încă încercând să-i înțeleg purtarea. La întoarcere – culmea! – nimeni nu pare intrigat. Slavă Domnului că n-a făcut vreo scenă pe-aici! Îl caut cu privirea pe individul care ne urmărea, dar cred că a dispărut de mult.

Cu fălcile încleștate, mă amestec printre oaspeții din bibliotecă. În ciuda episodului jenant cu Fay, nu pot uita adevăratul scop al prezenței mele la această petrecere. Trebuie să obțin informații despre Cooper Enterprises pentru Cassandra. Și nu plec de aici până nu fac rost de ele. Suspiciunile mele rămân în picioare, totuși, uitându-mă la ciudatele chipuri din jur. Cine este de încredere? Nimeni, din câte se pare.

Mă opresc cu privirea asupra unui bărbat din apropiere. Este îmbrăcat într-un costum prea mare pentru el și frunzărește absent atlasul mare de pe măsuța de cafea. Este amețit de băutură. Perfect.

Mă aplec și îl bat prietenește pe umăr, zâmbindu-i.

— Salut, amice! Pare că paharul tău e aproape gol. Vrei să-l umplem?

Îmi întoarce zâmbetul:

— Păi, sigur, fiule! Mulțam.

Îi torn repede brandy în pahar, atent la ce se petrece în cameră. Ned încă stă la discuții cu Kip Hawkins, iar ceilalți bărbați par prinși la rândul lor în diverse conversații.

— Ești un băiat de treabă, zice individul beat când îi ofer paharul plin.

— Mi-a făcut plăcere, zic eu și mă îndrept către scaunul aflat vizavi de el. Te superi dacă stau jos?

— Chiar te rog, bolborosește el.

— Mulțumesc.

Îmi întinde mâna.

— Mă cheamă Hank.

— Lawrence, mă prezint eu, apoi sorb din paharul meu. Așadar, ești de la Cooper Enterprises?

Hank își ridică paharul în aer.

— Chiar de-acolo.

— De la vârf sau de la mijloc? îl întreb eu vesel. Iartă-mi indiscreția, dar voi studia avocatura, vezi tu, și sunt tare curios să aflu cum se desfășoară afacerile-astea mari.

Hank chicotește:

— Sigur, sigur. *No problemo!* Mai trage o dușcă. Păi, cred că sunt mai de la vârf, ca să zicem așa. Eu, ăăă, veghez la dedesubturi, dacă înțelegi ce vreau să-ți spun.

Mi se ridică părul de pe ceafă. Bingo! Încerc să par nonșalant.

— Dedesubturi zici? Cum ar fi...?

— Ei, știi tu..., spune el și face un gest cu mâna în aer. Chestii, șocoteli.

Reușesc un zâmbet timid:

— Chestii periculoase?

Izbucnește în râs:

— Nee! Nu și pentru mine! Îmi țin subalternii din scurt la Cape Row.

— Cape Row?

— La depozit. Smith ne ține ascunși acolo, la docuri, astfel încât copoii cred că locul e pustiu.

Îmi notez bine în minte informația. Cape Row. Depozit.

Hank se ridică brusc.

— Ia ascultă, tre' să iau niște aer curat. Dintr-odată nu mă simt prea bine, știi?

Sar și eu în picioare:

— Pot să-ți mai pun o întrebare?

Clipește buimac la mine, iar eu iau răspunsul lui drept un da.

— Cine-i tânărul ăla? Cel brunet. Bine făcut, înalt și solid?
Hank ridică din umeri:

— De unde vrei să știu eu? E greu să-i deosebești pe frații
Cartelli! Oricum, mersi din nou pentru tratație, puștiule!

Se împleticește spre ieșire, iar eu îl urmăresc cum dispare.
Cartelli. Îi rețin numele pentru ca mai târziu să-i cer lămuriri
lui Ned despre această familie. Nu știu care-i rolul fratelui în
poveste, dar pare unul important.

Și bănuiesc că nu e ultima oară când aud de acest nume.

CAPITOLUL 19

Cassandra

*B*ibliotecarii adevărați sunt întotdeauna acolo unde ai nevoie de ei. Sau, cel puțin, pe asta contez când intru în sală în prima mea zi de săpat prin arhive. Numai că, pătrunzând cu avânt pe ușile de la intrare, imaginea mea cu armata de ajutoare este spulberată. Biblioteca este ticsită de oameni. Ce-i asta, o petrecere? Peste tot sunt vase cu flori. Un cvartet de coarde și un banner uriaș pe care scrie: L. JAMES WINTHROP – CEA MAI MARE COMOARĂ DIN CREST HARBOR.

E ultimul lucru de care am nevoie acum. Fiecare bibliotecar e înconjurat de oameni care țin în mâini platouri de plastic cu antreuri și discută politicos cu voce scăzută. Chiar nu-și dau seama că am nevoie de ajutor? Strângând din dinți, localizez o femeie cu o eșarfă roșu-aprins și cu un ecuson pe care-i este scris numele și îmi fac loc prin mulțime până la ea.

— Scuzați-mă, zic eu, încercând să arăt din tonul vocii că nu am venit aici să-mi pierd vremea cu banalități.

Se întoarce către mine, întrerupând conversația cu un domn mai în vârstă, și îmi oferă un surâs. Văzând că beneficiez de întreaga ei atenție, trec direct la subiect:

— Am nevoie de toate informațiile care se găsesc despre Crest Harbor din perioada anilor 1920.

— Poate doriți să începeți cu anii '30? zice ea. Presupun că doriți să faceți cercetări în legătură cu James Winthrop.

Încerc din răspuțeri să nu-mi dau ochii peste cap. Ce-au toți oamenii de pe-aici de pică în venerație pentru niște celebrități locale?

— Nici n-am auzit de el, zic eu impasibilă.

E o minciună. Vreau doar s-o enervez. Sunt sigură că am studiat vreo poezie de-ale lui la cursurile de literatură engleză.

Pare satisfăcător de ofensată.

— Înțeleg.

— Caut altceva. Un proiect pentru... școală.

Indică undeva la stânga ei:

— Ar fi bine să începeți cu microfilmele. La subsol. Aripa estică.

Îi mulțumesc și pornesc într-acolo, schițând o grimasă. Mulțumesc că mi-ai spus ceea ce știam deja. Bănuiesc că sunt pe cont propriu.

Îmi așez tabăra în secțiunea de microfilme. N-am timp de pierdut pe-aici. Mai sunt doar șase zile în care pot să aflu cine-i criminalul.

Șase zile!

Mulțumită lui Lawrence, am câteva piste de pornire. Cooper Enterprises. Cape Row. Și numele Jerome Smith și Cartelli. Pot s-o fac! Și o voi face!

Totuși, cu trecerea orelor, îmi dau seama că încerc să caut câteva ace în carul cu fân. Rolă după rolă, articol după articol, o grămadă de nume și locuri care nu-mi spun nimic. Îmi ia trei ore să aflu măcar o menționare a companiei Cooper

Enterprises, care se dovedește a fi o poveste plictisitoare despre cum au recondiționat ei o veche țesătorie.

Mi se pune o ceață pe ochi. Mintea îmi rătăcește. Mă trezesc de mai multe ori uitându-mă în gol, visând la Lawrence. Aș da orice să-mi petrec întreaga zi cu el, pe plajă, să vorbim și să-i simt brațele în jurul meu și sărutările dulci. Buzele lui urmărindu-mi linia gâtului. Mâinile lui strângându-mi cu putere talia. Limba lui...

Concentrează-te, Cass! Trebuie să te concentrezi!

Dacă aș găsi vreo pistă care să ne ajute, atunci merită să fiu aici și nu alături de Lawrence. Pe la patru după-amiaza, nu mai am aceeași convingere. După o zi întreagă de cercetare, nu am nimic cu care să mă prezint. Ochii îmi sunt uscați ca hârtia și privesc cruciș de la atâta citit. Am aflat ucigător de puțin după atâta chin. N-aș mai face niciun progres cu creierul așa de încins.

Mă cuprinde disperarea. O zi pierdută. O zi pe care aș fi putut-o petrece cu Lawrence s-a dus pe apa sâmbetei. Și nu mai pot recupera aceste ore. Îmi vine să plâng. Îmi las capul pe masă.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

Tresar. Este bibliotecara de mai devreme, cea cu care am fost cam obraznică. Nu pare să-și amintească totuși. Zâmbetul ei este sincer și călduros.

— Nu cred, răspund eu. Mi-e greu să găsesc ceea ce caut.

Încuviințează din cap, cu înțeleș:

— Da, e dificil. Ca și cum ai încerca să găsești acul în carul cu fân.

— Mi-ați luat vorbele din gură.

Aruncă o privire asupra cutiilor cu microfilme cu care sunt înconjurată și ridică una.

— Toate sunt din 1925. Căutați un eveniment anume?

— Păi, mai degrabă ceva ce bănuiesc că s-a întâmplat.

— V-ați gândit să căutați un an mai devreme sau unul mai târziu?

Poate că delirez din cauza atâtor ore petrecute cu ochii chiorâș, dar jur că văd deasupra capului ei cum se aprinde un bec. Probabil că mi se citesc emoțiile pe față, căci bibliotecara îmi oferă un surâs.

— Mult succes!

Mă duc direct la sertarele cu microfilme. Îmi țin respirația, închid ochii, mă învârtesc o dată și pun degetul pe un sertar. 1 martie 1927–1 mai 1927.

Prima cutie nu-mi dezvăluie nimic. Disperarea își arată colții, dar o reprim. Și cea de-a doua cutie este inutilă. Dar, până la urmă, cea de-a treia este cu noroc.

Într-un articol de ziar este menționată arestarea mai multor șefi de la nimeni alta decât Cooper Enterprises. Îmi crește pulsul pe măsură ce parcurg textul. Este de mare importanță. Trebuie să fie.

Deși nu spune nimic despre asasinarea unui adolescent nevinovat, se vede clar că sunt o companie coruptă, iar dovada o am chiar aici. Cine știe de ce sunt în stare?

Mă las pe spătar, copleșită dintr-odată de toate acestea. Ziua asta m-a cam dărâmat. Mă simt epuizată, dar profund ușurată. Trebuie să vorbesc cu Lawrence, să-i spun să se intereseze și de Cooper Enterprises. Cu mâini tremurânde, îmi adun lucrurile din jurul proiecteurului. Acum am inima ușoară. Mulțumesc, doamnă bibliotecară!

În drum spre casă, calc pedala de accelerație. Totuși, când parchez, observ o mașină roșie pe alee.

Brandon. Mă lovesc cu fruntea de volan.

— Nemaipomenit!

Orice speranță de a mă strecura neobservată dispăre în momentul în care deschid ușa. Mama și Brandon stau în bucătărie, exact în raza vederii. În mijlocul unei discuții amuzante, dau cu ochii de mine.

— Iat-o! zice Brandon, afișând ceva ce se dorea a fi un surâs suav. Te simți mai bine?

Mama devine serioasă:

— Pe unde mi-ai umblat?

— La bibliotecă, răspund eu, lăsând să-mi cadă lucrurile într-un morman pe podea. Așa cum ți-am spus de dimineață.

— La bibliotecă și la...?

— Doar atât, i-o tai eu. M-am dus direct acolo și m-am întors direct aici.

Mama își încrucișează brațele la piept și ridică o sprânceană:

— Chiar te aștepti să cred că ai stat timp de opt ore la bibliotecă?

Oftez. Aș putea să dau totuși o fugă până pe plajă. M-aș ascunde acolo cu Lawrence până când familia mea ar crede că m-am înecat și s-ar întoarce în Ohio.

— Poate că nici nu vreau să știu, zice mama. Nu-mi pot imagina cum poate fi convins un adolescent să-și petreacă o zi întreagă în bibliotecă în timpul vacanței de vară.

— Întreab-o pe bibliotecară dacă nu mă crezi.

Mama mă admonestează îngustându-și ochii:

— Ei, să-ți fie de bine! Brandon, aici de față, m-a înduplecat să vă las să vă petreceți vremea împreună, în loc să te pedepsesc imediat.

Seara asta devine din ce în ce mai minunată.

— Am adus filmul ăla despre care ți-am vorbit, intervine Brandon, fluturând carcasa unui DVD.

Toată conversația asta e ultimul lucru de care am nevoie. Atât creierul, cât și nervii îmi sunt încinși la maximum. Nici prin gând nu-mi trece să lipsesc de la întâlnirea cu Lawrence de diseară. Probabil că mă așteaptă chiar acum. Brandon și filmul lui idiot nu mă vor împiedica să mă duc pe plajă.

— Super! exclam eu cu un zâmbet forțat. Abia aștept să-l văd. Peste o oră? Poți să te duci și... să aduci niște Slurpee* sau ceva de genul ăsta.

— Cass! mă atenționează mama, cu dezaprobare în voce.

— Trebuie să rezolv ceva urgent. Este foarte important.

Brandon își țuguie buzele:

— Aș putea să mă duc dacă vrei într-adevăr...

— Ar fi super.

— Ba nu prea cred, intervine mama, apoi iese din raza vederii lui Brandon și îmi aruncă o privire necruțătoare de genul de-ce-ești-așa-mojică? Brandon te așteaptă deja de o oră. Orice ai avea de făcut poate sta până mâine.

— De fapt, nu poate!

— Ba poate și o va face!

Acum primesc privirea poartă-te-frumos-sau-o-nșurci.

Cântăresc riscurile de a o înfrunta. În acest moment, dacă aș fi pedepsită, ar fi cu mult mai rău. Poate reușesc să-l gonesc mai repede pe Brandon. Mimez din nou greața pe la mijlocul filmului. Probabil că Lawrence mă va aștepta ceva vreme. Să sperăm. Îmi rețin un oftat adânc.

— Super! Hai să-l vedem, atunci.

Mama dă din cap:

— Vă fac un smoothie, ce ziceți?

— Super tare! mormăi eu.

* Băutură răcoritoare prezentată sub formă de fulgi de gheață (n. tr.).

Mama dispare în bucătărie, iar Brandon îmi adresează un zâmbet timid.

— Salut!

— Salut!

— Mi-am făcut griji pentru tine în seara aceea.

Îi evit privirea.

— A, da?

— Ți s-a făcut rău atât de rapid...

— Da, zic eu, a fost cam aiurea.

— Am încercat să te sun toată ziua.

— Am fost ocupată.

— Să studiezi la bibliotecă? face el, ridicând complice din sprânceană.

— Da!

— Și despre ce studiezi?

— Ce, acum ești Barbara Walters?

Începe să râdă:

— Ce zici, mai bine să dăm drumul la film?

— O idee bună.

Rămâne înțepenit acolo ceva vreme până să îmi dau seama că ne aflăm în casa mea și că ar trebui ca eu să-l conduc în salon.

Îi fac semn cu capul:

— Pe aici.

Când trecem pe lângă o fereastră ce dă spre curtea din spate, zăresc tufișurile de lângă plajă. Mă cuprinde un dor cumplit să alerg și să-l văd pe Lawrence. Mai este atât de puțin timp! Ar trebui să-mi petrec fiecare secundă încercând să-l salvez.

— Grozav televizor! zice Brandon, întrerupându-mi șirul gândurilor când se lasă să cadă într-una din canapelele de piele.

— Mda, reușesc eu să rostesc, străduindu-mă să maschez iritarea din glas. Știi... sunt foarte obosită. Poate ne uităm doar la o parte din film.

— Orice ai tu chef, zice el, surâzând.

O, Doamne! Sper că nu crede că am lansat o invitație la giugiuleală.

Pun filmul, în ciuda creierului meu care protestează țipând. Trăgând de timp cât mai mult cu puțință, îmi fac de lucru cu ajustarea sonorului, a culorilor, a calității sunetului.

— Hei, tu, ăla din primul rând, nu văd filmul din cauza ta! îmi strigă Brandon.

Râd ca la comandă, iar el bate cu palma pe locul de alături.

— Hai, doar nu vrei să pierzi începutul. E o urmărire mortală cu mașini.

— O, sună... nemaipomenit!

Mă așez pe canapea cât mai departe cu puțință, însă Brandon alunecă lângă mine. Îmi zâmbește, de parcă ne pregătim să ne lipim unul de celălalt. De unde o fi tras el concluzia că între noi există ceva? Cred că asta se datorează acestei noi realități alternative, fără-Travis-Howard, în care trăim acum.

În timp ce filmul își derulează acțiunea, îmi încrucieșez strâns brațele la piept ca să descurajez orice intenție de a mă ține de mână. După zece minute, brațul lui Brandon se întinde pe spătarul canapelei. Două minute mai târziu, atunci când pe ecran explodează o cisternă de benzină, provocând o vâlvătaie portocalie, brațul lui aterizează pe umerii mei.

Îl țintuiesc cu privirea, dar el doar zâmbește.

— Drăguț film, nu-i așa?

Oftez și trag cu ochiul la ceas. Îi mai dau douăzeci de minute până când o să mimez epuizarea. În douăzeci de minute cred că mama va fi destul de liniștită.

— Arăți chiar foarte bine în seara asta, îmi șoptește el, gândindu-mi urechea cu respirația.

Și dintr-odată mă pălește ceva. Iată că o fac din nou. Mă prăbușesc în același mod de gândire care m-a ținut prizoniera angoasei toată vara. Am încercat să fiu tot ce au vrut alții să fiu, convingându-mă că este ceea ce vreau și eu. Însă acum știu ce vreau cu adevărat. Și n-am de gând să mă mai prefac.

Trag aer adânc în piept și mă îndrept de spate.

— Uite ce e, Brandon. Trebuie să vorbim...

— OK! se îmbătoșează el.

— Cred că ești într-adevăr un tip de treabă...

— Cine vrea un smoothie?

Mama se strecoară în cameră, ținând în mâini o tavă cu două pahare uriașe, pline cu suc de căpșune și banane. Sincronizare perfectă, mamă! Ca de obicei.

— Arată delicios, o complimentează Brandon cu un surâs.

— E rețeta mea specială. Nu-ți dezvălui ingredientele secrete. Să vedem dacă le ghicești.

Mă ridic în picioare, iar zâmbetul mamei pălește.

— Cass? Ce-i cu tine?

— Nu mai pot, mormăi eu. Trebuie... să mă bag în pat.

Fără să aștept vreo reacție, o iau la goană pe scări. Închid ușa dormitorului cu piciorul și mă reazem de ea. Rămân acolo o vreme îndelungată. Stresul începe să mă macine.

Draperiile albe, diafane de la fereastră sunt umflate de o pală de vânt. Pot simți mirosul oceanului. Al plajei. Îmi încleștez fălcile.

Trec la acțiune, încui ușa și mă grăbesc să găsesc niște muzică lentă la radio. Vechiul truc cu pernele-sub-pătură-care-ar-tre-bui-să-arate-ca-trupul-meu pare bun pentru generală, dar nici eu nu sunt departe. Îmi pun un pulover negru peste cămașă și

niște pantaloni negri. Din câte se pare, nu sunt departe nici de un ninja jalnic.

Marele avantaj de a trăi într-o casă imensă este că te poți strecura nevăzut destul de ușor. Am de trecut un hop când mă furișez pe lângă birou, unde Frank se află într-o videoconferință târzie cu Beijingul. Nu știu unde s-a dus Brandon, dar nici că-mi pasă. Mama probabil că va țipa la mine. Nici de asta nu-mi pasă. Iar când trec prin gardul viu și ajung pe plajă, tot efortul meu este răsplătit.

Lawrence mă așteaptă la locul nostru. Se întoarce, dar, în loc să alerge spre mine, stă și mă studiază. Mă trag de cămașă, din reflex.

— Arăt ca o proastă, știu, dar a trebuit să mă furișez din casă.

— Ești o fantasmă, Cassandra!

Acum vine spre mine. Senzația pe care mi-o oferă sărutul lui este și mai plăcută decât în visul meu. Prima jumătate de oră ne-o petrecem reamintindu-ne lucrul acesta. Fiecare secundă pierdută în bibliotecă, fiecare cuvânt tensionat din partea mamei a meritat dacă mi-a adus momente ca astea.

Gândul la bibliotecă m-a readus cu picioarele pe pământ. Avem lucruri importante de discutat.

— Trebuie să vorbim despre Cooper Enterprises, spun eu în timp ce Lawrence își mișcă buzele de-a lungul gâtului meu.

— Chiar trebuie? mă întreabă el printre sărutări.

Pleoapele mele tremură de plăcere.

— Mm-hmm, murmur eu, apoi mă las puțin pe spate. Adică, da! Trebuie să vorbim. Gata cu sărutările.

— Ah, dar asta nu e distractiv.

— Ne putem distra mai târziu. Acum trebuie să discutăm despre ce am descoperit astăzi.

— Sau... Lawrence mă trage mai aproape. Ne putem săruta acum și vorbim mai târziu.

Îi resping îmbrățișarea.

— E ceva serios, Lawrence!

— Ai dreptate, oftează el. Așadar, ai găsit ceva în legătură cu Cooper Enterprises?

— Da. Sunt o pacoste, încep eu. Articolul pe care l-am găsit este din 1927. Spune despre cum aproape toți tipii de la vârf din companie au fost arestați.

— Pentru ce?

— Diverse delictе. Majoritatea legate de afaceri, cred, însă articolul nu intra în detalii.

Lawrence se încruntă, adâncit în gânduri:

— Puteam să ghicesc. Mi s-a părut mie ceva dubios.

— Pare destul de gravă situația.

El încuviințează din cap:

— O să fac niște săpături mâine.

Îl apuc de braț:

— Ai mare grijă! Nu te băga în necazuri doar ca să mă impresionezi pe mine. Oricum o să mă giugiulesc cu tine.

— E bine de știut, zice el, apoi zâmbetul îi piere de pe chip. Dar poate că atrag necazurile doar știind toate aceste informații.

— Nu mai vorbi așa! zic eu, cu inima strânsă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu așa de sumbru.

— Sunt informații utile, iar dacă suntem precauți și atenți, ți-ar putea salva viața.

Își apasă mâna peste a mea.

— Aș vrea să cred asta.

— Nu te voi abandona, Lawrence. Cred cu tărie că ăsta este destinul meu. Și poate că...

Vocea îmi devine o șoaptă. El se încruntă puțin.

— Poate că...?

— Nu știu, răspund eu, șovăind, și mă uit în jos, la picioare.

— Nu, spune-mi!

— Păi... mă tot gândesc că... Ezit, căci nu-mi găsesc cuvintele potrivite. Dacă soarta ne împiedică să ne vedem oriunde altundeva decât pe plaja asta, atunci poate că, după ce te salvez, ne vom putea vedea și în afara ei.

Aproape că nu îndrăznesc să-l privesc în ochi. Dar când o fac, se uită la mine de parcă ar vrea să pătrundă vorbele mele.

— Adică, tu crezi că vom fi în stare să călătorim fiecare în timpul celuilalt?

Încep să roșesc.

— E o stupizenie, nu?

— Nu, nu este! se aude glasul lui blând.

— Ba da! Călătoria în timp este imposibilă.

— Și totuși, iată-ne aici, despărțiți de un secol, dar îmbrățișați. Un fior de energie mă străbate. Ne privim ochi în ochi.

— Și dacă ai dreptate? Ai idee ce-ar însemna asta?

— Ar însemna că noi doi am putea fi...

— Împreună, spune el încetișor, luându-mi mâna și împlinindu-și degetele cu ale mele. Cu adevărat împreună. Fără obstacole care să ne despartă.

CAPITOLUL 20

Lawrence

Dacă aş putea, aş petrece toate cele cinci zile rămase ale vieţii mele – fiecare minut – pe plajă cu Cassandra. E ca un energizant, îmi vindecă toate temerile. Îmi doresc să stau alături de ea, bucurându-mă de căldura şi frumuseţea ei. Dar, din păcate, viaţa merge mai departe. Iar eu trebuie să păstrez aparenţa normalităţii în faţa celor din jurul meu. Unul dintre ei este Charles.

Stabilisem de mult cu el să ne vedem azi la club. M-aş fi scuzat dacă nu ar fi fost gândul crud că aceasta ar fi ultima oară când îl mai pot vedea. Astfel încât, cumva împotriva voinţei mele, mă îmbrac şi mă îndrept către terenul însorit pe care se află cel mai exclusivist club din Crest Harbor.

Charles mă aşteaptă la bar. Normal. Arătos, într-un costum alb, de in, soarbe dintr-un pahar cu Bloody Mary şi stă cu ochii pe nişte fete de bani gata. Ele pândesc de sub borurile pălărilor şi chicotesc vesele.

— Prea drăguţe pentru tine, îi zic eu lui Charles şi îmi trag un scaun de lângă el.

— Taci, murmură el. Cred că le-am păcălit.

Însă în momentul acela, fetele se ridică ostentativ de la masă și ies alene pe verandă. Cu o clipă înainte să dispară, fata înaltă, cu ochii negri, frumoasa grupului, îmi aruncă peste umăr o privire provocatoare și ridică o sprânceană, zâmbind ironic. Apoi se evaporă.

Charles îmi trage un pumn în braț.

— Care-i treaba, Lon? O demoazelă nu-ți este de-ajuns?

— Nu-i vina mea, Charlie, băiete. Mama m-a făcut așa de arătos. Nu am cerut-o eu.

Își drege glasul, apoi bate cu degetele în tăblia barului.

— Încă un rând, îi cere el barmanului. Și să fie dublu.

— E cam devreme să te-mbeți, nu crezi?

— Păi, *carpez* ziua.

Îl iau frumos pe după umeri și îl îndepărtez de bar.

— Sună bine, numai că am nevoie de ajutorul tău ca să-mi *carpez* eu ziua altfel.

— La ce te-ai gândit?

— Ce părere ai de un spionat în stil mare?

Un rânjel apare brusc pe chipul lui Charles.

— Măi să fie, Lonnie, ticălosule! Ce pui la cale?

— O să vezi.

Mergem cu automobilul de-a lungul coastei, iar Charles îmi face capul calendar despre viitoarea lui cucerire. Încerc din răputeri să-mi păstrez firea, însă mâinile îmi transpiră pe volan. Îmi dau seama că jocul meu actoricesc exprimă amatorism. Când ajungem în cel mai rău famat cartier din oraș, îi trezesc suspiciunea lui Charles.

— Ia zi, unde suntem?

Încerc să par cât mai degajat:

— În Cape Row.

Charles se răsucește spre mine și mă săgetează cu privirea:

— Cape Row? Ce-ți trece prin cap, Lon? Chiar vrei să fim omorâți?

— Deja ți-am spus ce vreau să fac – un pic de spionaj.

— Și pe cine spionezi?

— Nu-l știi tu. Un individ care lucrează cu unchiul meu.

— Pare plictisitor, zice Charles, încruntându-se. Nu-mi spune că-i facem un comision lui Ned.

— Nu chiar.

Aproape că depășesc cu mașina vechiul depozit, dar recunosc ciudatul desen de pe peretele cu urme de rugină și calc puternic pe frână. Este același desen pe care l-am văzut pe documentele imprimate cu litere roșii de la Cooper Enterprises. Stomacul mi se revoltă ca un pește pe uscat.

— Aici este!

Cu mâini tremurânde, parchez automobilul în spatele unor containere bătute de vreme. Charles se uită la mine în tăcere, apoi își strânge brațele la piept, râzând nervos.

— În regulă. Acum trebuie să-mi spui ce se petrece. Doamne Dumnezeule, Lon, arăți de parcă ai fi văzut-o pe doamna cu coasa.

N-are idee cât de bine a nimerit-o.

— Ai putea zice și asta.

Are o mină serioasă.

— Spune-mi!

Respir lung. Știu că nu pot să-i dezvălui chiar totul, dar bănuiesc că ar fi bine să împart povara asta cu măcar o singură persoană.

— Este greu de explicat. Cred că unchiul s-a înhăitat cu cine nu trebuie. Și cred că poate da de necaz. De mare necaz. Pericol chiar.

Charles se scarpină la ceafă.

— Măi să fie!

— Haide! îl chem eu. Vreau să cercetez locul.

— Ești sigur că nu este primejdios? întrebă el, cu ochii la depozit.

— Habar n-am!

— Ei, m-ai liniștit, Lon. Mulțumesc!

Sar din mașină și el mă urmează îndeaproape.

Depozitul companiei Cooper Enterprises nu este gol. La capătul cel mai îndepărtat al construcției, câțiva muncitori descarcă niște butoaie largi din remorca unui camion. Șeful de echipă se sprijină de perete și fumează o țigară, în timp ce-și supraveghează oamenii. Îl înșfac de mânecă pe Charles și ne furișăm pe după clădirea depozitului.

— Și ce crezi c-ai să găsești aici? mă întrebă el de la adăpostul umbrelor.

— Nu știu. Cred că doar vreau să-mi fac o idee despre ce fel de afaceri se-nvârt pe-aici.

— Iar eu cred că le putem declara riscante.

Ajungem exact în spatele depozitului. Lipit cu fața la zid, trag cu ochiul pe după colț. Dacă fațada arată ca o ruină, spațele este într-o stare și mai deplorabilă. Grămezi de gunoi sunt presărate peste tot pe asfaltul măcinat. O băltoacă mare cu apă stătută reflectă norii argintii, unduindu-se ușor în vânt. Și o rablă abandonată zace în mijlocul unor tufe de plante sălbatice cu floricele galbene.

Dar stai o clipă...

Rabla aia... O recunosc. E cea care era parcată lângă casa unchiului Ned în miez de noapte. Mi se pune un nod în gât la această descoperire și mi se taie răsufarea.

— Ce-i? mă întreabă Charles.

Duc degetul la buze ca să-l fac să tacă. Abia acum îmi dau seama că l-am băgat într-o chestiune foarte periculoasă.

— Trebuie să ne despărțim, îi șoptesc eu. Chiar acum!

Voci ascuțite răzbat până la noi, ceea ce ne face să încremenim în loc.

Cineva iese din clădire. Mă ia cu fiori. Este individul cu care am discutat în biblioteca lui Ned. Bărbatul acela băut care mi-a mărturisit despre Cape Row. Cum îl chema?

Hank.

Acum arată total diferit. Nu e vorba de costumul lui alb și bățos sau de părul frezat, ci de felul cum pășește – sever și stăpân pe sine. Oare toată treaba cu beția a fost un rol bine jucat? Un rol care să ne păcălească pe Ned și pe mine?

Un țipăt înfundat anunță venirea altora. Doi uriași musculoși târăsc după ei un al treilea bărbat, care are mâinile legate la spate. Un sac de pânză îi acoperă capul, legat bine în jurul gâtului. Charles și cu mine schimbăm o privire. Chipul lui Charles este alb ca varul.

Musculoșii își aruncă prizonierul la pământ în fața lor. Capul acestuia aterizează în băltoacă, împrôșcând apa. Geme și se răsuțește pe spate.

— Lon, îmi șoptește Charles cu voce tremurată. Am dat de belea!

Îi fac semn să tacă și trag din nou cu ochiul. Mă cuprinde o senzație de gheață, înfiorătoare, totuși nu-mi pot întoarce privirea.

Omul cu sacul pe cap plânge în hohote, încercând să spună ceva, dar nu reușesc să disting cuvintele. Hank își netezește freza și mormăie un ordin către uriași. Unul dintre ei scoate

ceva din haină. Înainte de a-mi da seama exact ce anume, se aude un pocnet înfricoșător, iar omul căzut la pământ rămâne fără suflare.

— Doamne sfinte! exclamă Charles gâtuit.

Nu-mi pot lua ochii de la omul întins pe jos. Un cerc roșu se întinde în jurul capului învelit în sac. Deci la asta se referea Hank când spunea că „veghează la dedesubturi”. Cassandra avea dreptate. Cooper Enterprises este periculoasă. Mai mult decât mi-aș fi imaginat.

— Doamne sfinte! repetă Charles, cu ochii cât cepele.

Îmi simt trupul ca de plumb, dar știu că trebuie să plecăm de-aici cât mai repede cu putință.

— Doamne...

Îl apuc de braț și-l îndemn să fugă.

Ne furișăm către mașină. Dar dacă ucigașii ăștia mi-au văzut-o? Câțiva dintre ei ne-ar putea aștepta să vadă cine-i spionează. Sau altcineva ar putea supraveghea din depozit. Șeful de echipă cu țigara, spre exemplu.

Îl apuc din nou de braț pe Charles:

— Stai așa!

Răsuflă din greu.

— Trebuie să dispărem de-aici, Lon!

— Întâi trebuie să ne asigurăm că putem.

Ne ghemuim după o stivă de lăzi de la marginea clădirii. Tremurând, îmi ridic capul pe deasupra lăzilor.

Mașina este acolo unde am parcat-o. Cu colțul ochiului surprind o mișcare.

Hank iese din depozit, ștergându-și mâinile cu batista. Cei doi ucigași îl urmează îndeaproape. Dacă mai merg șase metri, automobilul meu se va afla în raza lor vizuală.

Avem un minut la dispoziție. Poate mai puțin.

— Acum, Charles! Fugi!

Țâșnesc dindărătul lăzilor cu o asemenea forță, încât aproape mă prăvălesc cu capul pe asfalt. Însă mă redresez și mă avânt înainte. În spatele meu, Charles abia își mai trage sufletul.

Strigăte șfichiuiesc aerul precum gloanțele. Ne-au reperat. Iar dacă Hank e cu mintea acasă, își va da seama imediat cine sunt.

CAPITOLUL 21

Cassandra

Și eu, care credeam că prima zi la bibliotecă a fost groaznică. Azi este o adevărată tortură. Poate pentru că știu ce are de gând Lawrence să facă. Nu mi-a dat prea multe detalii, dar pot să ghicesc. Ceva legat de Cooper Enterprises, cu toate că în momentul ăsta ar trebui să stea cât mai departe de ei cu putință.

Mi-a promis că va fi cu ochii în patru. Iar eu i-am promis că nu-mi voi face griji. Încerc, cu fiecare fibră a conștiinței mele afectate, dar este un jurământ greu de respectat.

Chiar imposibil.

Simt nevoia să-l văd. Vreau să-i simt pulsul cald. Vreau să-mi sprijin capul de pieptul lui când inspiră și expiră aerul din plămâni. Trebuie să-l ajut să rămână în viață. Un gând înspăimântător iese la iveală din adâncul minții. Dacă ne-am jucat iar cu continuumul spațiu-timp? Oare faptul că l-am avertizat pe Lawrence de posibila moarte i-a schimbat acțiunile, ceea ce a modificat apoi viitorul?

Azi-dimineată l-am așteptat o oră întreagă. Numai pescărușii și valurile cenușii tulburau liniștea mohorâtă. Știu, știu,

trebuie să facă ce are de făcut. Dar nu putea să vină măcar să mă salute?

Stomacul mi se strânge și mai tare. Nu știu cât o să mai rezist cu tot stresul ăsta. Și tot ce pot să fac este să sap mai adânc și să mă rog să găsesc ceva care să ne fie de folos.

Privesc în lumina proiectorului, urmărind absorbită microfilmul, când târșăitul unui scaun îmi distrage atenția. Mama se așază la masa de alături.

— Măi, să fie! Tu chiar ești la bibliotecă!

Mă holbez la ea, nevenindu-mi să cred.

— Și tu chiar ai bătut drumul până aici ca să mă verifici?

— Ei, haide, Cass! Doar nu te așteptai să-nghit toată povestea asta a ta. Pare cam greu de crezut că-ți petreci aceste zile superbe de vară îngropată în bibliotecă.

— Ei, uite că asta fac! Așa cum poți vedea și singură. Cred că acum poți să ai mai multă încredere în mine.

Ridică din umeri:

— Cred că n-am încotro. Dar ce faci aici?

Citește eticheta cutiei goale: „1 decembrie 1928 – 1 februarie 1929”.

Mă prind încordată de marginile mesei. Depun mari eforturi să nu-i smulg cutia din mână. Trebuie să-mi păstrez calmul. Să nu trezesc suspiciuni.

— Ei, nimicuri.

Mama înalță din sprânceană și îmi dau seama că nu scap așa ușor. Minte o ia razna. Gândește, Cass! Trebuie să găsesc ceva plauzibil cu care s-o îmbrobodesc. În disperare de cauză, caut cu privirea pe rafturile de jos ale etajerelor din jurul meu, poate-poate găsesc ceva. Gândește! Gândește!

Dintr-odată, îmi vine o idee.

— Este o chestie pentru Jade, zic eu, ridicând nepăsătoare din umeri. Studiază suprarealiștii anilor '20. Crede că am putea colabora pentru un proiect la cursul de Istoria artei atunci când revine în țară.

Mama se încruntă ușor, cercetând din nou cutia. Eu îmi țin respirația.

— Păi... pare cam nedrept din partea ei să-ți ceară să-ți petreci vacanța de vară prin săli de bibliotecă, iar ea să se distreze la Paris.

Îmi reprim un oftat de ușurare.

— E-n regulă. Și ea face muncă de cercetare la Paris. Cu siguranță la ea e mai distractiv, dar *c'est la vie!*

Mama se uită în ochii mei. Este acea privire de „vreau să fii sinceră cu mine” cu care m-a învrednicit de atâtea ori. Și este de-ajuns ca un sentiment de vină să mă cuprindă. Nu-mi place să o mint. Și încerc să evit asta cu orice preț. Dar acum este vorba despre altceva. N-aș avea cum să-i explic. În cel mai bun caz, ar considera că am luat-o pe arătură și atunci și-ar face și mai multe griji. În cel mai rău, mi-ar interzice să mai merg pe plajă. Prin urmare, îi adresez un zâmbet și o mângâi pe braț.

— E-n regulă, mamă! Acum poți să pleci împăcată că ți-ai făcut datoria părintească de a mă verifica.

Își îngustează privirea:

— OK, dar vreau să fii acasă la cină. La cinci și jumătate. Niciun minut întârziere, ne-am înțeles? Și apoi petrecem timpul în familie. Se pare că între treaba asta cu cercetarea și noua ta pasiune pentru alergat, abia te mai văd la față.

Îmi mușc buzele. Cu cina mai merge. Dar să-mi pierd vremea în familie este exclus. Însă voi vedea la momentul potrivit cum o s-o rezolv.

— Sigur, mamă. O să vin.

Mă sărută în creștetul capului.

— Să nu studiezi prea mult, OK? Școala este minunată, dar în vacanță ar trebui să te bucuri de viață și să ieși în lume.

— Bine, mamă!

Când se apropie ora cinei, încă nu sunt gata să plec din sala de lectură. Dar timpul trece, oricât ai vrea tu să mai aștepte. Este prima oară când realizez cât de prețios poate fi câteodată un minut. Sau o oră. Sau o zi. Zboară atât de repede și nu putem face nimic ca să le oprim.

Îmi târăsc picioarele pe scări până în aripa principală a bibliotecii. Când ajung pe ultima treaptă, privirea îmi este atrasă de un tablou agățat pe perete. Razele soarelui îl scaldă în lumina lor, în ciuda obscurității locului în care este plasat.

Nu știu de ce, dar mă trezesc ducându-mă țintă spre el. Este un peisaj cu o plajă – nu chiar plaja noastră, dar una asemănătoare. Deasupra unui ocean indigo, strălucește luna plină. Astrul se reflectă într-o dungă luminoasă în apă și pe nisipul țărmului. E ceva cu luna aceea...

Nu era lună plină în noaptea în care l-am cunoscut pe Lawrence? Reclădesc în minte imaginea. Îmi amintesc o flamă de-a lungul valurilor, însă nu sunt sigură că așa s-a întâmplat cu adevărat sau a fost un vis. Prima noastră întâlnire îmi pare un film pe care l-am văzut despre viața altcuiva.

Stau și privesc pictura o vreme înainte să plec și un sentiment ciudat, tulburător mă cuprinde. Când mă îndrept către ușa automată de la ieșire, mai arunc o privire către tablou. Cercul palid al lunii tronează deasupra rafturilor nesfârșite de cărți.

În drum spre parcare, îmi scot telefonul din buzunar și tasez pe Google „următoarea lună plină”. O iconiță cu imaginea astrului îmi apare odată cu informația.

Următoarea lună plină va fi pe 6 august.

Mi se taie respirația – 6 august, a două zi după presupusa moarte a lui Lawrence. Mă opresc. Ce vrea să însemne asta?

Simt nevoia să merg acasă și să bag ceva în stomac. Chiar încep să cedez nervos.

Pornesc spre casă și pe drum mă tot gândesc că informația asta are o oarecare importanță.

CAPITOLUL 22

Cassandra

*P*arcă niciodată cina nu a durat atât de mult. Să nu mă înțelegeți greșit. Îmi iubesc familia. Frank este mereu cu umorul la el, iar Eddie este întotdeauna adorabil. Însă acum nu mă pot gândi decât la Lawrence. Starea de anxietate a căpătat proporții odată cu venirea serii. Dacă nu-l văd cât mai repede, o să înnnebunesc de-a binelea.

Aproape că am terminat să o ajut pe mama cu strânsul mesei, când Frank intră triumfător, ținând jocul Candyland ca un ospătar ce-ți prezintă un fel apetisant de mâncare.

— Cine este gata pentru o călătorie legendară pe tărâmul dulciurilor, bomboanelor și minunilor? întrebă el cu surle și trâmbițe.

— Eu! Eu! Eu! strigă Eddie încântat.

Îi ciufulesc părul.

— Mă tem că eu o să zic pas. Mlaștina de melasă mă bagă în sperieți.

— Frumoasă încercare, Cass! zice mama, ștergându-și mâinile cu prosopul de bucătărie. dar ne-am înțeles că vom petrece seara asta împreună.

— Și tocmai am avut o cină minunată în familie.

— Ba o să joci o rudă de Candyland, decretează ea calm și ferm. Și să nu mai aud o vorbă!

Eddie se balansează în scaunul lui.

— Vino lângă mine, Cassie!

Mă uit țintă la ușa din spate. Mi-l închipui pe Lawrence așteptându-mă. Fierb de nerăbdare, dar nu-mi pot permite să-i trezesc mamei suspiciunea. Le ofer un zâmbet larg.

— Atunci Candyland să fie!

După trei runde, toate câștigate miraculos de Eddie (căci Frank trișează), în sfârșit îmi dau voie să mă duc „să mă culc”. La fel ca noaptea trecută, aștept până aud clicul de închidere a ușii dormitorului mamei și al lui Frank, apoi mă strecor pe scări și ies pe ușa din dos.

Alerg spre plajă, convinsă că gravitația va dispărea în orice clipă și că îmi voi lua zborul ca o rachetă. Înaintea mea întrezăresc poteca dintre tufișuri. O priveliște pe care am ajuns s-o iubesc. Însă în seara aceasta simt teamă. O nevoie inexplicabilă de a mă grăbi. A trecut prea mult timp de când nu l-am mai văzut pe Lawrence. Orice s-ar fi putut întâmpla în douăzeci și patru de ore.

Mă ard plămâni. Mă avânt printre crengile ascuțite. Zgomotul valurilor și gustul de sare al oceanului mă izbesc din plin.

Lawrence stă întins pe nisipul ud de la marginea plajei. Valuri negre cu creastă de spumă albă îi mătură trupul nemișcat.

Mi se oprește inima în loc. Pământul îmi fuge de sub picioare. Înaintez în stare de șoc.

Am ajuns prea târziu. A murit.

Dar apoi îl văd cum se ridică în capul oaselor. Îmi întâlnește privirea și îmi zâmbește ușor:

— Iată-te!

Mă poticnesc brusc.

— Nu ești... mort!

— Mai am cinci zile, ai uitat? râde el, apoi se saltă în picioare. Te simți bine?

— M-ai speriat ca naiba! Ai idee cât de îngrijorată am fost azi?

Se încruntă puțin și mă ia în brațe.

— Îmi pare rău. Dar sunt bine. Vezi? Mă strânge puternic. În carne și oase. Cât se poate de viu.

Îmi lipesc fața de gâtul lui. Gândul că Lawrence zăcea acolo mort îmi dă fiori. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Îmi închipui ce-i în capul lui zilele astea. Nu-i nevoie să-i sporesc gândurile negre.

— Las-o baltă, zic eu și îl îmbrățișez. Atunci îmi dau seama că e ud. Mă dau înapoi. Ai înotat? Cu hainele pe tine?

Ridică din umeri, cu un zâmbet tâmp.

— M-am plictisit cât te așteptam.

— N-am mai întâlnit pe cineva atât de îndrăgostit de ocean.

— Așa cum am mai spus, face bine la suflet. Mă ia de mâini.

Vino! Hai să-ți arăt!

Are pielea rece. Ca de mort. Mă ia cu fiori.

— Lawrence...

— N-o să-ți dau drumul deloc, îmi promite el și mă trage spre apă. Și nici nu ne avântăm în larg.

— Nu putem!

— Hai, nu fi o mătă speriată! Apa e rece, dar suportabilă.

— Nu! spun eu și mă eliberez din strânsoarea lui.

Se oprește, uimit de duritatea tonului meu. Închid ochii. Pulsul meu a luat-o razna.

— Nu e că nu vreau. Doar că nu mă pot distra până nu știu că ești în siguranță.

— Cassandra..., oftează el.

— Nu! Avem de lucru. Acum spune-mi mai bine ce ai făcut azi.

O umbră trece peste chipul lui Lawrence.

— Ce este?

— N-o să-ți placă.

Tonul lui grav mă face să simt o gheară în stomac.

— Spune-mi!

Lawrence își netezește părul pe spate.

— Am făcut niște cercetări împreună cu Charles pe la depozitul Cooper Enterprises. Și am văzut... ceva.

— Ce anume? întreb eu poruncitor, scuturându-l.

— Nu vreau să te îngrijorezi mai mult decât o faci deja.

— Ești nebun? E important! Spune-mi acum, Lawrence!

Se scarpină la ceafă.

— Am văzut... execuția unui om. Împușcat în cap în spațele depozitului.

Un ghimpe de gheață îmi străpunge pieptul.

— Vorbești serios?

Încuviințează din cap, cu o grimasă.

— Abia am scăpat de acolo.

Îmi înfig degetele în brațul lui.

— Vrei să spui că ați fost observați?

— Nu-i chiar atât de grav pe cât pare...

— Ce tot vorbești? Bineînțeles că e grav! Oamenii ăștia sunt periculoși, iar faptul că te-au văzut...

Îmi pier glasul, cântărind posibilele urmări. Oare Lawrence tocmai și-a creat propria soartă? Sau și-a pecetluit-o?

Judecând după expresia feței lui, aș spune că pornit-o deja pe acest drum întunecat. Îl trag spre mine și-l îmbrățișez. Văzându-l în halul ăsta, în inima mea simt un amestec de tristețe și determinare.

— Nu contează, zic eu hotărâtă. Cu siguranță cineva de la Cooper Enterprises este autorul... Nu pot pronunța cuvintele. Mă smulg din îmbrățișare și vreau să mă duc spre casă. Jerome Smith, spun. ăsta era numele lui, nu? Mă duc să-l caut chiar acum.

Lawrence mă prinde de mână.

— Nu te duce!

Când mă întorc spre el, chipul lui răvășit de groază mă face să izbucnesc în lacrimi.

— Nu mă părăsi! zice el încet, ca și cum i-ar fi rușine să mă roage așa ceva.

Mi se rupe sufletul.

Mă arunc la pieptul lui, iar el mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă. Se agață de mine de parcă aș fi colacul lui de salvare, ca și cum aș fi parapetul care îl împiedică să cadă în prăpastie. Îl îmbrățișez și eu, copleșită de greutatea misiunii mele. Oare îl pot salva? Chiar există o șansă sau doar ne amăgim?

Îi simt răsuflarea tremurată pe gâtul meu.

— M-ai desconsidera dacă ți-aș spune că mi-e frică?

— Cum să nu-ți fie? Și mie mi-e frică, Lawrence. Atât de frică...

Mă strânge și mai tare. Aproape că nu mai pot să respir.

— Nu vreau să mor! spune, apoi brusc îmi dă drumul și privește trist cum valurile negre se rostogolesc în ocean. Iartă-mă, Cassandra. Nu vreau să te împovărez cu gândurile mele. Ar trebui să-mi port singur povara. Ca un adevărat bărbat.

Îl prind de umeri și-l oblig să se uite în ochii mei.

— Ascultă-mă. Suntem parteneri. Ai înțeles? Nu te las baltă. Și nici tu nu trebuie să te dai bătut. Am fost trimisă aici să te salvez. O să descopăr cine vrea să te omoare și o să te salvez și apoi vom putea fi împreună... Îmi ascult cuvintele și scot un hohot de râs sec: Crede-mă, n-aș fi atât de penibilă dacă n-aș fi convinsă că este adevărat.

Face un pas înapoi.

— Poate că n-ar trebui să fii atât de convinsă! zice el încet. Vorbele lui mă străpung ca o suliță.

— Poftim?!

— Acesta e un basm, Cassandra!

— Oare? Dar despre asta ce zici? Întreb eu și arăt către noi doi, apoi către plajă. Îi iau mâna și o așez pe obrazul meu: Sau despre asta?

Mă privește adânc, de parcă s-ar agăța de cel mai subțire fir de speranță pe care-l pot oferi. Îmi pune și cealaltă mână pe obraz, iar eu îi acopăr mâinile cu palmele mele.

— Dacă ne putem vedea, zic eu. Dacă ne putem atinge, deși ne despart aproape o sută de ani, cum crezi că menirea mea de a te salva este un simplu basm? E soarta, Lawrence. Este destinul. Suntem meniți să fim împreună. Trebuie să crezi asta.

— Vreau să cred!

— Trebuie să crezi. Este singura noastră șansă.

Expiră, tremurat.

— Cassandra!

Mă sărută apăsat, cu fermitate, cu sete, cu disperare. Și eu fac la fel.

Rămânem așa, înlănțuiți. Sărutările noastre sunt o rugă plină de dor și speranță. O rugă disperată către acea forță care ne-a adus pe amândoi pe această plajă. O rugă pe măsura frumuseții și realității valurilor care se sparg la picioarele noastre.

CAPITOLUL 23

Lawrence

Încă o noapte albă. Probabil că epuizarea va fi cea care-mi va lua viața peste patru zile.

Dar, sincer, cum aș putea să pun capul pe pernă și să dorm liniștit ca și cum n-aș ști nimic? Îmi privesc moartea în față. Așa că somnul nu este o alegere.

Totuși, aseară nu disperarea și teama m-au ținut treaz. Ci imaginea Cassandrei. În orele întunecate de dinaintea zorilor, am bătut pe coridoarele pustii ale casei unchiului meu, întrebându-mă ce am făcut ca să merit un astfel de înger în viața mea. Îngerul meu izbăvitor.

Ea mă poate salva. O simt în adâncul sufletului meu – speranța zbatându-se, vibrând plină de viață în inima mea. Ce alt motiv ar fi pentru toate întâmplările acestea? Nu sunt omul care să se gândească prea mult la soartă sau la planuri divine, însă teoria Cassandrei pare din ce în ce mai plauzibilă.

Și astfel, dimineața mă găsește treaz și îmbrăcat, fără o țintă anume. Cassandra a insistat să se ducă să facă cercetări despre Cooper Enterprises. Încă nu pot să-mi dau seama ce este acest „Internet” sau acest „microfilm” despre care vorbește.

Par o sumedenie de aiureli, dacă e s-o spun pe-a dreaptă. Dar ea crede că ne pot ajuta. Bănuiesc că n-am încotro și trebuie să mă încred în ea.

Iau un mic dejun frugal, mă sui în mașină și pornesc într-o lungă plimbare. Ar trebui să mă ajute să-mi limpezesc mintea, dar nu este așa. Nu mă pot gândi decât la Cassandra. La ce s-ar întâmpla dacă am fenta moartea. Ar fi oare posibil ca ea să călătorească în timpul meu sau eu în al ei? Pare ridicol să încurajez astfel de gânduri.

Dar ce-ar fi dacă?

Trec pe lângă coasta stâncoasă și ocean și îmi imaginez viitorul alături de Cassandra. Cu ea lângă mine, voi continua să scriu. Îi voi spune tatălui meu că nu vreau să devin avocat. Mă voi elibera de viața modelată cu grijă care deja mi-a fost planuită și voi căuta noi orizonturi strălucitoare, necunoscute. Alături de Cassandra, voi fi în stare s-o fac.

Am ajuns la belvedere, acolo unde îi place lui Charles să-și ducă noile cuceriri târziu în noapte.

Gândul acesta mă face să zâmbesc. Opresc automobilul și cobor să admir peisajul. Este și mai spectaculos la lumina zilei, dar nu cred că ăsta este rostul lui.

Sprijinindu-mă de parapetul de piatră dură, invoc imaginea Cassandrei. Cum ar fi să o iau de mână și să o conduc departe de plajă? Să văd cum arată la micul dejun în bucătăria însorită, cu părul ciufulit de somn? Vreau s-o duc la operă și s-o țin de mână când îndrăgostiții își cântă duetul final. Vreau să ne întindem amândoi în pat, s-o iau în brațe și să adormim, ascultând serenada greierilor.

Respirația mea tremură la aceste dorințe pe care nu le pot împlini. Urmăresc o pereche de pescăruși albi planând în

văzduh, pe aripile vântului sărat, sfidând cu țipătul lor eternitatea. Oare de ce aceste păsări pot fi împreună, iar eu și Cassandra nu?

Hotărârea ce mă cuprinde e mai puternică decât oricând. Nu voi trăi fără ea. Când ajung acasă la Ned, visurile m-au încărcat cu energie pură, sălbatică. Și se canalizează spre un singur gând: viitorul.

Ned mă strigă din casă, dar am o misiune și mă îndrept direct către camera mea și mă năpustesc pe ușă. Mă las în genunchi lângă birou. Ascunsă printre perechi de pantaloni împăturite, în sertarul de jos, găsesc o cutiuță din lemn. Și în ea, inelul mamei.

În lumina soarelui de după-amiază târzie, safirul pare o mică stea între degetele mele. O mulțime de curcubeie dansează pe fațetele șlefuite cu grijă, răspândind luminițe prin încăpere.

Este perfect. Ținând inelul, simt gheara tristeții. Aș fi vrut ca mama s-o fi cunoscut pe Cassandra. I-ar fi îndrăgit inteligența ascuțită și energia neîngrădită. Ele două seamănă în multe feluri.

Este prima bijuterie pe care tata i-a oferit-o mamei. Erau prea tineri pentru a se căsători, dar se iubeau la nebunie. Când tata a plecat în vacanță în Europa, i l-a dat mamei ca un simbol al iubirii veșnice, care sfidează sutele de mile care îi despărțeau.

Mama l-a prețuit toată viața. Cred chiar că l-a iubit mai mult decât inelul de logodnă, cu diamant, care a sosit câțiva ani mai târziu.

O umbră trece pe lângă mine, stingând strălucirea inelului.

— Vai, Lawrence! Pentru mine?

Nu e nici urmă de veselie în vocea lui Fay. Când mă uit peste umăr, îi văd ochii la fel de negri precum norii de furtună.

Stă cu picioarele bine înfipite în podea, provocator. Și-a pierdut complet senzualitatea pe care avea întotdeauna grijă să o etaleze. Mă ridic și o înfrunt.

— Ai ceva de spus? mă întreabă, veninul răzbătând din glasul ei.

Ce-aș putea spune? Ar respinge adevărul mai mult decât orice scuză deplorabilă pe care aș putea-o găsi. Trebuia să anticipez acest moment. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să discutăm ideea nebunească a lui Ned cum că am fi logodiți. Însă acum am rămas fără cuvinte.

Buzele ei se arcuiesc, exprimând disprețul:

— Nimic, nu? Dar se pare că ai multe de spus când nu-ți sunt prin preajmă.

— Ce vrei să spui? întreb eu încruntat.

Merge apăsând până la birou și trage violent sertarul.

— Am citit câtă vreme stăteam să te aștept.

Apucă o mână de foi scrise. Paginile se boțesc în pumnul ei încleștat.

— Binevoiești să-mi explici asta?

O prind de încheietură.

— Dă-le drumul!

— Ba dă-mi tu drumul!

Se zbate să scape din strânsoare, iar cu mâna liberă mă plesnește puternic peste obraz.

Strâng din dinți în fața durerii ascuțite.

— Cred că o meritam.

— Din plin, replică ea cu ochii plini de lacrimi de mânie. Mi-ai dat cu flit de săptămâni. Și acum știu de ce.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am făcut să suferi. Totuși nu ai niciun drept să-mi citești notele personale.

— Dar sunt logodnica ta!

— Ba nu ești! Indiferent de aranjamentele tale cu unchiul Ned!

— Cine e? urlă ea. Cine-i fata asta cu care te întâlnești pe la spatele meu? Cine-i Cassandra asta?

N-am mai văzut-o așa niciodată. Fay este mereu stăpână pe sine și cu sânge-rece. Mereu seducătoare și zâmbitoare. Mereu stăpână pe situație. Acum parcă nu este ea. Și mă gândesc că nu e doar faptul că am tras-o pe sfoară.

O ating pe braț.

— Fay...

— Ia-ți mâinile de pe mine, ticălosule!

— Trebuie să te liniștești.

— Ba n-o s-o fac!

Se trage înapoi, gâfâind de furie. O clipă, pare că vrea să mă lovească din nou, în schimb se repede ca o furtună spre ușă.

Fac un pas și-i blochez ieșirea.

— De ce ești atât de furioasă?

— Tu de ce crezi, idiotule? Tocmai am aflat că iubitul meu își face de cap cu o fufă.

— Nu te mai amăgi singură. Nu-i vorba de mine aici. Tu nu dorești să te măriți cu mine, Fay. N-ai dorit asta niciodată.

— Crezi ce vrei! îmi dă ea replică, însă nu îndrăznește să mă privească în ochi.

Neliniștea cu care reacționează când îi pun la îndoială motivele îmi întărește suspiciunea.

— Nu știi nimic despre tine, spun eu și îmi îngustez privirea. N-am știut niciodată ceva concret despre tine.

Încearcă să mă dea la o parte, dar nu o las să treacă.

— Zilele trecute am avut o discuție interesantă cu mătușa mea. Pare destul de convinsă că ești o newyorkeză get-beget, crescută în Lower East Side.

Privirile ni se întâlnesc. Rămâne fără cuvinte doar pentru o clipă, înainte să izbucnească:

— Mătușa ta e nebună de legat.

— Știe pe cineva care te cunoaște.

Fay râde disprețuitor:

— Nu mai spune!

— Jeffery Duncan. Zice că stai în casa lui pe perioada verii.

— Nici n-am auzit de el, zice ea și încearcă din nou să treacă de mine.

O împiedic.

— Mi s-a părut ciudat că n-am auzit niciodată de vreun Cartwright în Crest Harbor. Că nu ți-am văzut niciodată părinții iubitori. Că n-am fost niciodată invitat la prânz sau la cină sau măcar la un ceai. Logodnicul unicului lor copil... și n-am dat niciodată nas în nas cu ei la vreo petrecere.

— Ești ridicol! spune ea. Ai luat-o pe arătură!

— Și apropo de petreceri, o întrerup eu, ce zici de petrecerea de deunăzi? Cine era individul acela? De ce i-ai spus să ne urmărească?

— Nu știu cine este.

— Minți. Este cumva iubitul tău, Fay? Stăteți îngrijorător de aproape în bibliotecă.

Clatină din cap, zâmbind cu amărăciune:

— Ești incredibil, Lawrence. Este fratele meu. A fost plecat cu afaceri de familie. A venit să-mi facă o vizită.

Rămân fără grai. Fay crede că mi-a dovedit că n-am dreptate. Cât greșește. Nu-mi iese din minte ce mi-a spus Hank înainte să plece pe șapte cărări. Toți frații Cartelli seamănă între ei.

— Fratele tău, zic eu gânditor.

— Da, confirmă ea cu o înclinare a capului.

Cred că nu minte în privința asta. Dacă-mi amintesc bine, pot vedea asemănarea.

— Fratele tău..., repet eu.

— Așa cum am spus. Unii dintre noi sunt fideli. Unii dintre noi nici nu visează să-și facă de cap cu alte persoane.

— Dacă este fratele tău, atunci de ce-l cheamă Cartelli? Țta este numele tău adevărat? Fay Cartelli?

Îi pierde culoarea din obraji. Face ochii mari. Buzele se întredeschid, dar pentru o clipă nu iese niciun cuvânt. Apoi, clătînând din cap, furia pune din nou stăpânire pe ea.

— Asta-i ridicol!

— Oare?

— Nu încerca să schimbi subiectul, Lawrence! Acum nu este vorba despre mine. Vorbeam despre tine și despre trădarea ta nenorocită.

— Cum îți pot fi credincios când nici nu te cunosc cu adevărat?

E o lovitură sub centură, dar nu e nimic neadevărat. În cele două săptămâni de când o cunosc pe Cassandra, simt că o înțeleg mai bine decât am înțeles-o vreodată pe Fay.

— Ți-am oferit totul! strigă ea.

— Numai sărutările tale. Niciodată inima. Mă ții la distanță. De parcă n-ai vrea să știu cine ești tu cu adevărat. Poate pentru că ești într-adevăr Fay Cartelli din New York. De ce, Fay? De ce pretinzi că ești altcineva?

Mă împinge cu toată puterea.

— Lasă-mă să trec, brută!

— Te rog, vreau să discutăm despre asta!

— Nu!

— Te implor!

Clatină din cap, dar lacrimile îi curg pe obraji.

— Lasă-mă-n pace!

N-am văzut-o niciodată plângând. Nici măcar cu ochii umezi. Mă uimește. Fay stă cu capul plecat și umerii săi se cutremură de plâns. Uluit de această revărsare de emoții, o iau în brațe. Iar ea nu se împotrivește, deși o simt cum se încordează.

Când se liniștește, o eliberez și îi ridic bărbia, astfel încât ochii ei plini de lacrimi să fie la același nivel cu ai mei. Pare tulburată, speriată. O mângâi pe obraz, ștergându-i urmele de dermatograf. Este foarte frumoasă, trebuie să recunosc. Nu că nu am fi petrecut niște clipe minunate împreună de-a lungul verii. Mă simt într-un fel un escroc sentimental pentru că am rănit-o. Nu vreau ca relația noastră să se termine așa. O iau de mână.

— Spune-mi măcar un lucru adevărat, Fay. Un singur lucru.

Se uită în ochii mei, ca și cum ar fi chibzuit ce să spună. Apoi, dintr-odată, chipul ei devine dur și vorbește cu o voce gravă:

— O să-ți spun un lucru adevărat: vei regreta cu vârf și îndesat ce mi-ai făcut, Lawrence Foster! Ține minte bine!

Cu o privire mânioasă, mă împinge și, de data asta, o las să treacă.

CAPITOLUL 24

Cassandra

După o altă zi interminabilă de cercetare la bibliotecă, gândul de a veni acasă și de a nu trezi suspiciuni la cină mă face să zăbovesc multă vreme în mașină, după ce am parcat-o. Ai putea crede că mama e bucuroasă că mă țin departe de droguri sau de băute sau orice altceva consideră periculos părinții de adolescenți. Dar nu! Mama stă permanent de gardă pentru că fata ei petrece prea mult timp la bibliotecă. Și atunci, care este cea anormală dintre noi? Ea sau eu?

Când în sfârșit reușesc să mă târăsc în casă, îi găsesc aici doar pe Frank și pe frățiorul meu. Frank pregătește clătite pentru cină și îl lasă pe Eddie să-l ajute să toarne aluatul în tigaie. Pentru un băiețel de trei ani, asta e cea mai cool chestie din lume. Când Eddie ridică privirea la mine, ochii lui mari și albaștri scânteiază de plăcere.

— Gătim, Cassie!

Vin lângă el și-l ciufulesc un pic.

— Văd asta. Și te descurci de minune, piticule!

Frank încearcă să răsucescă în aer o clătită aproape arsă și să o prindă apoi cu spatula. Aterizează la loc în tigaie, boțită într-un ghem lipicios. Eddie chicotește vesel.

— Te pricepi, Frank! zic eu.

Zâmbește stânjenit:

— Ce pot să spun? Nu sunt bucătar, Cassarino.

— Asta-i clar. Unde e mama?

— Ia cina cu niște prietene.

— Adică niște snoabe din înalta societate, vrei să zici?

Frank ridică din umeri:

— Hei, dacă ea se simte bine...

Azvârle în sus încă o clătită. De data asta se rupe în două.

— Dar tu? Ai vreo întâlnire fierbinte?

Arunc o privire pe furiș către ușa din spate.

— De fapt, cred că o să mă duc să înot.

— Petreci mult timp pe plajă, nu-i așa? întrebă el zâmbind.

Semnal de alarmă.

— Mmm, da, probabil. Chiar îmi place să înot.

— Cred că e *fantastico!* exclamă Frank, învârtind spatula cu un gest teatral. E bine că folosește cineva plaja aia. Întotdeauna mi s-a părut prea stâncoasă pentru gustul meu, dar...

— ...dar dacă așa mă simt eu bine..., completez eu.

Îmi face cu ochiul și își lovește ușor nasul.

— Exact!

— Păi, savurați-vă clătitele! le urez eu și îl sărut pe Eddie în creștetul capului.

— Savurează-ți înotul! spune Frank.

— Fii sigur de asta.

În camera mea, arunc geanta pe pat și vreau să ies, însă, trecând prin dreptul oglinzii, mă opresc brusc. Nici că se putea să arăt mai șleampătă. Cred că o zi de cercetare asiduă nu-ți dă strălucire. Cine-ar fi crezut?

Mă întind după un tricou și niște blugi scurți, însă altceva îmi atrage atenția. Agățată undeva în fundul dulapului, văd o

rochie de plajă roz pal. O catalogasem drept prea cuminte, dar în seara asta mi se pare romantică și feminină. O îmbrac. Mă uit în oglindă. Îmi desfac părul prins într-un coc dezordonat și îl las să îmi cadă în valuri pe umerii goi.

Înșfac notițele de la bibliotecă și cobor în grabă scările în drumul meu spre plajă.

La mijlocul potecii aud muzică. Mă opresc, ascult, neștiind de unde vine. Dar descopăr atunci când pășesc pe nisip.

Lawrence a fost foarte ocupat. O pătură roșu aprins este întinsă pe jos, proptită la fiecare colț cu câte un felinar din alamă. Farfurii cu mâncare sunt așezate pe ea. Un minunat patefon, din acelea cu pâlnia mare și neagră răsucindu-se într-o parte, se află chiar în mijlocul păturii. Muzică veche de jazz acoperă ușor zgomotul valurilor.

Lawrence stă într-o rână pe pătură și citește dintr-o carte ferfenițită și mănâncă bomboane cu o formă ciudată. Când mă observă, se ridică în fund. Apoi se oprește de parcă n-ar vrea să scape niciun centimetru din mine necercetat.

Privirea lui îmi stârnește un roi de fluturi în stomac. Fără să vreau, mă trag de rochie.

— Nu știi de ce m-am îm...

— E minunată, Cassandra! zice Lawrence, surâzând cu toată fața. Tu ești minunată! Serios!

Roșesc, dar mă așez lângă el pe pătură.

— Așadar, ce avem aici? Un picnic? Pare mâncare nesănătoasă.

— Mâncarea mea preferată. Mai puțin Starsparkles, bineînțeles, mai ales că trebuie să uit de existența lor.

— Vrei să zici Starbursts, râd eu. Dar mă bucur că nu ți-ai uitat jurământul solemn.

Face o reverență, apoi își aruncă în gură o boabă de strugure.

— Acum ascultă muzica mea preferată, zice el, dând din cap spre patefon.

Eu arăt către cartea pe care o citea la sosirea mea.

— Poeziile tale preferate?

Încuviințează din cap, apoi zâmbetul îi pălește. Îl iau de mână.

— Vreau să mă bucur de toate, spune, în caz că... este ultima ocazie de a face asta.

Îl strâng de mână.

— Nu va fi așa. Nici măcar nu te gândi la asta! Îi arăt foile cu care am venit. Uite. Am făcut o grămadă de descoperiri despre Cooper Enterprises. Sunt aici probe cu adevărat incriminatorii. L-am prins pe făptaș. Ia, uită-te la asta!

— Cassandra...

— Stai o secundă. Stai să găesc articolul...

În vreme ce eu răsfoiesc paginile, Lawrence așază o mână peste a mea. Îmi trage cu blândețe foile și le pune deoparte.

— Nu în seara asta.

— Dar trebuie să discutăm, Lawrence. Nu mai avem timp.

— Știu.

— Nu e că nu vreau să fac o pauză, dar suntem pe un butoi de pulbere. Mai avem mai puțin de trei zile. Trebuie să-i dăm de capăt acum.

Un sunet slab, repetat, îi atrage atenția. Este patefonul care a ajuns la capătul melodiei. Înalță ușor acul. O clipă studiază cele patru discuri care stau sprijinite de aparat, apoi alege unul. O voce melancolică de femeie răsună din pâlnia patefonului.

Lawrence e în picioare și îmi întinde mâna:

— Dansezi cu mine?

— Lawrence...

— Te rog, Cassandra. Doar o dată.

Trebuie să vorbim despre cele aflate la bibliotecă. Este esențial pentru salvarea lui. Și totuși mă trezesc ridicându-mă. Îmi strecoară un braț în jurul taliei și îmi ia mâna într-a lui. Mă trage mai aproape de el și începem să ne legănăm în ritmul muzicii. Lawrence se mișcă ușor și stăpân pe sine. Nu-și ia ochii de la mine. În seara asta se poartă altfel. Mult mai insistent decât de obicei și mă face să mă simt stânjenită. Nu pot ține ritmul și mă tot împiedic de pătură.

Lawrence mă sărută repede pe obraz.

— Ești o dansatoare neîndemânică, știai asta?

— Hei, vrei să te calc pe picior?

— Mai mult decât ai făcut-o până acum?

— Ai grijă! Am arme din viitor care-ți pot zăpăci mintea ta din anii douăzeci cât ai clipi.

— Ai dreptate, râde el. Nu știu cu cine mă pun aici.

— Nu. Nu știi!

Mă răsuțește, dar eu nu reușesc să fac o piruetă completă.

— Propun să terminăm cu dansul, spun eu și mă așez.

Lawrence vine lângă mine.

— Cu o condiție.

— OK...

— Fără astea, zice el și apucă foile tipărite.

— Dar, Lawrence...

— Te rog! Știu că e important, dar nu așa vreau să-mi petrec una dintre ultimele mele nopți.

— Nu mai vorbi așa!

— Ba trebuie să vorbesc așa, Cassandra. Trebuie să acceptăm amândoi faptul că, oricât de mult am încerca sau am ști, probabil că voi muri sâmbătă.

Crudul adevăr al vorbelor sale mă doboară inevitabil. Lawrence mă ține strâns de mâini.

— În seara asta vreau să trăiesc. Vreau să fiu cu tine. Vreau să-ți arăt chestiile care-mi plac cel mai mult și vreau ca și tu să faci la fel. Dă-mi doar noaptea asta, Cassandra, și mâine vom relua lupta cu soarta. Poți să-mi oferi noaptea asta? șoptește el.

Încuviințez din cap. Mă sărută apăsător. Inima mea se desface ca o floare și vrea mai mult. Îl sărut înapoi cu pasiune. Se trage din îmbrățișare, cu un zâmbet amuzat.

— Ușurel, păpușico! O să fiu aici toată noaptea.

— Nu mai spune! Tu ești cel care a adus pătura, ca să nu mai pomenesc de privirea de cățeluș în momentul în care m-ai rugat să împărtășesc cu tine pentru ultima oară lucrurile tale favorite. Nu-mi spune că nu este un plan bine gândit de a ajunge în pantalonii mei.

Lawrence râde, șocat și totodată încântat de cuvintele mele. Duce mâna la inimă.

— N-am avut nicio intenție de a te ademini, jur. Asta dacă, bineînțeles, nu vrei tu să fii...

Mă duc să-l înghiontesc cu cotul, dar el mă trage la pieptul lui. Ciocnirea ne face să ne prăbușim la pământ, iar eu aterizez peste el.

— Vai, Cassandra! mimează el șocul.

Îi dau un pumn în umăr, după care îl sărut apăsător.

Ne așezăm pe pătură, iar Lawrence își descheie gulerul cămășii.

— Cred că trebuie să ne răcorim un pic.

— Nu-mi spune că vrei să înoți.

Caută în coșul cu mâncare și apucă două sticle. Le ridică în aer.

— Ce-ai zice de niște coca-cola?

— Drăguț!

Îmi aruncă o sticlă și eu o studiez:

— O cola vintage. Încă din anii '20 au încetat să pună în ea cocaină, nu?

Lawrence dă din umeri și închină cu sticla lui:

— Pentru ce să toastăm?

— Pentru seara asta! zic eu și ciocnesc sticla de a lui.

— Să nu închidem un ochi toată noaptea!

Ridic din sprâncene când sorbim din cola. Chiar mă vrea.

Însă în următoarele câteva ore totul rămâne în limitele cumințeniei. După o scurtă incursiune în casă pentru a o păcăli pe mama că sunt în pat, mă strecor din nou afară și mâncăm toate bomboanele și prăjiturile de pe pătura de picnic. Apoi Lawrence încearcă să mă învețe să dansez charleston, o intenție care nu se termină cu bine. Ascultăm toate discurile și dansăm ca nebunii. De fapt, eu arăt ca o nebună. O fi Lawrence din anii '20, dar tipul are stil. Și e incredibil de sexy.

După ce epuizăm melodiile, mai bem niște cola, mergem până la mal, râzând și țopăind când valurile ne udă picioarele. Lawrence recită poezii. Eu îi desenez portretul în nisip. Vorbim la nesfârșit despre orice.

Este perfect.

În cele din urmă ne așezăm pe pătură. Mă cuibăresc în brațele lui și mă uit la stele.

Ritmul valurilor ne ademenește într-o tăcere somnoroasă.

— Cassandra, spune Lawrence în cele din urmă.

— Mmm?

Se întoarce pe o parte ca să mă privească. Înlătură o șuviță pe care vântul mi-a suflat-o pe față.

— Nu știi ce se va întâmpla peste trei zile...

— N-ar trebui să te...

Îmi acoperă buzele cu degetele lui.

— Nu știi ce se va întâmpla sâmbătă, dar pot să spun că nu mai contează. Orice-ar fi, sunt norocos că te-am cunoscut. Și dacă trebuie să mor, dacă soarta vrea neapărat să mă ia, atunci

voi părăsi viața asta fericit pentru că te-am întâlnit pe tine. Pentru că mi s-a oferit șansa să te cunosc și să te iubesc. Chiar dacă doar pentru câteva săptămâni.

Mi se pune un nod în gât. Dar e prea târziu. Nu-mi pot controla emoțiile la două noaptea.

— Mă iubești? întreb eu cu voce sugrumată.

Încuviințează din cap, mângâindu-mă ușor pe obraz cu dosul degetelor:

— Da. Sunt îndrăgostit de tine, Cassandra.

Mă abțin cu greu să nu plâng când mă gândesc la cuvintele lui.

— O să te salvez, îi șoptesc eu.

— Dar chiar nu vezi? Deja m-ai salvat. Sufletul meu este împlinit doar pentru că te-a cunoscut pe tine.

Lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Și eu m-am îndrăgostit de tine. Nu pot să te pierd. Trebuie să știu că toate astea nu au fost în zadar.

Mă mângâie pe obraz.

— În noaptea asta sunt doar al tău. De asta putem fi siguri.

Mă uit în ochii lui, dorind să-mi transmită calmul de care dă dovadă. Apoi înțeleg. Oricare dintre noi poate muri în următoarele trei zile. Am putea muri amândoi mâine. Dar clipa prezentă este a noastră. Fiecare părticică a corpului parcă îmi este mistuită de foc. Îi sărut mâna.

— Atunci hai să facem ca noaptea asta să conteze, îi șoptesc eu.

Mă sărută cu buzele lui moi și dureros de dulci. Lawrence mă trage deasupra lui și fiecare fibră a trupului meu se umple de senzații. Îmi voi face mai târziu griji pentru ziua de mâine. Clipa aceasta minunată, copleșitoare, valorează cât o eternitate.

CAPITOLUL 25

Cassandra

Zorii pe plajă sunt surprinzător de reci. Stăm amândoi îmbrățișați și înfășurați în pătură, dar tot simt frigul, ceea ce mă face să mă trezesc. Într-un fel e mai bine. Trebuie să mă furișez în casă înainte ca mama să se scoale. Mă răsucesc, intenționând să-mi caut telefonul în pătura boțită.

Lawrence oftează în somn, ceea ce-mi atrage atenția. Este atât de dulce, încât îmi vine să-i sărut pleoapele. Gândul la noaptea trecută îmi provoacă un val de căldură ce-mi invadează obraji și gâtul. Dintr-odată devin conștientă de situație. Oare îmi pute gura? Arăt ca sculată din morți?

Nu că Lawrence ar comenta ceva dacă aș fi așa. Mă las pe spate pe pătură și îl privesc o vreme. Totul încă pare ca un vis ciudat. Aș minți dacă n-aș admite că o părticică din mine încă se întreabă dacă este sau nu o fantomă. Însă o parte mult mai mare din mine se întreabă dacă pot cu adevărat să-l salvez.

Îi ating ușor mâna și îi simt pielea netedă. Am fost atât de concentrată să descopăr cine vrea să-i facă rău, încât abia mi-a trecut prin minte problema privitoare la ce facem după. Fiecare moment petrecut alături de Lawrence a fost dominat de

probabilitatea de a fi chiar ultimul. Ce se va întâmpla când vom putea fi împreună fără opreliști? Și, mai important, unde vom fi împreună? Nu putem sta pe plaja asta pentru totdeauna. Deci în ce lume ne vom stabili? A mea sau a lui? Mi-aș putea oare lăsa în urmă viața pentru a fi cu el? I-aș putea cere lui să facă asta?

Întrebările se adună grămadă și îmi iau mâna de pe el. Un sentiment de neliniște se strecoară în ceea ce se dorea o dimineață perfectă. Închid ochii, vrând să alung aceste gânduri.

Lawrence se răsucesce spre mine. Deschide ochii, clipind rar. Un zâmbet îi înflorește pe față.

— Deci n-a fost un vis.

Asta mă face și pe mine să zâmbesc.

— Nu!

Se întinde vesel.

— Divin!

Râd, iar el urmărește cu degetul linia maxilarului meu.

— Ești perfecțiunea întruchipată, Cassandra!

— Să-mi notez în minte: Lawrence face complimente dimineața.

— Ar trebui să profiți mai mult de asta în viitor.

— O să-ncerc!

Însă faptul că a menționat viitorul îmi retrezește starea de neliniște. Mă uit la telefon să văd cât este ceasul. Șase dimineața.

— Ce-i ăla? mă întreabă Lawrence, sprijinindu-și bărbia de umărul meu.

Părul său răvășit după somn e criminal de drăguț. Vâr telefonul sub mine și îl sărut repede.

— Chestii futuriste. Încă n-ai voie să vezi.

— Dacă așa consideri.

Dar întinde mâna către buzunarul meu și încearcă să îl fure.

— Hei!

Reușesc să pun deoparte telefonul, însă el înșfacă în schimb legătura de chei.

— Aha! Am aici...

Ridică cheile și le cercetează încruntat.

— Ce naiba sunt astea?

Încep să râd. Port o grămadă de prostii pe inelul brelocului. Probabil că îi par niște gadgeturi trăsnite.

Arată spre cheia de la casă.

— Asta pare un soi de cheie, dar ce sunt toate celelalte?

Apuc elefanțelul de pluș.

— Fă cunoștință cu Charles Xavier. Îl am din clasa a noua. E o poveste lungă.

— Dar asta? zice el și arată minilanternă.

— Apasă pe butonul ăla și descoperă singur.

Mă ascultă și lanterna luminează în alb, cu intermitențe roșii. Lawrence tresare și se uită la ea amuzat. E atât de adorabil.

— Oare aș vrea să știu ce face obiectul ăsta? zice el, indicând spray-ul cu piper.

— De fapt, nu, n-ar trebui. Pot să-ți spun doar că este un fel de armă care să mă protejeze de băieții răi.

Se uită la mine surprins:

— Fascinant!

— Crede-mă, în viitor există mult mai multe lucruri uimitoare decât fleacurile astea pe care le țin eu pe inelul brelocului.

— Ce fel de lucruri? Descrie-mi-le.

Îl ameninț cu degetul.

— Gata cu vorbăria despre viitor. Și așa ne aflăm pe muchie de cuțit. Hai să nu ne forțăm norocul. Mă ridic și îmi trec degetele prin păr, care cred că arată ca un ciuf de maimuță, apoi

spun: Că tot am ajuns aici, cred că ar trebui să ne facem planul pentru următoarele trei zile.

— Să revenim la afaceri, oftează Lawrence.

— Mda. Nu știm cum se vor desfășura evenimentele sâmbătă. Prin urmare, astăzi și mâine reprezintă un interval de patruzeci și opt de ore de siguranță. Trebuie să profităm de el.

— Să profităm de el? repetă Lawrence, privindu-mă cu zâmbetul plin de speranță.

— Știi ce vreau să spun, îl trimit eu la plimbare.

— Mi-ai stricat buna dispoziție, zice el morocănos.

Mă apuc să adun foile pe care le-am adus aseară.

— Totul merge conform planului cu petrecerea de sâmbătă? N-a intervenit nimic neobișnuit?

Clatină din cap, dar se oprește brusc. Se încruntă. Rămâne tăcut, frământat de gânduri.

— Lawrence? îl atenționez eu, atingându-l pe braț. Ce este?

— Păi... s-a întâmplat ceva.

Simt cum frica se răspândește în sufletul meu.

— Ce anume?

— Nu are nicio legătură cu Cooper Enterprises.

— OK. Atunci spune-mi.

Lawrence clatină din cap:

— Pare o nebunie chiar și numai să sugerez așa ceva.

— Dă-i drumul odată, Lawrence! Mă sperii.

— Vezi dacă poți să afli ceva despre familia Cartelli din New York. Cartierul de Est.

Ce-o fi cu ochii ăștia brusc vinovați?

— Așa...

Oftează prelung:

— Vezi dacă apare și numele Fay Cartelli.

— Fay Cartelli. Recepționat.

Nu îndrăznește să mă privească. Desenez o spirală în nisip în încercarea de a nu deveni suspicioasă.

— Deci, cine este ea?

Obrajii lui prind culoare.

— Nu ți-am mai pomenit de ea?

— Nu.

— Este... o prietenă.

Îmi stă inima în loc.

— O prietenă...

Pare să nu se simtă în largul lui.

— Cam așa... poate un pic mai mult de-atât.

Aș vrea să fie o glumă, dar îmi dau seama că nu este. Mă străduiesc să-mi păstrez calmul.

— Aha!

— Cassandra, nu este ceea ce pare.

— Deci nu este iubita ta?

— Nu... nu tocmai.

— Cum adică „Nu tocmai”?

Își freacă stânjenit puntea nasului. De data asta, tăcerea lui îmi transmite tot ce-mi trebuie să știu. Sar în picioare. Lawrence mă imită.

— Fiecare cuvânt pe care l-am rostit aseară este adevărat. Te iubesc, Cassandra!

Clatin din cap, dar nu îndrăznesc să vorbesc.

— Fay nu înseamnă nimic pentru mine. N-a însemnat niciodată. Și, odată ce te-am cunoscut, a însemnat și mai puțin.

— Dar asta nu te-a împiedicat să te întâlnești cu ea.

— Nu mai fi așa! Te rog, Cassandra! Nu i-am oferit inima mea. Trebuie să mă crezi.

Nici măcar nu pot să-l privesc în ochi.

— Am nevoie de timp.

— Timpul este exact lucrul pe care nu-l avem.

Simt un gust amar.

— Crezi că eu nu știu asta? zic eu, încercând din răspuțeri să nu plâng. Trebuie să plec. Mama se trezește în curând.

— Cassandra, te rog! mă imploră el nefericit. Te vei întoarce?

Mă răsucesc s-o pornesc spre casă, fără să-i ofer un răspuns.

— Te voi aștepta aici. Întreaga zi dacă este nevoie.

Odată ajunsă în camera mea, mă târăsc în pat și mă ghemuiesc sub pătură, cu trupul și mintea sleite de putere. Stau acolo cel puțin o oră, cu ochii închiși, cu inima suferind cu fiecare bătaie. Dar somnul nu vrea să apară. Oricum, nu mai contează.

Până la urmă, sunetele venite din bucătărie anunță prepararea micului dejun. N-am de gând să cobor, însă cu cât zăbovesc mai mult aici, cu atât risc s-o supăr pe mama. Mă furișez până la bucătărie și, ca un zombie, mă așez alături de mama, Eddie și Frank. Ei pun la cale o excursie cu iahtul de-a lungul coastei pentru weekend. Mă simt de parcă îmi sunt smulse toate măruntaiele. Vreau să fiu furioasă pe Lawrence, dar este posibil să nu mai avem decât două zile la dispoziție pentru a fi împreună. Chiar vreau să le pierd prosteste, supărată pe el? Noaptea trecută a fost foarte specială. Unii oameni nu vor avea niciodată șansa să trăiască astfel de clipe romantice. Știu asta. Nu pot să las ca îndoielile mele să strice asta. Însă gândul că Lawrence este cu o altă fată... mă epuizează fizic.

După micul dejun, mă târăsc sus și mă prăbușesc pe pat. Mă bag iar sub pătură. O parte din mine își dorește să stea acolo toată ziua și să-și plângă de milă. Dar, din fericire, cealaltă parte din mine știe că nu-mi pot permite să fac asta. Este aproape ora unsprezece. Ziua se scurge. Fiecare minut pierdut zăcând în pat ar putea fi un minut petrecut cu Lawrence.

Mă rostogolesc pe spate și-mi apăs mâinile pe ochi, dorind să-mi scot din minte gândul la această Fay. Dar nu reușesc. Deci este timpul să mă maturizez și să mă confrunt direct cu problema, în loc să mă înec în lacrimi. Acum numai Lawrence contează.

Iau laptopul și-l pun pe burtă. Tastesz „Fay Cartelli” în motorul de căutare.

Puține șanse, știu asta.

Da, găsesc website-ul unei tipe din Dallas, graphic designer. Apoi pagina de Facebook a unei fete. Mușcându-mi buzele, încerc „Fay Cartelli 1925”.

Trec în revistă cinci pagini de rezultate ale căutării și nu găsesc nimic. Încerc încă cel puțin zece variațiuni ale numelui, adăugând diverse cuvinte-cheie, fără succes.

Apoi caut „Cartelli, Cartierul de Est, New York 1925”. Pe a doua pagină observ un site dedicat New Yorkului în perioada Prohibiției. Este chiar acolo. Numele Cartelli. O familie renumită de mafioți din Cartierul de Est.

Mi se ridică părul pe ceafă. Mă holbez în ecran. E imposibil. Există probabil zeci de Cartelli în Cartierul de Est. Probabilitatea ca unul dintre ei să fie rudă cu duduia Fay este astronomic de mică.

Dar... ce-ar fi dacă? Aici avem de-a face cu o crimă. Din câte știu, crima este specialitatea Mafiei. Bineînțeles, n-ai cum să nu te întrebi de ce s-ar deranja să omoare un adolescent de optsprezece ani dintr-o familie de bogăteni din Massachusetts.

Asta dacă, bineînțeles, nu o înșală pe fetița lor. Gândul ăsta mă împunge ca un ghimpe în inimă.

Oare eu sunt motivul pentru care Lawrence este ucis?

CAPITOLUL 26

Cassandra

— Nu te poți gândi așa, Cassandra. O s-o iei razna.
— Ce ironie, Lawrence este cel care are mai puțin de patruzeci și opt de ore de trăit și tot el încearcă să-mi calmeze atacul de panică.

— Știam că nu trebuia să ne jucăm cu timpul, zic eu, abia respirând. Am spus asta de la bun început. Dacă intervii în trecut, distrugi viitorul. Odată ce am realizat ce se întâmplă, trebuia să ne lăsăm în pace unul pe altul.

Mă apucă de mâini.

— Nu avem de unde să știm dacă familia lui Fay este măcar responsabilă pentru moartea mea. Nu ne putem panica din senin.

— Dar sunt mafioți, Lawrence. O familie din Mafia italiană. N-ai văzut niciodată filmul *Nașul*? Nu înțelegi cum operează oamenii ăștia? Omoară doar dacă din greșeală le dai pălăria pe jos. Ai zis că Fay era furioasă când v-ați despărțit.

Se scarpină la ceafă, reținut:

— Da.

— Și de ce era furioasă? Pentru că i-ai vorbit despre mine?

— Păi, nu, deși a aflat, dar în alt mod. Însă nu-mi pot imagina că vrea să mă omoare pentru asta.

— Nu ea. Dar ce zici de barosanul de taică-său? De fratele ei înspăimântător care te urmărea?

Îmi masez tâmpile cât Lawrence ia în considerare această idee. Și, de parcă lucrurile nu erau suficient de înfricoșătoare, cu cât îi cer mai multe detalii, cu atât mă îngrozesc și mai tare. Mă simt de parcă m-aș învârti fără să mă pot opri.

— Ar trebui să-l previn pe Ned, zice Lawrence. În tot timpul ăsta el a crezut-o pe Fay o fată din Crest Harbor. Bogată, de familie bună. Una de-a noastră. Habar nu are cine este ea de fapt. Dacă ar fi știut, niciodată nu s-ar fi gândit la o...

Pălește brusc.

— Ce-i cu tine?

Cuvintele i se rostogolesc încet de pe buze:

— Trebuia să ne căsătorim. Fay și cu mine. Ned aranjase asta.

Mă retrag, amețită de această destăinuire.

— Uau!

Mă ia de mână.

— Te rog, nu pune la suflet, Cassandra! Nu a fost niciodată ceva oficial. Și, oricum, nu a fost ideea mea. Am aflat de planul lui Ned abia în urmă cu o săptămână, două.

— Și nu vrei să te însori cu ea?

— Nu. Doar ți-am spus. N-am iubit-o niciodată pe Fay. Unchiul meu m-a împins către relația asta încă de la început.

— Ei bine, aș zice că unchiul tău are o judecată de rahat.

— Dar tocmai asta e. El nu realizează cine este Fay cu adevărat. Când va afla, o să rupă imediat înțelegerea. Poate că Mafia este pe urmele lui Ned.

Îmbin piesele de puzzle:

— Iar tu ești prins la mijloc.

Lawrence oftează și se scarpină în cap:

— Dar nu știm nimic sigur.

— Ba da, știm, îl contrazic eu.

Fiecare cuvânt parcă îmi arde gâtulejul.

— Știm că dacă nu m-ai fi cunoscut, ai fi acum în siguranță. Eu sunt motivul pentru care vei fi ucis. Este vina mea. Nu trebuia să mă întorc pe plajă. Știam ce-a pățit Travis, dar pur și simplu nu mi-a păsat.

— Dar nu este vina ta.

— Bineînțeles că este! țip eu, apoi, respirând cu greu, ripostez: Și toată discuția noastră despre soartă și destin? E o aiureală. M-am convins singură doar pentru că doream să găsesc motive de a veni aici să te văd. Doream un motiv ca să ignor avertismentele care-mi erau înfățișate clar. Am fost egoistă și acum uite ce se întâmplă!

Lawrence îmi ia chipul în mâini.

— Nu mai vorbi așa. Nu vreau să aud.

Clatin din cap și dau să mă eliberez, dar el mă ia în brațe.

— Uită-te la mine.

— Nu!

— Cassandra!

Povara este mult prea apăsătoare. Simt nevoia să fug de acolo. Să plâng. Să țip.

— N-aș renunța la nicio clipă petrecută cu tine, Cassandra. Nici măcar o singură suflare. Sau un cuvânt. Faptul că te-am întâlnit a fost cel mai minunat lucru care a putut să mi se întâmple.

Îmi ard ochii de lacrimi. Dar mă abțin și îl sărut apăsător. Mă cuprinde în brațe. Sărutul nostru vibrează de dorință, de teamă și de speranță. Când ne desprindem, îmi las fruntea pe fruntea lui.

— Mi-e frică, îi șoptesc eu.

Îmi înlătură o şuviță de păr de pe față.

— Și mie. Dar acum trebuie să fim curajoși. Știm mult mai multe acum decât la început.

— Dar încă nu știm cum să te ținem la adăpost.

— Știm despre Cooper Enterprises. Și despre familia lui Fay. E ceva! Să fii sigură că o să stau cu ochii-n patru la petrecerea de sâmbătă.

Mi se întoarce stomacul pe dos numai la simpla rostire a acestor cuvinte.

— Ai de gând să te duci la petrecerea unchiului tău?

— Și ce, vrei să stau toată ziua încuiat în camera mea?

— Nu! Ar trebui să te urci în mașină și să pleci cât mai departe de aici.

— Asta m-ar salva sâmbătă, dar în ziua următoare? Săptămâna următoare? Nu crezi că vor veni să mă caute? Singura cale de a-mi împiedica moartea este să mă confrunt cu criminalii, oricine ar fi ei.

Este foarte serios. Mă cuprinde furia.

— Ai înnebunit? Vrei să fii ucis, Lawrence? Chiar crezi că poți să te pui cu Mafia și să nu sfârșești cu un glonț în cap?

Dintr-odată, privirea lui mă îngheață:

— N-ai idee cum e când știi că poți muri în dimineața următoare. Ai habar cât mă frământă asta?

— Normal că da! La fel ca tine, numai la asta mă gândesc.

— Nu-i același lucru, insistă el.

— Cum poți să spui asta?

Clatină din cap și îmi întoarce spatele, frustrat.

— Încerci să faci pe viteazul! îi strig eu. Dar în felul ăsta vei fi ucis de-a binelea!

— Dacă fug ca un laș, atunci va muri unchiul în locul meu. Nu știe cine este Fay cu adevărat. Nici măcar ce învârtesc cei de la Cooper Enterprises. Va organiza petrecerea lui măreață, plină de veselie, și va sfârși fără viață.

Are ochii roșii, sticlind de durere. Îmi vine să-l iau în brațe și să-i șterg lacrimile cu sărutări. Dar n-o fac. Tensiunea creată în urma discuției în contradictoriu își face simțită prezența între noi.

— Îmi fac griji pentru tine, Lawrence.

— Iar eu îmi fac griji pentru unchiul meu, pufnește el.

— Dar nu spun să...

— Știu exact ce sugerezi...

— Nu pot să te pierd. Nu mi-aș putea ierta niciodată asta. Nu mi-aș reveni niciodată după așa ceva.

— Cassandra...

— Nu! Nu vreau s-o las mai moale! replic. Mă simt de parcă cineva mă apasă cu toată forța pe piept, nu pot să respir. Încerc să-ți salvez viața, Lawrence. Promite-mi că nu te vei duce la petrecere.

Oftează din greu și mă trage spre el. Brațele lui mă cuprind și le simt ca și cum ar fi oxigen curat. Îmi lipesc fața de gâtul lui. Urăsc faptul că ne petrecem ultima zi luându-ne la harță. Este total aiurea.

— Pot să-ți promit că voi fi foarte atent. În joc se află viața mea și a unchiului meu.

Îmi ridică bărbia, astfel încât să ne privim în ochi.

O răsuflare scurtă ne face să privim speriați înspre tufișuri. Brandon a apărut pe plajă și se uită la noi cu ochi acuzatori.

CAPITOLUL 27

Cassandra

*B*randon arată de parcă ar fi fost pălmuit. O clipă am înghețat cu toții. Apoi mă îndepărtez de Lawrence cu un pas.

— Brandon...

Ridică mâna ca să mă împiedice să vorbesc.

— Nu!

— Lasă-mă să-ți explic.

— Nu-i nevoie! se răstește, după care rostește cu amărăciune: Deci de-asta mă tot trimiteai tu la plimbare. Știi, mama ta a zis că-ți petreci mult timp pe plajă, dar ea crede că ai căpătat o pasiune pentru înot. Cred că am fost amândoi păcăliți.

Fac un schimb de priviri rapide și intense cu Lawrence. Și el își dă seama de gravitatea consecințelor ce ar putea decurge din această turnură a evenimentelor. Trebuie să detensionezi situația cât mai repede cu putință. Din păcate, darul vorbirii m-a părăsit tocmai acum.

— Nu este ceea ce crezi! doar atât reușesc să îngăim.

— Scutește-mă, Cass! izbucnește Brandon. Este evident ce se petrece aici. Doar că puteai să spui de la bun început că te vezi cu cineva. Nu e ca și cum n-aș putea face față refuzului.

— Știu asta.

— Și-atunci, de ce n-ai spus nimic?

— Uite ce e! Nu-ți datorez explicații pentru fiecare amănunt din viața mea, OK?

— Mă rog, pufnește el. Știi, într-un fel mă bucur că te-am văzut cu Domnul Breteluțe aici de față. Acum mi-am făcut o idee despre cine-mi ești.

Dorința de a-l alunga îmi stă pe limbă, dar o înghit. Cred că o merit. Pe de altă parte, trebuie să-l atrag de partea mea. Nu trebuie să spună nimănui despre Lawrence. Și așa este destul de nasol că a fost văzut. Nici nu vreau să mă gândesc ce efect poate să aibă asupra evenimentelor următoare.

— Brandon, îmi pare rău, OK? N-am vrut niciodată să te rănesc. De fapt, chiar am avut intenția să-ți spun, dar...

— Dar ce? Și, cum răspunsul meu nu vine imediat, el mă oprește cu un gest al mâinii: Știi ceva? Las-o baltă! Știu de ce nu mi-ai spus. Pentru că îți place să fii în centrul atenției. Îți place la nebunie să ai amorezi secreți și să-i joci pe degete.

— Dar nu este adev...

— Nu mă duce cu zăhărelul, Diva lui Pește!

Lawrence face un pas înainte, încordat, cu pumnul strâns, gata pregătit.

— Îți spun o singură dată s-o tratezi pe Cassandra cu mai mult respect!

Brandon se întoarce către Lawrence, cu ochii plini de furie:

— Ei, nu zău! Da' tu cine te crezi?

Lawrence își ațintește privirea feroasă asupra lui Brandon.

— Potoliți-vă odată! Amândoi! strig eu.

Trebuie să-l iau de aici pe Brandon cu orice preț. Fiecare secundă pe care o petrece pe plajă adâncește pericolul. Fiecare cuvânt complică situația.

— Nu, pe bune, cine-i tipul? zice Brandon. Nu-l recunosc.

Mi se strânge stomacul, dar reușesc să scot un râs forțat:

— Așadar, cunoști pe toată lumea din oraș?

— Cam așa ceva, admite Brandon și îl măsoară din cap până în picioare pe Lawrence.

— Crede-mă, intervine Lawrence, iritat. Nu ne cunoaștem.

— Exact asta am vrut să spun și eu. Oricine merită a fi cunoscut se află pe lista mea de cunoștințe.

— Sau poate că nu ești tu atât de popular precum îți închipui, îl tachinează Lawrence.

Îl săgetez cu privirea, avertizându-l să înceteze, dar el încă este atent la Brandon, care își încleștează fălcile.

— Vrei să te apropii și să-mi spui asta direct în față?

— Cu mare plăcere!

Brandon și Lawrence fac câte un pas unul spre celălalt, însă reușesc să mă interpun.

— Încetați! Amândoi! Mă întorc către Lawrence: Poate că ar trebui să pleci.

— Dar nu te las cu marțafoiul ăsta. E nebun de legat.

— Marțafoi? pufnește Brandon. Ce, ești cumva din anii cincizeci sau ce?

— Mă descurc, îi spun eu lui Lawrence. N-avem de ales.

Lawrence nu răspunde, însă văd că nu e de acord cu mine. Până la urmă, încuviințează din cap.

— Bine, fie. Dar mă întorc curând să văd dacă n-ai pățit ceva.

— Așa să faci!

Lawrence pornește spre casă. Când trece pe lângă Brandon, îl lovește intenționat cu umărul.

Îmi vine să-l omor.

Ochii lui Brandon scânteiază de mânie. Lawrence merge mai departe. Eu ridic mâna, de parcă aş putea să împiedic explozia ce e pe cale să se producă.

— Brandon...

Numai că el a sărit ca din puşcă pe urmele lui Lawrence. Alerg după ei.

— Brandon, stai!

Pe poteca îngustă dintre tufişuri, Brandon îl înşfacă pe Lawrence de cămaşă şi îl răsuceşte spre el.

— Vrei să dai de belea, frate?

Lawrence îi împinge braţul.

— Ia-ţi labele de pe mine!

— Încetaţi! Ţip eu.

Dar mă ignoră amândoi. Brandon îl îmbrânceşte cu sălbăticie pe Lawrence. Tufişurile se cutremură în locul în care aterizează şi o pasăre îşi ia zborul în văzduh, speriată. Nu l-am văzut niciodată atât de furios pe Lawrence. Îl apuc de la spate.

— Termină! Apoi îmi lipesc faţa de gâtul lui şi-i şoptesc în ureche: Gândeşte-te unde ne aflăm.

Lawrence mă priveşte încordat, apoi îl observăm amândoi pe Brandon, care vine întins spre noi, cu flăcări în ochi. Încearcă o lovitură cu pumnul, însă Lawrence se eschivează şi mă împinge şi pe mine în lături pentru a mă proteja. Brandon îşi ia din nou avânt, însă de data asta, Lawrence, când se fereşte, face un salt înapoi.

Prea înapoi. Şi începe să devină străveziu.

Fără să-şi dea seama, se retrage şi mai mult. Şi bineînţeles că se face transparent.

— N-am de gând să mă bat cu tine, zice el, însă vocea i se aude înfundat.

Brandon îngheață locului, iar eu sunt cuprinsă de panică.

— Lawrence!

Abia acum realizează ce se întâmplă. Face ochii mari. Vine înapoi spre plajă, dar Brandon îi stă în cale, ba chiar face un pas înainte, iar Lawrence nu are de ales decât să se retragă, devenind astfel și mai ascuns vederii în umbrele timpului.

— Ce dracu' se miră Brandon, iar vocea lui e moale din cauza confuziei și a șocului.

Îl apuc de braț:

— Trebuie să ne întoarcem pe plajă.

Se scutură din strânsoarea mea, fără să-și ia ochii de la Lawrence, care se uită la mine. Nu-i prea deslușesc expresia, dar cred că este la fel de îngrijorat ca mine. Ce putem face? Ce putem spune?

Apoi, dintr-odată, Lawrence face stânga-mprejur și fuge, dispărând complet în 1925.

Treaba e nasoală. Mai mult decât nasoală.

Îl apuc de braț pe Brandon și-l întorc spre mine. Se holbează la mine, așteptând o explicație pentru cele petrecute. Dar cuvintele refuză să iasă.

Brandon înaintează printre tufișuri și, când ajunge în curtea din spate, se uită în jur. Îl caută pe Lawrence. Dar nu-l zărește nicăieri. Își duce încet mâna la frunte. Apoi, peste o clipă, o ia la goană spre casă. Sunt paralizată de frică. Exact de asta mă temeam că o să se întâmple. Cel mai rău scenariu pe care mi-l puteam închipui.

Fug după el:

— Stai! Brandon!

Aleargă mai departe, fără să se uite înapoi. Îl întrec, încercând să-i blochez înaintarea.

— Pot să-ți explic.

Clatină din cap, îndepărtându-se de mine ca de lepră:

— Nu mai vorbi cu mine!

Mă țin după el cât traversează casa și iese pe ușa din față. Când se urcă în mașină, eu mă aplec pe geamul portierei.

— Brandon, te rog! Nu este ceea ce crezi.

Mă privește în ochi pentru prima dată după cele întâmplate. Îi este teamă, îmi dau seama de asta. Îi ating mâna care ține atât de strâns volanul, încât i s-au albit încheieturile.

— Trebuie să-mi dai șansa să-ți explic.

Brandon bâjbâie după cheie. Îi tremură mâna când bagă cheia în contact.

— Trebuie să plec.

Ambalează motorul.

— Brandon!

Fără să mai rostească un cuvânt, bagă în viteză și demarează. Fac un salt înapoi ca să nu dea peste mine.

În următoarele trei ore îl sun pe Brandon de douăsprezece ori. Îi găsesc chiar și numărul de fix și o întreb pe mama lui dacă poate să mi-l dea la telefon. Se duce să-l cheme, dar revine și încearcă să găsească niște scuze bâlbâite, cum că Brandon doarme. La ora patru și jumătate după-amiaza!

Închid telefonul și mă prăbușesc pe pat, nehotărâtă dacă să țip sau să vărs lacrimi.

Un șir amenințător de dar-dacă-uri îmi năvălește în creier. Dar dacă Brandon îi spune mamei despre Lawrence, iar ea mă împiedică să-l mai văd? Dar dacă întâlnirea asta întâmplătoare declanșează iar efectul de fluture? Și nici măcar nu asta este cel

mai grav. Dacă târgul pe care l-am făcut cu soarta depindea cumva de păstrarea secretului? Îl puteam salva pe Lawrence doar dacă nimeni nu știa că ne jucăm cu timpul. Dar acum știe și Brandon. Poate că târgul a căzut. Poate că acum, când mă întorc pe plajă, totul va fi cum a fost înainte. Iar Lawrence își va înfrunta moartea de unul singur.

CAPITOLUL 28

Cassandra

O să-mi pierd controlul. Stresul în care mă aflu o să-mi distrugă sănătatea mintală. Nu mai am nicio îndoială în privința asta. Pășesc pe nisipul cald și aștept. Au trecut patruzeci și cinci de minute și Lawrence încă n-a apărut. Refuz să accept ceea ce poate să însemne asta. Inima mea n-ar putea îndura.

O să-l omor pe Brandon. Cineva trebuie să răspundă pentru tot. O să-mi ies din fire și o să mă răzbun pe întreaga comunitate din Crest Harbor. Pe rând, unul câte unul. O să...

— Cassandra...

Mă răsucesc pe călcâie. La vederea lui Lawrence, închid ochii și răsufli ușurată.

— Îmi pare rău, zice el, repezindu-se să mă cuprindă în brațe. Ned era acasă și n-am putut scăpa mai repede.

Mă topesc în îmbrățișarea lui.

— Nu mai contează. Mă bucur că ești aici acum.

Lawrence mă sărută. Dar simt din sărutul lui că s-a schimbat ceva. O grabă, o nerăbdare de a face ca fiecare îmbrățișare să fie cea mai importantă. O recunosc pentru că și eu simt la fel.

Ne agățăm strâns unul de altul mult timp, apoi ne așezăm pe nisip.

— Așadar, ce facem acum? spune Lawrence într-un final.

— M-am gândit mult și trebuie să acceptăm faptul că și Brandon ar putea fi un suspect de crimă. Sau cel puțin să fie cel care declanșează o serie de evenimente ce vor duce la uciderea ta.

Lawrence răsuflă încet și-și trece degetele prin păr, arătându-și frustrarea.

— Sunt un prost.

— Dar nu e vina ta! E a mea! Totul este din vina mea. La început, Cooper Enterprises era singurul suspect plauzibil. Acum, din cauza amestecului meu, Brandon și familia lui Fay au devenit încă două posibilități.

Aș vrea să-mi spună că mă înșel, dar nici el nu poate rosti o asemenea minciună.

— Dacă mi-aș fi urmat instinctul și m-aș fi retras... Dacă te-aș fi lăsat în pace...

— Nu mai vorbi așa!

— De ce nu? Țsta-i adevărul. Dacă nu m-aș fi întors pe plajă, așa cum mi-am promis, ai fi avut o viață lungă și un viitor fericit înainte.

— Nu mai spune asta, Cassandra! Nu vreau să aud așa ceva. Lawrence îmi ia fața în mâini. Nu vreau un viitor fără tine.

Mă sărută. Ochii mă înțeapă. Nu merit valul de adrenalină simțit la atingerea buzelor lui. Nu merit să mă iubească cineva cu o asemenea intensitate. E o seară de vară ideală – aurie, caldă și parfumată. Totul în noaptea asta, posibil ultima petrecută împreună, trebuie să fie perfect. Și ar fi așa, dacă n-ar exista frica asta oribilă, înăbușitoare, că eu am stricat totul.

— N-ar trebui să judeci atât de aspru, îmi zice Lawrence încetișor. Nu cred că are vreo influență treaba cu Brandon.

— Sau are întru totul.

— N-avem cum să știm, așa că mai bine nu ne-am mai gândi la asta. Lawrence mă ia de mână. Nu vreau să ne petrecem astfel timpul rămas.

— Nici eu.

Mă sărută pe obraz, iar căldura buzelor sale mi se răspândește prin tot corpul. Numai că gustul atât de dulce este copleșit de amărăciunea gândului la ce are Lawrence de înfruntat.

— Ar fi mai bine să mă duc la cină, zic eu, cu inima grea. Probabil că mama se întreabă pe unde umblu.

Lawrence îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față și o îndeasă după ureche.

— O să te furișezi afară când se duc părinții tăi la culcare?

Dau din cap, cu speranța că voi reuși să alung starea de melancolie până când voi reveni pe plajă. Dacă într-adevăr astea vor fi ultimele ore cu Lawrence, atunci vreau să fie ca aseară și nu ca acum.

— Ne vedem mai târziu.

Lawrence mă trage spre el într-o ultimă îmbrățișare.

— Te voi aștepta.

Îmi simt picioarele ca de plumb când mă îndrept spre casă. Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac este să-l las singur pe Lawrence. Ar trebui să mă aflu acum în brațele lui, nu să fiu nefericită la un secol depărtare în timp. Nu. Acum sunt nevoită să stau în bucătărie cu mama, Frank și Eddie și să pretind că totul este în regulă. Să evit întrebările mamei. O adevărată tortură. Însă, când pun piciorul în casă, nu mama mă așteaptă acolo, ci Brandon.

Simt cum mă sfâșie gheara terorii. S-a întors ca să se bată cu Lawrence? Are de gând să le divulge mamei și lui Frank secretul meu? De parcă toate scenariile dar-dacă în varianta lor cea mai oribilă ar deveni realitate.

— Cine ți-a deschis?

Liniștea din casă sună ca o notă gravă în urechile mele. Nu cred că este cineva prin preajmă. Poate au plecat să ia ceva de mâncare și apoi revin.

— Hai să facem o tură cu mașina, mă invită Brandon.

Pentru o clipă rămân încremenită. Ce are de gând să facă? Poate plănuiește să mă omoare.

Aproape că îmi dau ochii peste cap la acest gând prostesc. Brandon poate fi în multe feluri, dar ucigaș nu este cu siguranță. Totuși... nu am deplină încredere în el. Numai că trebuie să-l recâștig de partea mea. Poate că am astfel șansa să repar lucrurile.

— O tură unde? îl întreb eu precaută.

— Contează?

— Presupun că nu, dacă evităm aleile întunecate și depozițiile abandonate.

Brandon își păstrează expresia împietrită și o ia înainte. Arunc o privire către ușa din spate, apoi, fără ca Brandon să mă vadă, îi trimit mamei un SMS, după care o iau pe urmele lui.

Vreme de șapte minute – pe care le-am urmărit trecând pe ecranul ceasului de la bordul mașinii –, niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt. Apoi privesc pe geam la peluzele proaspăt tunse și copacii care alunecă rapid pe lângă noi, ca o ceață verde. Și gândurile mele par să se deruleze cu aceeași viteză. Ce-i pot spune lui Brandon? Cum pot îmbunătăți situația? A văzut ce a văzut. Nu-i pot îndruga verzi și uscate și să-l conving că n-a văzut nimic. Trebuie să-i dau o explicație logică.

Problema este, dacă mă gândesc bine, că sunt puține șanse ca vreuna din variante să funcționeze.

— Brandon...

Mă străpunge cu privirea, care, deși cât se poate de tăioasă, este plină de o emoție nedeslușită. Teamă? Mânie? N-aș putea spune.

— Vreau un răspuns, Cass.

— Știu asta.

— Ei bine, zice el după câteva clipe de tăcere, ce dracu' s-a petrecut acolo?

Sunt tentată să-l iau prin învăluire, să pretind că n-a văzut nimic, că a luat-o razna. Dar instinctele îmi strigă că, dacă o fac, el va căuta dovezi. Pe de altă parte, Brandon merită să-i spun adevărul. Una peste alta, nu e un băiat rău. Dacă vara asta ar fi decurs altfel, noi doi chiar am fi putut deveni prieteni buni. Poate chiar mai mult. Poate că îmi asum cel mai mare risc posibil, dar, cumva, în sufletul meu, știu că trebuie să fiu sinceră cu el.

— Trage pe dreapta, zic eu, punând mâna pe brațul lui.

Șovăie puțin, însă parchează mașina pe marginea șoselei. Oceanul scânteiază în lumina soarelui ce se pregătește de apus chiar în dreptul promontoriului, ceea ce-mi dă o fărâmă de putere.

— Ce-ți voi spune acum pare lipsit de logică, Brandon. N-o să-ți vină să crezi. N-o să vrei să crezi. Dar trebuie să ai încredere în ceea ce ai văzut. Să te gândești la asta. A fost real. Imaginația nu ți-a jucat feste.

— Destul. Spune-mi ce-am văzut.

Îmi dreg glasul:

— Ai avut dreptate. Lawrence nu este de pe aici. De fapt, este, dar nu în felul în care îți închipui tu. Este dintr-un alt Crest Harbor. Unul care a existat... în 1925.

Brandon își îngustează ochii, dar privirea îi rămâne ațintită asupra mea.

— Știu că pare o nebunie. Crede-mă, și eu m-am luptat cu aceleași îndoieli la început. Și uneori încă mai am nevoie de dovezi pentru a mă convinge. Însă Lawrence chiar este din 1925. Locuiește în aceeași casă în care stau eu acum, doar că în trecut, în urmă cu aproape o sută de ani. Și, dintr-un anume motiv, pe care nu l-am descoperit niciunul dintre noi, ne putem vedea pe plajă.

Tăcere.

— Plaja este totuși singurul loc în care putem interacționa. De aceea a dispărut când s-a îndreptat către casă. S-a întors în 1925. Și asta ai văzut tu.

Brandon clatină ușor din cap, mânia aprinzându-i obrajii.

— Nu sunt idiot, Cass!

— Știu că nu ești! Tocmai de-aia sunt sinceră cu tine.

— Nu sunt idiot! strigă el și izbește cu palmele în volan.

— Atunci ai încredere în mine.

Brandon pufăie, apoi clatină iar din cap și pornește motorul.

— Ți-am spus că n-o să-ți vină să crezi, dar asta nu înseamnă că nu este adevărat.

Bagă în viteză și revine pe șosea, roțile protestând cu un scârțâit.

— Dacă îmi mai acorzi puțin timp, o să-ți spun tot ce știu.

Mașina gonește pe asfalt. Brandon este extrem de furios. I-am anticipat reacția, însă el se îndreaptă spre casa mea. Oare vrea să-i spună mamei tot ce i-am mărturisit? Am nevoie de timp ca să-l atrag de partea mea.

— Măcar dă-mi șansa de a ți-o dovedi, insist eu.

Tăcere ucigătoare.

— Nici pentru mine nu are sens, OK? Dar așa este. Nu pot schimba faptele pentru a le face mai credibile.

Nu pot face față furiei lui mute. Nu pot face față, de fapt, întregii situații. Este prea mult. Aș vrea să fiu acum înapoi în Orașul de Nicăieri, Ohio, iar singurele mele probleme să fie la ce colegiu să mă duc sau ce voi face când voi crește mare.

— Ai de gând să-i spui mamei că sunt nebună? îl întreb, cu lacrimi în ochi. Vrei să mă duci la poliție sau ce?

Ca răspuns, Brandon apasă pedala accelerației.

— Fă ce vrei, OK? mă răstesc eu. În momentul ăsta nici nu-mi mai pasă.

Castelul de nisip în care am trăit Lawrence și cu mine se năruie în cele din urmă, măturat de valul realității. Nu puteam păstra secretul la nesfârșit. Brandon va da fuga să mă părăscă mamei, care mă va târî pe la vreun drăguț de psiholog, iar Lawrence va muri pe plaja aia chiar mâine.

Brandon cotește pe alee. Îmi șterg lacrimile de pe obraji. Nu-mi mai folosesc la nimic. Apasă cu putere frânele și deblochează ușile, însă nu oprește motorul.

— Du-te! zice el, cu ochii la parbriz.

Flacăra speranței renaște în mine.

— Nu-i vei spune mamei... ce ți-am povestit?!

Brandon se uită în sfârșit în ochii mei. Nu mai pare atât de mânios cum am crezut. Mai degrabă confuz.

— Nici măcar nu mai vreau să vorbim vreodată despre asta. De fapt, nu mai vreau să vorbesc vreodată cu tine. În ceea ce mă privește, nici conversația asta, nici cea de pe plajă n-au avut loc niciodată. OK?

Aprob din cap, clipind repede, surprinsă:

— Ești sigur că nu vei spune nimănui?

— La revedere, Cass!

— Eu doar...

— La revedere!

Ies în grabă din mașină.

— OK, la revedere!

Înainte să apuc să-i fac cu mâna pentru ultima oară, Brandon își ia zborul.

Urmărindu-l cum accelerează pe alee, nici nu-mi mai dau seama ce simt. Cred că ar trebui să simt ușurare, numai că nu mă pot relaxa în totalitate. E prea frumos ca să fie adevărat...

Îmi frec brațele pentru a-mi potoli tremuratul și mă îndrept către casă. Mama n-a venit încă, așa că mă duc direct pe plajă. Vreau să mai stau un timp cu Lawrence.

Străbătând culoarul dintre tufișuri, mi se ridică părul pe ceafă.

Ceva se petrece. Și nu e de bine.

Mai fac un pas și îi văd.

Pe Lawrence și pe mama, pe plajă.

Se uită amândoi la mine în același timp. Chipul lui Lawrence spune totul. Deși buzele strânse ale mamei fac și ele o treabă bună.

În acest moment, o parte din mine capitulează. Poate că la mijloc este destinul, dar nu așa cum mi-am închipuit. Poate că lui Lawrence îi este sortit să moară și, cu cât mă implic mai mult, cu atât se apropie de îndeplinire. Orice fac ca să-l ajut se pare că ne adâncește pe amândoi în bucluc.

Mama își încrucișează brațele pe piept, privindu-mă furioasă. Până aici mi-a fost. Ridic brațele în sus.

— Nu știu ce să spun, mamă.

Pare mai degrabă dezamăgită decât supărată. N-am fost niciodată genul de fată care se furișează sau care să o mintă.

— Cred că prietenul tău vrea să plece.

Schimb o privire tensionată cu Lawrence.

— Locuiește de cealaltă parte a promontoriului, zic eu repede.

Lawrence aprobă aproape imperceptibil, apoi o salută pe mama cu o înclinare a capului.

— Încă o dată, vreau să-mi cer scuze, doamnă. Nu am vrut să arăt lipsă de respect.

Mama se înmoaie vizibil la vorbele lui politicoase, deși încearcă să-și păstreze privirea dezaprobată.

— Sper să ne revedem în condiții mai bune.

— Într-adevăr.

Lawrence o pornește în jos pe plajă, aruncându-mi o privire peste umăr. O să ne vedem mai târziu, dar, chiar și așa, nu-mi place să-l văd plecând. Avem atâtea de plănuț pentru mâine. Întreruperile astea îmi dau serioase dureri de cap.

Când Lawrence ajunge suficient de departe, mama se întoarce către mine și expresia ei se înăsprește.

— De când? întreabă ea.

Mi se face rău de la stomac.

— E o situație complicată, mamă.

— Asta explică purtarea ta ciudată din ultima vreme, zice ea, oftând. Știi care sunt regulile mele în privința minciunii.

— Dar nu am mințit niciodată.

— Cu tot timpul petrecut „pe plajă”? Cu toate acele „excursii la bibliotecă”?

— Dar chiar am fost la bibliotecă! Doar m-ai văzut!

Clatină din cap.

— Nu înrăutăți situația!

— Mamă, ascultă-mă...

Îmi face semn cu mâna să tac.

— O să discutăm mai târziu, când o să am o dispoziție mai bună. Deocamdată ești pedepsită. Și vreau să spun în casă. Nu pe plajă.

Mă încordez toată:

— Nu!

— În camera ta. Toată noaptea. O să păzesc scările! adaugă. Știu că te-ai furișat afară noaptea trecută.

O apuc disperată de braț.

— Mamă, te rog! Nu pot...

— Ajunge! zice ea cu fermitate. Trebuie să mă gândesc ce-o să fac cu tine.

— Mamă!

Îmi indică direcția către casă – o comandă fără drept de apel. Nu-mi poate face una ca asta. Nu tocmai astăzi, dintre toate zilele! Lawrence și cu mine trebuie să profităm de fiecare minut pentru a construi un plan pentru mâine. N-o să-l abandonez. Nu pot.

— Mișcă-te, Cass! zice mama. Nu faci decât să-ți îngreuezi situația.

Un val de energie sălbatică îmi umple pieptul și îmi vine să urlu „Nu poți să mă obligi!”. Eddie face asta tot timpul. Poate că ar trebui să încerc și eu. Sau pur și simplu să evaderez. Să mă ascund până ce renunță să mă mai caute.

Mă gândesc la Lawrence și la cât de multă nevoie are de mine. Încerc să respir încet, ca să mă liniștesc. Mă voi controla, de dragul lui. Dacă îmi voi juca bine cărțile cu mama, e posibil să rezolvăm impasul. Și apoi mă pot întoarce pe plajă. Smerită, îmi cobor privirea și o iau ușor către casă.

Mama merge în urma mea până ajung în fața ușii de la camera mea. Mă așez pe pat, încercând să găsesc cuvintele potrivite, pe un ton de umilință.

— Aveam pretenții de la tine, Cass!

— Îmi pare rău.

— Părerile de rău nu sunt de-ajuns. Va trece mult timp până voi avea din nou încredere în tine. Dă să închidă ușa, apoi

se răzgândește. O, și dacă tot suntem la subiectul ăsta, mâine n-o să rămâi acasă.

— Poftim?

— Vii cu noi în croazieră. O să stau cu ochii pe tine. Ori- cine ar fi băiatul ăsta, să-și vadă singur de treabă mâine.

Nu! Nu! Asta nu se poate întâmpla! Sar în picioare și mă holbez cu groază la mama. Dar ea este de neclintit. Fără să clipească, trage ușa după ea. Cu un bufnet, iată-mă închisă la mine în cameră.

Iar Lawrence este pe cont propriu.

CAPITOLUL 29

Lawrence

Cum ți-ai petrece ultima zi pe pământ? În această întrebare constă un joc foarte popular la petreceri, în care participanții sunt dispuși într-un cerc. Nu-mi amintesc care a fost răspunsul meu. Dar nu mi-aș fi imaginat că-mi voi petrece ultimele ore pe plajă.

Așteptând.

Au trecut ceasuri bune, dar ea încă nu s-a întors. Privind cum soarele își urmează încet drumul către apus în ultima mea zi de viață, îmi dau seama că s-ar putea să nu mai vină deloc. Poate că a dat de necaz mai mult decât credeam. Poate că s-a îmbolnăvit sau a fost rănită. Poate că străduința de a mă salva a copleșit-o și a plecat pentru totdeauna. Poate că s-a orientat către o relație mai puțin bizară și complicată.

O vreau înapoi. Este mai mult decât pot îndura. Singurătatea deznădăjduită în care aștept aici mă stoarce de vlagă. Privesc în gol la tufișuri, cu speranța de a o vedea venind.

Și apoi, în sfârșit, aud crenguțele foșnind. Inima mi s-a urcat în gât. Sar în picioare. Însă nu e Cassandra. Este mătușa Eloise. Mă simt de parcă aș fi fost izbit de un zid și făcut mii de fărâme.

— Iată-te, Lonnie! strigă ea. Ned te căuta peste tot! De cât timp ești aici?

Sunt atât de dezamăgit, încât nici nu-mi vine să vorbesc.

— Nu de mult.

Eloise vine degrabă lângă mine, cu fruntea încruntată.

— Speram să mă ajuți cu pregătirea petrecerii pe care o dă mâine unchiul tău. Se uită mai atent la mine: Da' tu ești bine? Arăți cam palid.

— Sunt bine, răspund eu, însă nu pot nici măcar să-i ofer un zâmbet ca să-i alung îngrijorarea.

Cuta dintre sprâncene se adâncește. Îmi pune o mână pe frunte.

— Cred că ești bolnav, Lon. Vino înăuntru să te odihnești.

— N-am nimic. Aș vrea să mai stau puțin aici și să-mi adun gândurile.

Eloise bâiguie:

— Păi, nu poți. Este ora mesei. Știi că trebuie să plec și eu acasă.

— Îmi pare rău că am ratat vizita ta de astăzi, zic eu, fără convingere.

— Ei, Ned vrea să-ți prezinte pe cineva.

Îmi înghit nemulțumirea față de mătușa Eloise. Nu are intenția s-o lungească. Iar eu nu am intenția să mănânc în seara asta, dar văd că nu are de gând să se lase până nu mă vede intrat în casă. Oftez și o pornesc într-acolo. Eloise se străduiește să țină pasul cu mine.

— Mai bine te-ai duce să te aranjezi puțin, Lon, mă sfătuiește ea. E un oaspete special pentru unchiul tău. Un om de afaceri. Unul barosan, așa zice Ned.

Mă opresc brusc și Eloise aproape că se ciocnește de mine.

— Jerome Smith?

Eloise clipește nedumerită:

— Cum ai zis?

— Oaspetele lui Ned, rostesc eu rar, astfel ca ea să priceapă cât de serioasă este întrebarea. E un barosan de la Cooper Enterprises?

— Cred că da. Știi că nu mă interesează chestiunile astea, Lonnie. Abia pot urmări conversația la cină.

Arată către casă. Clădirea se întrezărește în față, luminând în întunericul nopții. Parcă te îmbie cu frumusețea ei. Însă picioarele mele stau înfipte în iarbă. Genunchii sunt paralizați și aud un țiuit neîntrerupt, tot mai tare, în urechi. Nu pot să alung fiorul care mi-a cuprins tot trupul.

Așadar, începe!

Intrăm în casă. O conduc pe mătușa Eloise până la ușă, poate pentru a amâna inevitabilul. Dar, odată ce o pornește la drum, nu mai am de ales. Trebuie să înfrunt orice mi-ar aduce noaptea asta. Fiecare pas pe care îl fac pare desprins dintr-un vis ciudat, năpădit de umbre. Îi aud discutând pe Ned și pe invitatul său. Vocile lor sună destul de cordial, însă stomacul mi se strânge. Pășesc încordat spre sufragerie.

Mă aștept să văd asasinul nemilos de la depozit, însă Jerome Smith arată cât se poate de normal. Este un om în vârstă, cu o mustață albă și deasă și un costum scump. Pare mai degrabă un individ foarte bogat, un snob, și nu un om malefic. Totuși, când intru în cameră și el se uită la mine, surprind o scânteie de duritate în ochii lui. Omul ăsta este în stare să comită o crimă.

— A, uite c-a venit! tună Ned.

Îmi dau seama că este tensionat după broboanele de sudoare de pe frunte și după surâsul crispat, lipsit de veselie. O aud în tonul vocii, mult prea strident.

— Lonnie, fiule, te așteptam.

Abia mormăi o scuză lamentabilă în timp ce îmi trag un scaun la masa lungă. Îl privesc țintă pe Ned. De ce este atât de tensionat? Oare a aflat adevărul despre Cooper Enterprises?

— El este Jerome Smith, mi-l prezintă unchiul pe omul cu mustață, după care arată către mine: Nepotul meu, Lawrence. El este cel despre care ți-am vorbit. Are înainte o carieră promițătoare. Va lucra la o firmă importantă din New York. Foarte curând!

— După ce termin colegiul și facultatea de Drept, precizez eu.

Jerome Smith aruncă o privire scurtă spre Ned, care încuviințează din cap:

— Bineînțeles! Bineînțeles, așa e!

Nu l-am mai văzut niciodată pe unchiul meu atât de agitat. Trebuie că știe în ce pericol se află.

Parcă văd întreaga scenă. O confruntare la cină. Strigăte. Este scoasă o armă. Îndreptată spre Ned. Eu sar în calea glonțului, care îmi găurește pieptul, cuibărindu-se undeva lângă inimă.

Numai că în articolul de ziar pomenit de Cassandra scria că voi muri pe plajă, mâine. Așadar, poate că mă târăsc până acolo cu ultimele puteri, cu speranța de a-mi lua rămas-bun.

Mă cuprinde greața, ca un val rece. Ce gânduri întunecate, îngrozitoare. Mă uit la Ned și la Jerome Smith și văd că între timp conversația și-a urmat cursul, că ei își mișcă buzele, numai că eu nu aud decât nenorocitul ăsta de țiuuit în urechi.

Îmi apăs degetele pe ochi. Întreaga scenă a morții mă face să-mi pierd mințile.

O mână se lasă pe brațul meu și tresar, venindu-mi în fire. Este Jerome Smith. Cu sprâncenele încruntate.

— Ascultă, fiule, te simți bine?

Îi simt mâna ca pe un fier înroșit. Saf în picioare. Amețeala mă copleșește.

— Nu mă simt bine.

Cuvintele ies de undeva din gâtulejul sugrumat, apoi mă răsucesc pe călcâie și fug. Fug până ajung în camera mea, după care trântesc ușa și o încui. Răsuflând din greu, mă reazem de ea și alunec pe podea.

Rămân așa o oră întreagă. Însă, chiar dacă stau nemișcat și respir rar, pulsul nu-mi scade. Încă simt în plămâni aerul greu și rarefiat. Îmi tremură mâinile.

Fiecare ticăit al secundarului pe cadranul ceasului mă înțepă ca un ac. Fiecare junghi de durere mă face să mă urăsc din ce în ce mai mult. Mi-e frică. Atât de frică. Dar nu pot fi laș. Ned este în pericol. Cum să-l abandonez în halul ăsta?

Închid ochii strâns și mă gândesc la Cassandra. Am nevoie de ea. De puterea ei. De inteligența ei. De focul ei. Aș da orice pe lume s-o am alături în clipele-astea.

Numai că sunt pe cont propriu. Am știut asta din momentul în care mi-a vorbit despre pericol. Deschid ochii și trag adânc aer în piept. Mă ridic.

Cu fiecare pas pe care îl fac, las bătăile inimii să mă conducă atunci când îmi părăsesc camera și cobor scările. Lumina din sufragerie se reflectă în pardoseala de marmură, bine lustruită, de la intrare. Vocea lui Ned și a omului de la Cooper plutesc în tăcerea plină de umbre.

Respir. Asta este tot ce trebuie să fac. Să respir în continuare.

Glasul lui Ned îl acoperă pe al celuilalt. Strident. La limita superioară. O limită a panicii. A fricii. A disperării. Preț de o fracțiune de secundă fragilă, înțepătoare, paraliză. Apoi dau buzna în sufragerie.

Cei doi sunt încă la masă, însă Ned și Jerome Smith stau în picioare, aplecați în față, cu palmele apăsate pe tăblia de mahon lăcuit. Fața lată a lui Ned este roșie de furie, iar ochii, sălbatici. Se întorc amândoi spre mine.

La început nu știu ce anume să spun. Vreau să-l arunc afară pe Jerome Smith, dar nu sunt atât de tâmpit.

— Ned, trebuie să vorbim, reușesc eu să îngăim.

— Nu e momentul, Lon, zice el cu asprime.

— Este foarte important.

Smith face o grimasă:

— Ce înseamnă asta?

— Ce vrei să insinuezi? contracarează Ned.

Pulsul îmi bubuie în tâmple. Dar Jerome Smith nu se întinde după armă. Pare doar intrigat și iritat de prezența mea aici.

— Vreau să vorbesc cu tine, repet eu. Trebuie să ai încredere în mine.

— Ce ar putea fi atât de important? întreabă el, iar chipul îi devine din ce în ce mai roșu.

Smith dă cu pumnul în masă.

— Ce joc faci aici, Foster?

Mă întorc spre el, clocotind de furie:

— Dumneata faci jocuri, te prefaci că ești la cârma unei companii respectabile, când în realitate conduci o șleahtă de escroci.

Parcă dintr-odată camera a fost golită de aer. Ned se face alb ca varul. Smith se holbează la mine.

— Știu ce vrei să-i faci unchiului meu, zic eu cu îndrăzneală. Scrisorile de amenințare. Vizitele de la miezul nopții în mașini vechi. Este șantaj și nu vom mai accepta asta.

— Lawrence! strigă aspru Ned.

— Dar este adevărul, Ned! insist eu. Poate că ai o vagă idee cu ce fel de oameni ai de-a face, dar eu i-am urmărit. Am aflat niște lucruri groaznice...

— Hai că asta-i chiar amuzant! sare Smith, fără urmă de veselie pe chip. Puștiul crede că noi suntem escrocii!

Îl țintuiesc cu privirea:

— Ce vrei să spui?

— Las-o baltă, Smith! zice Ned, cu flăcări în ochi.

— Băiatul va merge la facultatea de Drept. Trebuie să învețe ce înseamnă șantajul.

— Tacă-ți gura! mârâie Ned.

Smith continuă, vorbind peste unchiul meu:

— De fapt, mă întreb dacă mai ai și alte trucuri de arătat, Ned!

— Despre ce tot vorbește? insist eu.

Smith pufăie cu zgomot:

— Unchiul tău nu ți-a explicat termenii acestei minunate fuziuni pe care o încheiem mâine?

Un fior de gheață îmi străbate tot corpul, alungând furia. Ned respiră cu greutate. Îmi evită privirea.

— Ce se întâmplă? întreb cu o voce spartă.

Smith clatină din cap:

— Unchiul tău e înglodat în datorii de atâta vreme, încât nu mai știe pe ce lume se află. A făcut datorii mari la cazinouri. De-a dreptul jalnic. Și faptul că a apelat la noi este singurul lucru care îl apără să nu fie mâncat de viu de recuperatori.

Mi se învârte capul. Aud din nou țiuitul în urechi.

— Ned?

— Este la fel de escroc ca și mine, zice Smith, batjocoritor. Îl acceptăm alături de noi doar pentru că ne-a făcut mari

promisiuni: să vină cu niște asociați barosani. Se pare că a bătut palma cu niște pești mari, dar nu vrea să-mi spună cine sunt.

— O minciună sfruntată! strigă Ned, răsturnând tot ce era pe masă.

Paharul lui cu apă zboară și se izbește puternic de perete.

Smith îl amenință cu degetul:

— Nu îndrăzni să negi!

— Ba o să neg! Nu mai poți veni cu minciuni și mizerii în casa asta!

— Ești un idiot! mârâie Smith printre dinți și dă scaunul la o parte. Nu mai rămân aici nicio secundă. În momentul ăsta poți considera că fuziunea este anulată.

Ned face ochii mari:

— Stai puțin!

— Las-o baltă! Nu mă mai lua de prost, Foster. Nu știu ce pui la cale, dar cu siguranță nu e pe placul meu.

Iese din încăpere ca o furtună. Ned aleargă după el.

— Smith! Așteaptă!

Sunt uluit, dar mă duc repede după ei.

Ușile de la intrare sunt deschise. Îl aud pe Ned cum strigă la Jenkins să pornească automobilul.

Stau de unul singur în mijlocul marelui hol de la intrare. E întuneric și se face curent din cauza ușilor deschise larg. Mă ia cu fiori în tot corpul. Casa pare să se învârtă cu mine, dar știu că stau nemișcat. Amenințarea la adresa vieții mele n-a fost nicicând atât de reală. Atât de crudă.

Apoi aud pendula din bibliotecă bătând miezul nopții.

Este sâmbătă, 5 august. Ziua în care voi muri.

CAPITOLUL 30

Cassandra

*C*ata, a sosit! Sâmbătă, 5 august.
Urmăresc pe ceasul telefonului cum se face miezul nopții. Simt cum o parte din mine se frânge.

Poate am crezut că nu se va ajunge până aici. Că, prin iubirea noastră și prin faptul că făurim ceva frumos pe lumea asta, putem fenta trecutul. Că putem fenta destinul.

Însă acum nu mai avem ce fenta.

N-am făcut nici măcar un pas afară din casă de când m-a pedepsit mama ieri. Nu că nu aș fi încercat. Am implorat, m-am umilit, am plâns, am trântit uși, însă mama s-a ținut tare pe poziții. Nu pot nici măcar să mă furîșez, deoarece a setat alarma să se declanșeze la deschiderea oricărei uși sau ferestre.

Așa că stau în fața laptopului, căutând disperată pe net vreun sfat plin de înțelepciune. Vreun mesaj cât de mic, trimis printr-un portal cosmic, din care să aflu că Lawrence nu va păți nimic. Pe măsură ce orele nopții se scurg, oscilez între stări de disperare și speranță, de încredere și deznădejde.

Abia când aud cum se deschide ușa dormitorului, îmi dau seama că am adormit cu capul pe birou, cu un braț sprijinit pe

tastatură. Lumina dimineții mă inundă. Mă ridic brusc și icesc când simt crampa ascuțită în ceafă.

Mama stă în pragul ușii.

— Doamne, Cass! Ai stat trează toată noaptea făcând schimb de mesaje cu iubitul tău? Oftează nemulțumită. Trebuia să mă gândesc să-ți iau și calculatorul.

— În primul rând, nimeni nu mai zice acum „schimb de mesaje”. Și, oricum, nu s-a întâmplat așa. Stai fără grijă. Nici măcar nu are un calculator.

Mama se încruntă:

— Și-atunci ce făceai?

— Mai contează? N-am părăsit camera, spun eu și îmi înghit restul comentariilor acide.

Trebuie să fiu isteată și să-mi joc perfect cartea.

— Mamă, încep eu, încercând să păstrez un ton calm și degajat. M-am gândit mult la asta și sper că vei face un compromis. Dacă mă lași să stau azi acasă, atunci...

— Nici vorbă! sare ea, clătinând din cap. Ne însoțești în croazieră. Este bătut în cuie. Putem discuta mai târziu termenii pedepsei tale, dar, în ceea ce privește ziua de astăzi, nu ai cum să te fofilezi.

— Dar, mamă...

— Îmi pare rău, Cassandra. Nu mă poți face să mă răzgândesc. Am discutat cu Frank aseară și considerăm că tot ce ai nevoie este să-ți petreci mai mult timp în familie.

— Dar o să am tot timpul din lume ca să mi-l petrec în familie. Doar că nu azi. Te rog, crede-mă când îți spun că astăzi, dintre toate zilele, este extrem de important pentru mine să stau acasă.

Pe fața ei apare un zâmbet fugar.

— Totul pare extrem de important la vremea adolescenței. Crede-mă. Nu e chiar sfârșitul lumii așa cum îți închipui tu.

Tonul ei de superioritate mă irită.

— Dar nu e corect!

— Asta se-ntâmplă când mă minți.

— Dar niciodată nu te-am...

— Încetează! mă amenință ea cu degetul. Gata cu vorbăria! Vrea să închidă ușa, dar eu sar în picioare.

— Mamă, te rog!

— Cassandra, vrei să te potolești? zice ea exasperată. Nu e ca și cum ar dispărea dacă nu-l vezi o zi.

Ironia crudă a cuvintelor ei îmi taie răsufarea.

— Îmbracă-te! îmi ordonă ea. Plecăm în zece minute.

CAPITOLUL 31

Lawrence

Primele ore ale ultimei mele zile trec ca anii de greu. După ce am traversat casa peste care se lăsase tăcerea, m-am dus în camera mea. Știu că nici aici nu mă aflu în siguranță, dar unde să mă mai duc?

Nu-mi găsesc cuvintele, așa că nu pot să scriu nimic. Somnul m-a părăsit de mult, prin urmare am renunțat să mai stau întins în pat. Tot ce pot să fac este să mă așez pe podeaua rece, cu urechile ciulite. Să aud dacă se întoarce Ned, dacă răzbat voci ridicate, orice. Dar casa rămâne insuportabil de tăcută.

Zorii mă găsesc pe balcon. Stau înfășurat într-o pătură, dar asta nu mă oprește din tremurat. Răsăritul nu mi s-a părut niciodată atât de mohorât ca acum, când mă umple de groază. Cad în genunchi și mă las cu fruntea pe pardoseala de marmură a balconului, nemaiputând suporta toate astea.

Cassandra, am nevoie de tine. Am nevoie să fii lângă mine.

Stau astfel, ațipind și trezindu-mă repede dintr-un somn agitat, până când soarele e sus pe cer și mângâie vârful copacilor din grădină. Mă scol brusc. Mă cuprinde un sentiment de nerăbdare. Ar trebui să fac ceva, orice, ca să împiedic soarta asta nefastă.

Însă, când văd cum dimineața se dezvăluie înaintea mea, sunt uimit de cât de normal pare totul în jur. De parcă restul lumii nu și-a dat seama că astăzi voi muri. Și de ce și-ar da seama? Așteptasem nori negri, de furtună. Corbi planând deasupra capului, croncănind trist.

Dar astăzi este o zi luminoasă, însorită și frumoasă. Pescărușii zboară în cerul înalt, o ciocârlie cântă veselă. Casa este la fel. Când, în sfârșit, mă aventurez la parter, fiecare colțișor freamătă de agitația pregătirilor pentru petrecerea de diseară. Servitorii tund peluza și spală Rolls Royce-ul lui Ned. Ospătarii și decoratorii se fâțâie de colo-colo cu brațele încărcate de alimente, pahare de șampanie și ornamente pentru petrecere.

Un singur lucru este ieșit din comun. Nu e nici urmă de Ned.

Tânjesc după Cassandra. Aș fi vrut să vorbim despre ce ar trebui să fac. Pentru că nu am văzut-o aseară, trebuie să mă duc s-o aștept acum. Cred că e îngrijorată până peste cap. Vreau s-o alin. Și simt nevoia ca și ea să mă aline.

După zece minute, timp în care urmăresc pregătirile minuțioase, consider că nu e nicio amenințare și mă strecor afară. Soarele își trimite razele asupra mea asemenea unui reflector, iluminându-mă astfel încât orice individ periculos să mă poată repera. Mi se face pielea de găină, de parcă m-aș simți supravegheat. Trebuie să fiu curajos, pentru Cassandra. Totul va fi mai bine odată ce vom fi împreună. Când traversez peluza, privirea mi se oprește asupra unui bărbat. Stă sprijinit de o coloană de marmură pe terasa din spate a casei, urmărind mulțimea zorită în vreme ce fumează o țigară. Mi se zburlește părul de pe ceafă. Îl recunosc.

Dar unde l-am mai văzut?

Îmi aduc aminte dintr-odată. Hank.

Este exact la fel ca ultima oară, când, foarte degajat, a ordonat execuția unui om legat, neînarmat. Genunchii îmi paralizază. Și apoi, de parcă teroarea mea mută l-ar fi chemat, Hank își întoarce încet fața în direcția mea.

Instinctul de supraviețuire pune stăpânire pe mine. Știu că atrag și mai tare atenția asupra mea dacă fug, dar nu mă pot stăpâni. În acest moment, tot ce vreau este să mă întorc în siguranța camerei mele.

Străbat casa în fugă și trântesc ușa dormitorului în spatele meu, după care o încui. Inima îmi bate cu putere, dând să-mi spargă pieptul.

A fost cât pe ce. Totuși, poate m-a văzut. Poate că este pe urmele mele chiar acum. Deschei nasturele de la gulerul cămășii. Chiar și așa, respir greu, cu răsufări scurte, sacadate. Îmi lipesc fruntea de lemnul rece al ușii.

Cassandra, ce mă fac?

Nu pot să mă duc acum pe plajă. Nu pot să risc să fiu văzut. Nu-mi place să mă ascund în halul ăsta, dar trupul refuză să facă altceva.

După-amiaza vine insuportabil de greu. Apoi începe să se lase înserarea. Pe la șapte apar primii oaspeți. Atmosfera se umple de muzica orchestrei care cântă pe terasă. Din casă se aud râsete și murmure de conversație ușoară.

Nu mai pot suporta camera mea nicio secundă și cobor pe scări, apoi mă strecor într-un salonaș rareori folosit. Vreau să văd dacă Hank se află în mulțime. Trebuie să-l găsesc pe unchiul Ned. Din cauza așteptării, nervii mei sunt încordați la maximum. Mă ascund în întuneric, ascultând pulsul petrecerii de afară și simțindu-mă mai dureros de singur decât mi-aș fi imaginat.

Trag cu ochiul printre draperiile de mătase la ghirlandele de lumini și la veșmintele colorate. Afară e un haos plin de voie bună, lipsit de griji. Îmi imaginez cum privirea mea trece printre invitați și călătorește până la frumusețea liniștită a plajei. Soarele va apune în curând, accentuând culorile în lumina aurie strălucitoare ce se reflectă peste valuri. Mi-o închipui pe Cassandra stând pe țărm, cu părul ei lung și cu rochia albă fluturând în adierea ușoară a brizei. Brațele ei se întind spre mine. Buzele ei îmi murmură numele.

Apoi, ca o flacără ce-mi trece prin fața ochilor, zăresc o pată roșie în mijlocul mulțimii agitate. Și asta mă face să mă trezesc din reverie. Cunosc culoarea aceea, rochia aceea, părul acela negru, tăiat scurt.

Fay.

Înaintează prin mulțime, căutând ceva. Pe mine oare? O urmăresc cu inima cât un purice. Din întâmplare, ajunge în preajma ferestrei la care stau eu, nebănuind că sunt chiar lângă ea. Însă se află suficient de aproape încât să-i văd bine expresia. Nesiguranța îi ascute privirea. Caută disperată, întorcând fiecare invitat de vârsta mea pentru a-i vedea chipul.

Pe mine mă caută. Și este speriată.

Înainte să-mi dau seama ce fac, sunt deja afară, în mijlocul vânzolelii. O pierd din vedere pe Fay.

Sentimentul că sunt urmărit pune din nou stăpânire pe mine. Muzica zgomotoasă și zumzetul flecărelilor parcă îmi strivesc urechile. Cercetez în stânga și în dreapta, dar nu-l văd nicăieri pe Hank.

Uitându-mă după Fay, aproape că dărâm un chelner care duce o tavă cu pahare pline cu șampanie. Un individ cu râsul

ca un lătrat mă depășește, lovindu-mă cu umărul, de parcă nici n-aș fi acolo. O femeie mânjită cu prea mult dermatograf la ochi mă întreabă dacă nu cumva am văzut un cățeluș alb cu guler de clovn. Amețeala mă inundă ca apa. Mă răsucesc și întâlnesc o pereche de ochi negri arzători ascunși în mulțimea încețoșată.

Niciodată n-am fost mai bucuros s-o văd pe Fay. Aleargă spre mine, cu răsuflarea tăiată.

— Lon! Unde ai fost?

În ochi încă i se distinge scânteia fricii. O apuc de umeri.

— Ce-i cu tine, Fay? Ce s-a-ntâmplat?

Își trage sufletul câteva clipe. Sau își caută oare cuvintele potrivite?

— Ai avut dreptate, îmi spune, cu vocea gătită de emoție. Ți-am ascuns un secret. Încă de la început nu trebuia să...

— Știu, zic eu și o cuprind în brațe.

Nu pot suporta să văd rușinea ce i se citește pe chip. Nu e ea de vină pentru păcatele familiei.

Se smulge din îmbrățișare și se uită în ochii mei nedumerită, poate simțindu-se ușor trădată.

— De când știi?

— Tocmai am aflat. Dar n-am nimic cu tine, Fay. O fi având familia ta legături cu Mafia, dar asta nu te transformă pe tine într-o criminală.

Face un pas înapoi.

— Te-am urmărit de la fereastră, șoptesc eu. Păreai atât de speriată. Vin după mine? Cei din familia ta?

Clatină încet din cap.

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa? zice ea, apucându-mă de reverele hainei. Ești în mare pericol, Lawrence.

— Știu asta. I-ai spus familiei tale că ți-am dat papucii și acum tatăl tău vrea să-ți apere onoarea?

— Poftim? Nu! Nu de tatăl meu trebuie să te temi!

— Atunci de cine?

Ochii lui Fay se umbresc, în pofida luminii aurii intense a soarelui.

— De unchiul tău Ned! El vrea să-ți facă rău!

CAPITOLUL 32

Cassandra

Eroaziera cu părinții mei mă aduce în pragul unei căderi nervoase. Trec prin toate stadiile durerii de mai multe ori.

Negare. Asta nu se poate întâmpla cu adevărat. Nu pot pluti fericită pe apele oceanului câtă vreme iubirea vieții mele înfruntă moartea. Este pur și simplu imposibil.

Negociere. Fac orice dacă mă lași să plec. Sunt bolnavă. Trebuie să mă duci înapoi. O să fac o gaură la fundul iahtului dacă nu mă lași să plec.

Mânie. Din plin. Starea asta m-a consumat aproape întreaga zi.

Dar cum stau ghemuită la pupă, urmărind cum soarele se cufundă în oceanul unduitor, deprimarea pune stăpânire pe mine. Din greu.

Fruntea îmi cade pe balustrada rece, de metal. Privesc lung la ultima geană de lumină, cu răsufierea tăiată. Mă ard ochii de cât m-am uitat în soare. Sau poate că urmează să plâng, căci mi-am reținut lacrimile aproape toată ziua.

Sâmbăta este pe terminate de-acum, iar Lawrence probabil că a fost ucis. Și eu nu am făcut nimic, nimic să-l salvez.

— Cass?

Mama îngenunchează lângă mine. Își lasă mâna pe umerii mei și mă privește cu o dragoste și o grijă copleșitoare.

Apar și lacrimile.

Cu hohote mari și zguduitoare. Stresul, teama și tristețea din ultimele zile sunt eliberate dintr-odată. Mama mă strânge în brațe, iar eu îmi vărs toată durerea în lacrimi.

— Spune-mi ce se întâmplă, Cassandra, zice ea și mă mângâie pe păr, în timp ce eu bocesc pe umărul ei. Mă îngrijorezi. Ți-a făcut cineva rău? Ți-a făcut rău băiatul ăla, Cassandra? Dacă a făcut-o, atunci jur c-o să-i rup...

— Nu, mamă! Nici vorbă.

— Atunci ce? Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta, Cass. Nici măcar când am divorțat. Mă sperii, draga mea. Trebuie să-mi spui.

Dar ce i-aș putea spune? Adevărul? Reacția lui Brandon mi-a arătat clar că nu asta este soluția.

Sau o fi oare? I-aș putea oferi o variantă a adevărului. La momentul ăsta, ce mai am de pierdut?

Inspir adânc, tremurat.

— Lawrence. Ți-aș spune numele lui. Și sunt îndrăgostită de el. Numai că e într-o încurcătură. Nu are probleme cu legea sau chestii de-astea. Este ceva legat de afacerile unchiului său. Și acum se află într-un mare pericol.

Mama se încruntă.

— De ce ar fi în pericol din cauza afacerilor unchiului său?

— Pentru că sunt tipi răi, OK? Crede-mă. E într-un mare pericol. Și ar putea fi... rănit.

Mama mă trage spre ea într-o îmbrățișare puternică.

— Sunt sigură că e bine, draga mea. Te temi pentru că ții la el, dar...

— Nu! strig eu și mă smulg din îmbrățișare. O să fie rănit. Știu sigur.

— Cum poți să...

— Pur și simplu. Trebuie să ai încredere în mine. Știu că nu are sens ce zic. Pare o nebunie. Dar știu. Cu siguranță. De aceea am vrut să stau acasă. Trebuie să-l ajut.

Un nou șuvoi de lacrimi mi se prelinge pe obraji. Și simt iar o gheară în inimă. Mama îmi înlătură o șuviță de păr de pe ochi. Mă cercetează în tăcere. După o lungă pauză, se uită cum Frank se joacă cu Eddie la proră. Toată lumea se preface că nu vede adolescenta țăcănită care jelește într-un colț. Mama se încruntă.

— Greg! îl strigă ea pe căpitan. Du-ne acasă. Pe cea mai scurtă rută posibil.

Fac ochii mari. Mama mă mângâie pe păr și zâmbește.

— Ziua încă nu s-a încheiat. Sunt sigură că puștiul ăsta Lawrence o să fie OK, dar dacă este atât de important pentru tine să-l ajuți, ei bine, e un lucru demn de respect. Și sunt mândră de tine.

O înlănțui cu brațele.

— Te iubesc, mami!

— Și eu, puștoaico!

Vântul îmi suflă părul de la spate când căpitanul întoarce iahtul. Mă prind de balustrada de la pupă și privesc cum se conturează țărmul. Prima stea începe să strălucească pe cerul ce se întunecă treptat. Închid ochii strâns.

Vin, Lawrence! Te rog, Doamne, să nu fie prea târziu!

CAPITOLUL 33

Lawrence

Fay a fost întotdeauna misterioasă și greu de citit, însă acum este ceva diferit. Îi cuprind pumnii încleștați pe reverele hainei mele cu o forță deznădăjduită.

— Cum adică, Ned vrea să-mi facă rău? Ce tot spui acolo?

— El este în spatele a tot, zice ea, cu o privire speriată.

— În spatele a tot ce?

— Totul! Of, Lon! N-am vrut să se ajungă aici.

— Vorbește!

— Nu avem timp. Vine după tine.

— Fay, te rog!

Se uită în toate părțile.

— Trebuie să mergem într-un loc ferit. Nu suntem în siguranță aici.

Își face loc prin mulțime. Parcă aș fi într-un vis ciudat. Ne oprim într-o zonă a grădinii ascunsă de ochii lumii, pavată cu cărămidă și decorată cu trandafiri sălbatici. Fay se așază pe băncuța din piatră, apoi se ridică.

— Nu știu de unde să încep.

— Încearcă.

Răsuflă tremurat, apoi spune:

— Știi că familia mea face parte din lumea interlopă. Ei bine, și unchiul tău este tot acolo. Țsta e motivul pentru care mă aflu aici. Cred că a intrat în niște afaceri proaste. Foarte proaste. Și a venit la familia mea să-i ceară ajutorul. Și a bătut palma, făcând un târg mai puțin ortodox. O înțelegere care ne privește direct pe noi doi.

— Ce fel de înțelegere?

Fay își pleacă privirea.

— Spune-mi sincer, Fay. Dacă ai avea cea mai mică idee prin ce am trecut în ultimele douăzeci și patru de ore, n-ai mai lungi cuvintele.

— Unchiul tău a promis că te dă familiei Cartelli. Le-a spus că vei lucra ca avocat pentru tatăl meu pentru a-l ajuta să se strecoare legal printre afaceri necurate.

Rostește cuvintele, dar ideea mi se pare prea fabuloasă ca să pot crede așa ceva.

— Cum naiba s-a gândit el că voi fi de acord cu un asemenea lucru?

— Aici a venit rolul meu, zice ea și privește în altă parte. „Așa o fată frumoasă!” spunea mereu Papa. „Într-o zi vei ajuta familia așa cum o fac Nico și Riff.” Fay își duce mâna la față, pierdută în gânduri, apoi continuă: M-a pregătit de când aveam doisprezece ani. M-a învățat modalități subtile de a obține ce vreau de la un bărbat. Cum să-mi port singură de grijă. Cum să vorbesc. Cum să mă îmbrac. Cum să fiu visul oricărui bărbat. Dar întotdeauna m-a făcut să înțeleg foarte clar că nu-mi voi putea alege singură soțul. Nici măcar nu mă puteam duce la întâlniri. Singurele interacțiuni cu bărbații au fost de antrenament, sub atenta supraveghere a lui Papa.

Ascultând-o pe Fay cum își deschide sufletul în fața mea, văzând-o atât de tristă și vulnerabilă, mă copleșește dorința de a o proteja. O iau de mână.

— Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

— N-a fost o viață rea. De fapt, Papa m-a răsfățat teribil. Mi-a cumpărat orice rochie am vrut. Bijuterii. Pantofi. Excursii la mare cu mama și Isabella. Atâta vreme cât înțelegeam că nu-l puteam dezamăgi când sosea momentul potrivit.

— Și momentul a sosit atunci când Ned m-a oferit ca avocat, spun eu, punând totul cap la cap.

Încuviințează din cap:

— Eu am fost momeala. Eu trebuia să pecetluiesc târgul făcut. Odată ce te îndrăgosteai de mine, trebuia doar să mă asigur că mă faci fericită, chiar dacă asta însemna să lucrezi pentru tatăl meu.

Mă așez pe băncuța de piatră, cu capul greu de atâtea informații.

Oare este posibil? Se poate coborî Ned atât de jos?

Încet-încet, fragmente de amintiri completează întreaga poveste. Ned mi-a prezentat-o pe Fay. A aranjat următoarele întâlniri, plus noaptea aceea din New York, când a stăruit atâta pe ideea că mă voi însura cu ea.

Apoi mai e și tot ce-am aflat aseară. Jerome Smith mi-a spus despre datoriile lui Ned de la jocurile de noroc. Mi-a dezvăluit că fuziunea cu Cooper Enterprises era posibilă doar în condițiile în care Ned le promisese sprijinul unor „persoane necunoscute”. Adică, Mafia.

— Nu-mi vine să cred, zic eu încet.

Fay vine lângă mine.

— Poți să mă ierți, Lon?

Mă uit la tânăra din fața mea. Mi se pare ciudat să o văd într-o cu totul altă lumină. E o persoană diferită din multe puncte de vedere. Și totuși, este aceeași fată frumoasă pe care am cunoscut-o în această vară. Îi aranjez după ureche o șuviță din părul negru ca pana corbului.

— Bineînțeles că te iert. Nu e vina ta. Tu doar îți făceai datoria.

— La început a fost datoria, spune ea, încându-se parcă cu vorbele. Dar m-am îndrăgostit de tine, Lon. Cu adevărat.

Îi iau chipul în mâini.

— O, Fay!

Închide ochii strâns, mă ia de guler și mă sărută apăsător pe gură. Sunt lovit de o furtună de emoții contradictorii. Cassandra este stăpâna inimii mele, dar nu pot să o resping pe Fay. Nu știu dacă mai apuc ziua de mâine. Iar buzele lui Fay sunt calde și moi, ca întotdeauna. Îmi permit un singur sărut.

— Ei, dar ce priveliște minunată! Și eu, care eram îngrijorat...

La auzul vocii lui Ned, Fay și cu mine ne separăm.

Stă înaintea noastră, îmbrăcat într-un costum elegant, dar care îi dă un aspect comic așa cum stă întins pe trupul lui masiv. Vederea lui îmi trezește furia. Îmi strâng pumnul pe lângă corp.

— Ușurel, băiete! rostește Ned printre dinți, expresia devenindu-i brusc severă. Ai făcut destul rău astăzi. Hai să nu exagerăm.

— Îmi datorezi o explicație, zic eu, încleștându-mi fălcile.

— Sunt sigur că Fay ți-a prezentat deja varianta ei deformată asupra evenimentelor.

— Deci este adevărat? întreb eu, simțind înțepătura trădării sale. Chiar ai pierdut totul la masa de joc? Chiar m-ai oferit

Mafiei? Chiar vrei să mă împingi spre o căsătorie astfel încât să-ți rezolvi tu problemele financiare?

Ned face un semn cu mâna prin aer:

— Am făcut ceea ce trebuia să fac. Nici tu n-ai fi făcut altminteri. Nu e ca și cum ți-aș fi oferit capul pe tavă, băiete. Alături de Roberto, vei fi bogat și puternic, dincolo de orice închipuire. Este mai bine decât orice ți-ar putea asigura idiotul de taică-tu. De fapt, îți fac o favoare.

Clatin încet din cap.

— Cum ți-ai putut imagina că voi deveni un infractor? Bănuiesc că atunci când te cobori atât de jos, crezi că toată lumea va face la fel.

— Nu ești atât de nobil cum îți place să crezi. Ești la fel de josnic și de ordinar ca mulți de-aici.

Fay sare în apărarea mea:

— Să nu-ndrăznești să-l insulti!

Ned se răsuțește spre ea.

— Tacă-ți gura! zice el, cu ochii plini de furie. N-ai niciun drept să-mi spui ce pot să fac și ce nu. Ești un nimic! Ești complet inutilă! Dacă ți-ai fi făcut treaba ca lumea, n-am mai fi în situația asta. Târfă ordinară!

Odată cu vorbele jignitoare, lovește obrazul lui Fay cu un dos greu de palmă.

Ea țipă de durere. Sângele îi înroșește buza de sus. Uluit și furios, îi rețin brațul lui Ned, smucindu-l.

— Cum îndrăznești să dai în ea?

Ned mă împinge la o parte. În ochii lui Fay strălucesc lacrimi de mânie.

— Acum îl vezi pe unchiul tău în adevărata lui lumină, Lon.

— Taci! latră Ned.

— Ba nu tac! strigă Fay. O fi tatăl meu un criminal, dar măcar nu se preface a fi altcineva. Tu te străduiești să te dai drept un om de afaceri bogat. Organizezi toate petrecerile astea ca lumea să te respecte și să te admire. Dar o să le spun tuturor ce vierme ești. Vor afla toți!

Ned o înșfacă pe Fay de încheietură și îi îndoiaie mâna într-un unghi neobișnuit. Ea urlă de durere.

— Dă-i drumul!

Fac un pas înainte și-l iau de guler. Încă o dată, Ned mă împinge la o parte, iar statura lui îi dă o putere înfricoșătoare. Când pornesc din nou spre el, mă izbește atât de tare cu pumnul în falcă, încât aterizez cu spatele în banca de piatră.

Ned se întoarce spre Fay, dar ea ține în mână unul dintre pantofii ei roșii și, cu un strigăt, îl lovește cu tocul înalt în față. El urlă de durere și de uimire. Eliberată din strânsoare, Fay fuge spre locul de desfășurare a petrecerii și se pierde în mulțimea mișcătoare.

Ned scoate un muget furios. Apasă cu palma peste tăietura din obraz și se ia iute după ea.

— Ned! strig eu, încercând să țin pasul cu el. Asta e între noi doi! Las-o pe ea în pace!

Ned își face loc printre trupurile ce se răsucesc și se leagănă, dar eu nu reușesc să trec și rămân blocat printre ele. Într-o clipă, nu-l mai văd deloc. Dar nici pe Fay. O strig, dar cuvintele sunt acoperite de muzică. Mă uit de jur împrejur cu disperare.

Nimic.

Un trio se apropie de mine, ademenindu-mă să mă alătur lor într-un joc de-a v-ați ascunselea. Îi împing la o parte fără să scot o vorbă. Trebuie s-o găesc pe Fay. Avea dreptate. Unchiul meu este cel periculos.

Și atunci, cu puterea unui motor cu aburi, mă izbește un gând. Oare pe unchiul meu trebuia să-l suspectez în tot acest timp? El este cel care mă va ucide?

Dintr-odată, muzica și veselia petrecăreților devin un zgomot în surdină. În jurul meu, culorile și luminile se amestecă. Pe peluză și apoi în umbrele nopții, o văd pe Fay alergând, cu rochia ei roșie ca o pată imensă de sânge. Ned o urmărește îndeaproape.

Încet, Fay aruncă o privire îngrozită peste umăr. Privirea ei o întâlnește pe a mea. Apoi ea se avântă în tufișuri. Pe cărare.

Ca două fantome, ea și Ned se fac nevăzuți în frumusețea învăluită în întuneric a plajei.

Plaja.

Inima îmi bubuie în piept. Mi se taie respirația. Bezna pune stăpânire peste tot în jurul meu.

Însă știu ce am de făcut. Și, pentru prima dată după zile în șir, nu îmi este teamă deloc. De fapt, după atâta zbucium, mă minunez de eleganța sorții. Cum a găsit ea o modalitate de a mă atrage pe plajă. Iar eu accept provocarea. Pentru că trebuie. Pentru că nu-i permit sorții să răpească pe altcineva. Și dacă nu-l opresc pe Ned, Fay va muri și ea.

Închid ochii, trag aer adânc în piept și mă îndrept pentru ultima oară în viața mea către mare.

CAPITOLUL 34

Lawrence

*E*almul straniu pe care-l resimt când mă apropii de plajă este spulberat în momentul în care țâșnesc dintre tufișuri.

Fay este căzută pe nisip. Ned stă îngenuncheat deasupra ei, izbind-o sălbatic cu pumnii. Fay țipă și se apără cu brațele ridicate, dar în van. Cu puterea lui, îi va frânge trupul delicat în câteva minute.

Cu un urlet, mă reped la Ned, încercând să-l dobor cu toată greutatea mea. Reușesc să-l fac să se clatine.

— La naiba, băiete! strigă el. Nu te băga!

Își ia avânt și mă trânteste la pământ. Mă răsucesc cu fața spre Fay, care zace nemișcată pe nisip, și sar iute în picioare.

— Las-o în pace, Ned! zic eu și intru în el ca un berbec.

Mă simt de parcă m-aș fi lovit cu umărul de un zid de piatră.

— Nu ți-a făcut nimic!

— Ba a distrus totul!

— Nu! Eu ți-am distrus planurile. Eu sunt cel care i-a sfâșiat inima și apoi a părăsit-o.

Ned se îndepărtează de ea. E roșu la față de furie. Se holbează la mine, răsufând din greu. Mă aplec, încercând și eu să-mi trag sufletul.

— Mi-am găsit pe altcineva. O fată pe care o iubesc. Pe Fay n-am iubit-o niciodată. Nu în felul ăsta. Oricum, planul tău n-ar fi mers niciodată, Ned.

— Te înșeli, zice el, clătinând din cap.

— Ba, îți spun, nu m-aș fi căsătorit niciodată cu Fay, darămite să lucrez pentru Mafia.

Ned mă privește cu intensitate:

— Deci, m-ai fi lăsat pradă lupilor, nu-i așa, Lonnie? După tot ce-am făcut pentru tine? După toate câte ți-am oferit? Te-am tratat ca pe un fiu, ce naiba! Te-am iubit!

I se aude disperarea în glas. Simt un oarecare regret.

— Îmi pare rău, Ned. Vreau să te ajut. Și o voi face. Dar nu așa.

— Ei bine, e prea târziu! spune el cu glasul ridicat, furios. Mafia este gata să pună gheara pe mine. Nu înțelegi? Odată ce vor auzi că afacerea cu Cooper Enterprises a picat, mă pot considera un om mort.

— Poate dacă mergem la poliție...?

— La poliție? Ești nebun? Sunt la fel de răi ca familia Cartelli. Și ei sunt însetați de sânge. De sângele meu!

Fac un pas către el.

— Trebuie să mai existe o cale.

— Nu mai există niciuna. Asta era singura, Lon. Singura! Acum țipă de-a dreptul, cu voce aspră, sălbatică.

— Îmi pare rău.

Ochiul stâng i se zbate puternic.

— Ba nu-ți pare rău deloc. Nu mă minți, băietel!

— Ned...

— Nu! mă întrerupe el și se îndreaptă de umeri. Este numai vina ta. Vrei să vezi cum mă sufoc. Recunoaște!

— Te iubesc, Ned! Trebuie să mă crezi.

— Mincinosule!

Ca un bici, brațul lui țâșnește spre mine. Pumnul i se lipește de falca mea, provocându-mi o explozie de durere. Mă prăbușesc pe nisip. Luna de deasupra mea se înceteșează și se ducelează. Apoi chipul lui Ned o acoperă, exact ca o eclipsă.

Ridică iar pumnul, dar eu mă rostogolesc și dintr-un salt sunt din nou în picioare. Este mai puternic decât mine. Știu asta. Însă eu sunt mai rapid. Când Ned lansează lovitura, eu mă feresc. Se răsuțește și îmi înhață poalele cămășii. Mă târăște spre el.

De data asta, reușesc să-i trag un pumn în față. În timp ce Ned își revine, eu mă smulg din strânsoare. Cu palma apasă locul unde l-am lovit. Se năpustește asupra mea cu brațele înainte, ca un fundaș la un meci de fotbal. Încerc să fac o eschivă la stânga, dar el îmi anticipează mișcarea. Își încleștează degetele ca o menghină în jurul gâtului meu.

Mă saltă de la pământ. Cu chipul roșu de furie, mă lovește cu pumnul în obraz. În falcă. În creștetul capului. Fiecare lovitură parcă îmi arde pielea. Îmi aud gemetele de durere, dar mă simt ciudat, de parcă aș privi de la distanță, de deasupra, cum mă omoară în bătaie.

Ned se oprește ca să-și tragă sufletul. Apoi, strângând din dinți, îmi dă lovitura de grație care mă aruncă pe spate.

Aterizez cu capul în apă, împrășcând zgomotos. Partea superioară a corpului meu este acoperită de flux. Apa rece mă trezește. Ridic capul la suprafață, în încercarea de a trage aer în plămâni, însă Ned este peste mine. Mâinile lui se strâng în jurul gâtului meu. Nu mai văd nimic din omul pe care-l cunosc de-o viață. Din omul pe care îl numeam „unchi”. Acela este undeva departe. Poate dispărut pe vecie.

Cu un mârâit, Ned mă bagă la fundul apei negre. Imediat, întunericul mă copleșește. Mă agăț de mâinile lui cu toată

forța, dar în zadar. Sunt slăbit, iar el este de două ori mai puternic decât mine. Mă zbat și dau din mâini, dar Ned mă țintuiește cu genunchiul sub valuri.

Plămânii mă ard, lipsiți de aer. Ochii mă ard, de la apa sărată. Rănile deschise provocate de pumnii lui Ned mă ard, sângerând. Pieptul parcă mi se destramă și erupe, tânjind după aer. Mă apuc de mâinile lui Ned și mă străduiesc să văd ceva în apa neagră de deasupra mea. Dar nu văd nimic. Totul este cuprins de întuneric.

Este sfârșitul.

Închid ochii. Nu vreau ca totul să se termine în felul ăsta. Mă agăț de ultimul fir de viață și mă gândesc la Cassandra. Poate că, oriunde ar fi ea în acest moment, îmi va percepe gândul și va ști cât de mult o iubesc. Voi părăsi lumea asta gândindu-mă doar la dragostea mea pentru ea.

Adio, Cassandra!

CAPITOLUL 35

Cassandra

Niciodată nu am iubit mai mult o priveliște decât aceea a curții din spatele casei. Învăluită în lumina palidă a lunii, totul pare magic. Zbor, plutind peste iarbă, trec pe lângă grădină, spre plajă. Mirosul oceanului în depărtare îmi pulsează prin vene.

Vin, vin, Lawrence.

Înlătur în grabă crengile și mă năpustesc pe plajă.

Și instantaneu fac un pas înapoi. Văd câțiva oameni. Străini. O femeie doarme pe nisip și o matahală stă în genunchi chiar pe mal. Îl recunosc cumva. Îl știu. L-am mai văzut o dată. Este unchiul lui Lawrence, Ned.

Văd cum împrășcă apa. Mai este o persoană. Un trup care este ținut sub apă. Recunosc picioarele alea care se zbat...

Lawrence. Este Lawrence.

— Lawrence!

Parcă nu este vocea mea când o aud, pițigăiată de panică, în timp ce mă reped spre apă. Trăsăturile întunecate ale lui Ned sunt schimonosite de furie. În momentul în care mă observă, capul meu deja îi izbește pieptul.

Impactul probabil că îmi provoacă o durere de zece ori mai intensă decât o resimte el. Dar este suficient. Se clatină, pierzându-și echilibrul. Bate aerul cu brațele.

Lawrence sare din apă. Se îneacă și tușește. Dă din mâini în încercarea de a se agăța de viață.

Dar este viu. Binecuvântat, nemaipomenit de viu.

Încă strig cu toată puterea:

— Lawrence!

Fără să vadă ceva, se târăște și se prăbușește pe plajă. Se sprijină cu fruntea de nisip, trăgând disperat aer în piept, parcă din tot corpul. Înnebunită de fericire, mă duc la el.

Dar umbra se aruncă asupra mea înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Ned. Năpustindu-se spre mine. Mă înșfacă de cămașă. Mă ridică de parcă aș fi o păpușă de cârpă. Cu un singur brânci, mă pomenesc trântită cu spatele pe nisip, cu vântul suflându-mi în față.

Clipesc de uimire. Dar când chipul lui îmi apare înaintea ochilor, mă salt din nou în picioare.

Tremurând ca un iepure închis într-o cușcă, ridic brațele, anticipându-i următoarea mișcare.

Însă Ned doar se holbează la mine. Se încruntă:

— Tu!

Eu nu-mi găsesc cuvintele. Inima îmi bubuie, amenințând să-mi spargă pieptul.

— Tu trebuie să fii cea de care s-a îndrăgostit, zice el încet, când își dă în sfârșit seama cine sunt. Trebuia să-mi închipui. Trebuia să-mi fi ascultat instinctul în ziua aia pe plajă.

— N-o să te las să-l rănești.

— Noaptea asta devine din ce în ce mai interesantă, râde el agitat.

Mă dau ușor un pas înapoi, uitându-mă disperată în jur după vreun obiect cu care să lupt. Un băț, o piatră – orice.

Prind cu coada ochiului o mișcare. Femeia de pe plajă începe să se ridice. De partea cui o fi? A lui Ned sau a lui Lawrence? Oare merită riscul de a-i cere ajutorul?

— Ai face bine să pleci, zice Ned. Înainte de a fi nevoit să mă ocup și de tine.

— Îl iau cu mine pe Lawrence.

— Ba pleci chiar acum și-ți pui lacăt la gura aia nenorocită! Asta o să faci!

În ciuda genunchilor care-mi tremură, stau pe poziții.

— N-o să te las să-l rănești.

— Cum vrei.

Înainte să apuc să mă dau un pas înapoi, mă îmbrânțește. Aterizez într-o rână. Brelocul mă înțeapă și simt o durere ascuțită în picior.

— Mama m-a învățat să nu lovesc niciodată o fată, spune Ned, punându-și palmele pe umerii mei și țintuindu-mă la pământ. Dar, vezi tu, ea nu știa cât de des este necesar acest lucru.

Panica pune stăpânire pe mine. Tremur de frică. Mă doare groaznic piciorul acolo unde cheia îmi împunge carnea.

Ia stai!

Brelocul.

Într-o fracțiune de secundă, îmi revine în amintire dimineața pe care eu și Lawrence am petrecut-o pe plajă. Mă văd explicându-i fiecare obiect de pe inelul brelocului, râzând cât de tare se minuna. Elefantul. Minilanterna. Spray-ul cu piper.

Animată de adrenalină, mă împing pe spate, eliberându-mi buzunarul. Ned mă țintuiește din nou. Dar am suficient timp cât să-mi trag brelocul din pantaloni.

Cheile și elefanțelul zăngăne zgomotos. Lanterna lucește roșu. Ned se îndreaptă de spate, uitându-se curios la breloc.

— Ce naiba...

Surprinderea lui îmi oferă suficient timp cât să-mi scot spray-ul cu piper. Apuc sigiliul și îl smulg. Închid bine ochii și apăs. Nu aud decât fâsâitul scos odată cu golirea tubului. Apoi un urlet de durere.

Deschid din nou ochii. Ned s-a răsucit înapoi. Ține mâinile la față, țipând.

Mă salt în picioare. Nu-mi vine să cred că a mers. Din nou, o mișcare îmi atrage atenția. Femeia ciudată este aplecată asupra lui Lawrence, încercând din răspuțeri să-l facă să-și revină. Deci este de partea noastră. Asta-i bine. Nu avem prea mult timp. Ned va fi neputincios doar vreo câteva minute.

Alerg spre ei. Nici măcar nu mă observă din cauza panicii care a cuprins-o. Îi ține fața lui Lawrence în palme.

— Lon? Trezește-te! Trebuie să plecăm de-aici!

E ceva în felul în care îi rostește numele. În felul în care îi atinge chipul. Se uită apoi speriată la mine.

Este o fată de vârsta mea, nu o femeie în toată regula. Este frumoasă, are părul negru, cu o tunsoare bob, și ochi căprui, triști.

Dintr-odată, îmi pică fisa.

— Fay.

Se holbează la mine, mută, apoi închide ochii.

— Iar tu ești Cassandra.

Cad în genunchi de cealaltă parte a lui Lawrence.

— Uite ce este, îi zic eu grăbită. Amândouă îl iubim pe Lawrence și acum el este în pericol. Îmi las ușor mâna pe mâinile ei. Îmi pare rău, Fay. Vorbesc serios.

— N-ai de ce, mă asigură ea, apoi se îndreaptă de spate. Ce-ar trebui să fac acum?

— Fugi și cere ajutor. Petrecerea este încă în toi, nu?

— Da.

— Atunci du-te și adu pe oricine îți iese în cale. Spune-le că Ned a înnebunit și că vrea să te omoare. Spune orice ar putea atrage aici un grup mai mare de oameni.

Încuviințează din cap. O urmăresc cum se îndepărtează, alergând către mulțimea petrecăreață, și simt un val de speranță.

— Ce mi-ai făcut? urlă Ned.

Își aruncă apă pe ochi, numai că sarea probabil că accentuează usturimea.

Lawrence este complet inconștient, dar îi pot simți pulsul. Nu e mort. Și nici nu va muri. O să învingem soarta.

Îl înlănțui cu brațele în jurul pieptului, dar este mai greu decât mă așteptam. Strângând din dinți, încep să-l trag înspre tufișuri. Dacă aș putea ajunge până acolo...

— Fato! strigă Ned. Unde ești?

Reușesc să-l trag pe Lawrence încă un centimetru. De ce e atât de greu?

— N-oi fi eu în stare să te văd, dar asta nu înseamnă că nu pot să-ți rup gâtul!

Trebuie să fiu puternică. Haide! Haide! Mișcă-te, Lawrence! Ned vine spre mine, împleticindu-se.

— Unde ești, târfă-mpuțită?

N-am vreme să stau și să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă Ned și-ar recăpăta vederea înainte să se întoarcă Fay. Hai, Cass, trage tare! Trage ca și cum viața ta ar depinde de asta!

Pleoapele lui Lawrence încep să se zbată. Încercând să respire, ridică ușor capul și mă vede.

— Cassandra!

Ned se împleticește în direcția noastră.

— Fugi, Lawrence!

Îl smucesc de trunchi, iar el geme de durere când dă să se ridice în patru labe. Suntem atât de aproape de tufișuri.

Dar nu suficient.

— Aici erai! Iatră Ned. O să-mi facă o plăcere nebună să storc și ultima picătură de viață din gâtulejul tău!

Se năpustește asupra mea și mă înșfacă de mijloc.

— Ned! strigă Lawrence cu voce sugrumată în timp ce se târăște spre noi.

Însă mâna uriașă a lui Ned îmi prinde gâtul ca într-o menghină.

Îl zgârii cu mâna liberă, dar el nici măcar nu clipește. Buza de sus i se arcuiește de furie, iar strânsoarea devine mai puternică, strivindu-mi traheea.

Deodată, tufișurile freamătă și un grup de oameni își face apariția pe plajă. Pe chipuri li se citește neliniștea.

— Hei! strigă unul dintre ei, când îl vede pe Ned deasupra mea. Las-o-n pace!

— Nu glumea, țipă un altul. Chiar a înnebunit!

Nou-sosiții nu-i dau lui Ned nicio șansă de a riposta. Îl îmbrâncesc și îl țintuiesc la pământ. Cad în genunchi, disperată după aer. Și mai mulți petrecăreți se adună pe plajă, lungindu-și gâtul să vadă și ei ce se întâmplă. Fay își face și ea apariția. Îl caută cu privirea pe Lawrence, apoi se uită la mine.

Inima încă îmi bate tare și respir cu greutate, însă îi fac semn din cap. Ea îmi răspunde în același fel.

Pe plajă este un du-te-vino. Câțiva oameni îl târăsc pe Ned către casă. Alții cer să vină poliția. Se vorbește tare, primii sosiți explicându-le ce s-a întâmplat celor care au ajuns mai târziu și exprimându-și groaza și dezaprobarea față de cele petrecute.

Câțiva se reped spre mine și Lawrence.

— Te simți bine?

— Poți să te miști?

— Poți să-mi spui câte degete țin ridicate?

Lawrence stă în capul oaselor, totuși pare dezorientat. În ciuda haosului din jurul lui, nu-și dezlipește privirea de la mine. Îl strâng de mână.

— Ai reușit, Cassandra, îmi șoptește el. M-ai salvat.

Abia acum realizez asta. S-a terminat. S-a terminat cu adevărat. O ușurare inexprimabilă se amestecă cu frica și adrenalina rămase și lacrimile încep să mi se rostogolească pe obraji, fără să le pot opri.

— Amândoi am reușit, zic eu și îl țin bine de mână.

Am nevoie să-i simt carnea și pulsul. Dovada că este viu. Că este aici. Că suntem împreună aici.

— Trebuie să te vadă un doctor, zice o femeie care se apropie de Lawrence. Ești bătut rău de tot.

— O să fiu bine.

Un tânăr se apleacă să-l ia de umeri.

— Hai să te ajut să te ridici. Ești în siguranță, Lonnie.

Însă Lawrence ridică o mână:

— Nu, Charles. Te rog... Vreau să rămân aici câteva clipe. O să vin, dar lasă-mă un minut. Un minut singur cu Cassandra.

Tânărul – Charles parcă îl cheamă – se uită la femeie, apoi la mine. Când niciunul nu se mișcă de acolo, intervine Fay.

— E-n regulă, anunță ea. Lon are nevoie să-și recapete puterile. Este copleșit de atâția oameni în jur. Haideți cu toții! Haideți să-i lăsăm loc să respire!

Mulțimea nemulțumită nu prea se lasă dusă de acolo. Fay pune o mână pe umărul lui Charles.

— OK, toată lumea, hai să mergem!

Petrecăreții se urnesc, aruncând în urmă priviri curioase. Fay îi mână de la spate.

Chiar înainte de a intra pe potecă, se uită și ea înapoi. Simt cum mă îmboldește vinovăția. Îl iubește pe Lawrence, este evident.

— Mulțumesc, îi spun eu.

Fay reușește să-mi ofere un mic zâmbet, care dispare la fel de repede cum a apărut. Apoi dispare și ea în tufișuri.

Lawrence îmi pune mâna pe obraz. Privirea lui este inundată de dragoste. Îmi sare inima din piept de fericire. Mă cuibăresc la pieptul lui, iar el mă înlănțuie cu brațele. Din nou lacrimile îmi umplu ochii.

— Te iubesc, Lawrence!

— Și eu te iubesc, Cassandra!

Îmi trage fața către el. Senzația buzelor noastre unite nu mi-a adus niciodată atâta fericire.

După această sărutare, Lawrence mă mângâie pe păr.

— Vreau să fiu alături de tine pentru tot restul vieții. Este timpul, Cassandra!

— Acum? întreb eu cu voce tremurată.

Încuviințează din cap:

— Când mă întorc acasă, vreau să fii lângă mine. Mă ia de mână. Ești gata să pășești în anul 1925?

CAPITOLUL 36

Cassandra

*N*e ridicăm cu grijă în picioare, ținându-ne de mână.
— Tremuri, zice el încetișor.

Nu pot decât să dau din cap. Lawrence îmi zâmbește și mă sărută.

— Nu-ți fie teamă.

Fiecare pas pare ca un urcuș pe un munte. Lawrence intră primul pe potecă.

— Stai!

Se uită înapoi la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt pregătită.

Un mic surâs îi înflorește pe față.

— De ce nu? Doar pentru asta ne-am străduit atât. Nu mai vrei să fim împreună?

— Bineînțeles că vreau, numai că... dacă asta nu se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Dacă plaja asta, faptul că ne putem vedea nu e decât un accident ciudat? O anomalie. O fisură întâmplătoare în

continuumul spațiu-timp. Dacă nu există soartă sau destin și este... doar asta? Nimic mai mult? Dacă salvarea ta nu a schimbat nimic?

— Există un singur mod de a afla, spune Lawrence și îmi întinde mâna.

Trenul cu multele vagoane de „dar-dacă?” trece pufăind pe lângă mine.

— Să presupunem că va merge. Dar dacă nu primim decât un bilet dus în călătoria în timp? Simt că mi se pune un nod în gât. Nu am apucat să-mi iau rămas-bun de la mama.

— Sunt sigur că nu este cazul, mă întrerupe Lawrence, dar bag mâna în foc că încearcă să pară mai încrezător decât este cu adevărat.

— Nu poți ști nimic cu siguranță, zic eu și mă uit lung la cărare. Dacă faptul că te-am salvat închide de fapt portalul sau poarta sau orice nebunie o mai fi și chestia asta care a permis întâlnirea noastră? Dacă soarta mi-a îngăduit să te văd doar ca să te salvez? Și acum că am făcut-o... totul se va termina. Dacă atunci când vom părăsi plaja ne vom evapora și vom pleca fiecare în timpul său și nu ne vom mai vedea niciodată?

Aceste întrebări îl fac pe Lawrence să se dea un pas înapoi. Acum se uită și el lung la cărare, cu ochii lui căprui umbriți de gânduri. Îmi înfășor brațele în jurul gâtului său. Mă îmbrățișează și el strâns.

— Nu vreau să te pierd, Lawrence. Nu-mi pot asuma acest risc.

După o pauză lungă, rostește:

— Dar ce altă opțiune mai avem?

Mă eliberez din îmbrățișare. Lawrence îmi atinge chipul.

— Nu putem sta pe plaja asta la nesfârșit.

— Ba da, putem!

— Cassandra!

Nodul din gât începe să mă ardă.

— Mi-e atât de frică!

— Și mie. Dar șansa de a-mi petrece toată viața cu tine merită riscul. Și singura modalitate de a afla este să încercăm.

Mă sărută apăsător. Îl sărut și eu, însetată. Dă să se îndepărteze, dar eu nu-l las. Îmi răspunde cu pasiune. În adâncul sufletului meu, știu că asta merită orice risc. Să-l am lângă mine pentru totdeauna. Să păstrez acest sărut pentru toată viața.

Îi ating fruntea cu fruntea mea.

— Dacă nu ne vedem de partea cealaltă...

Îmi acoperă buzele cu degetul.

— Nici măcar nu rosti așa ceva. Ne vom vedea.

Oftez și mă cutremur ușor:

— OK. Hai s-o facem!

Strângându-ne de mână, înaintăm pe potecă.

Un pas. Apoi altul. Lawrence stă cu fața la mine. Îmi oferă un surâs.

După care, trăgându-mă de mână, începe să alerge pe cărare.

— Lawrence!

Preț de o clipă, străvezie, parcă zburăm mână în mână. Apoi... trăsăturile lui Lawrence încep să pălească. Strânsoarea mâinii lui parcă se topește. Culorile se estompează și, ca o fantomă, dispare în aerul nopții.

CAPITOLUL 37

Cassandra

A dispărut.

Stau și privesc la locul în care a dispărut. Nu se poate întâmpla așa ceva. Este mult prea crud.

Mă întorc, clătindu-mă, pe plajă. Este pustie. Doar nisip întunecat și valuri înspumate.

— Lawrence? strig eu.

Nimic.

Urlu cât de tare sunt în stare:

— LAWRENCE?

Răsuflând din greu, cad în genunchi pe nisip.

— Nu, nu, nu!

Nu poate fi ăsta sfârșitul. Nu poate. N-o să-mi iert nicio dată greșeala de a-i da drumul lui Lawrence din brațele mele. Și n-o să iert nici universul că nu mi-a îngăduit șansa de a-mi lua rămas-bun.

Însă el iese grăbit din tufișuri.

Are chipul pământiu și ochii holbați. Trag aer adânc în piept. Ne aruncăm unul spre celălalt și ne îmbrățișăm strâns. Fără cuvinte. Pur și simplu ne ținem în brațe.

Lawrence face în cele din urmă un pas înapoi. Mă ia de mână și mă conduce la locul nostru de pe plajă de unde priveam oceanul. Locul unde ne-am cunoscut. Umăr la umăr, contemplăm mișcarea valurilor.

— Nu înțeleg, zice el.

— Eu da, răspund eu și simpla rostire a acestor cuvinte mă doare. Plaja este doar o anomalie. O fisură în timp. Așa a fost și așa va fi mereu.

Lawrence se încruntă:

— Dar cum poate fi posibil așa ceva? Nu crezi că ar mai fi observat cineva asta în secolul care a trecut de când a fost construită casa?

Clatin din cap:

— Poate că nu au făcut-o.

Dar chiar când rostesc aceste cuvinte, îmi dau seama că este ceva greu de crezut. Cu siguranță cineva ar fi remarcat.

— Trebuie să existe o altă explicație, își dă Lawrence cu părerea. Ca totul să aibă un sens.

— Sau poate că nu există una.

Deznădăjduită, mă las pe spate, tresărind din cauza durerii pe care o resimt în tot corpul. Privirea îmi este atrasă de lună. Este nemaipomenit de mare și de strălucitoare, veghind deasupra plajei. Minunată. Aproape plină, la cum arată.

Apoi îmi pică fisa. Luna. Luna plină mâine-noapte. Mă ridic în capul oaselor.

— Ce este? mă întreabă Lawrence.

Îi pun o mână pe genunchi. Am nevoie de câteva momente ca să-mi pun ordine în gândurile ce-au luat-o razna. Prima noapte în care ne-am întâlnit. Luna plină răsărind din ocean. Pulsația de lumină. Lawrence care apare brusc la țărnm. Peisajul din bibliotecă.

Luna plină. Trebuie să aibă o semnificație mai adâncă.

— Ce se întâmplă cu tine, Cassandra? Mă neliniștești.

Mă întorc spre el:

— Am o idee. De fapt, o teorie.

— OK. Atunci spune-mi-o.

— Mai întâi, trebuie să-ți pun o întrebare. În noaptea în care ne-am întâlnit prima oară, ai urmărit răsăritul lunii?

— Cred că da, zice el încruntat.

— Și ai observat ceva... ciudat?

Se uită lung la mine o vreme. Apoi, încet-încet, uluirea i se întipărește pe față.

— Scânteia aceea. Ai văzut-o și tu?

Oftez, cutremurându-mă:

— Da.

— Am crezut că a fost o iluzie optică. Dar ce a fost, atunci?

— Tot ce știu este că eram singură pe plajă, iar după acea pulsație ai apărut din senin pe țarm.

A făcut ochii mari:

— Exact așa a fost și în cazul meu. Trebuie să aibă vreo semnificație!

— Lawrence. Următoarea lună plină este mâine-seară.

Lawrence se înseninează la auzul veștii.

— Ești sigură? Ei bine, asta ar putea fi soluția noastră, Cassandra! Asta ne va putea permite să călătorim fiecare în lumea celuilalt. O altă lună plină va deschide portalul.

— Sau l-ar putea închide pentru totdeauna.

Cuvintele mele îi taie puțin din elan.

— Poate această anomalie nu durează decât un singur ciclu al Lunii. Iar la răsăritul următoarei luni pline... totul se va sfârși.

Lawrence clatină din cap, cântărind ceea ce tocmai am spus.

— Nu!

— Gândește-te numai. Dacă ar fi existat posibilitatea de a călători în timp, s-ar fi întâmplat asta atunci când am încercat. Nu va dura la nesfârșit.

Lawrence deschide gura ca să-mi dea replica, dar niciun cuvânt nu se face auzit. Stăm o vreme în tăcere, rumegând teribilul, tristul adevăr. Mă uit cu coada ochiului la el, având inima îndurerată după toate cele întâmplate în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Probabil că toți se întreabă ce-ți ia atât de mult să te întorci, zic eu.

— Trebuia să vii cu mine, oftează Lawrence.

— Știu.

Mă ia de umeri.

— Vom găsi o soluție, Cassandra. Trebuie să existe o cale. Vom fi împreună.

— Ar trebui să pleci, îi zic eu. Cred că poliția a ajuns deja. Va trebui să le spui despre unchiul tău.

— Așa este, admite el cu tristețe.

— Îmi pare rău. Nici nu-mi pot imagina cum te-ai simțit. Clatină încet din cap. Îi mângâi obrazul.

— Totul a mers prost, zice el cu voce sugrumată.

— Dar ești în viață. Asta n-a mers prost. Și asta-i cel mai important. Am schimbat trecutul. Și probabil viitorul.

Mă cuprinde un fior. Vechea temere în privința amestecului în curgerea timpului îmi dă din nou târcoale, dar reușesc s-o alung.

— Ne vedem aici mâine? întreabă Lawrence. Vrei să-ți petreci mâine ziua cu mine, dacă...?

Glasul îi amuțește, dar știu ce voia să spună. Dacă este ultima noastră zi petrecută împreună.

— Bineînțeles, răspund eu.

Se ridică și își scutură de nisip pantalonii. Se îndreaptă cu pași lenți, șovăitori, către tufișuri.

Se întoarce spre mine înainte de a reveni în lumea lui. Minunații lui ochi căprui sunt umbriți de tristețe.

— Am nevoie de tine, Cassandra. Acum mai mult ca niciodată.

CAPITOLUL 38

Lawrence

Telegrama de la tatăl meu a sosit azi-dimineață. Zace pe birou. Ca o rană. Încerc să ignor mesajul bătut cu grijă la mașină și să-mi vărs durerea în scris.

Mă opresc din scris pentru o clipă și îmi trec degetul ușor peste una din răni. Locul unde pumnii lui Ned mi-au despicat pielea mă arde la atingere. Peste noapte, m-am învinezit puternic.

Poliția l-a arestat azi-noapte pe Ned. După cum s-a dovedit ulterior, FBI-ul îl ținea sub supraveghere de la distanță, fiind la curent cu afacerile lui cu familia Cartelli. Așteptau să fie făcut public anunțul fuziunii cu Cooper Enterprises – o altă companie pe care o aveau în vizor – și atunci ar fi strâns lațul.

După o noapte nedormită, totul pare un coșmar sau o poveste senzațională pe care s-o fi auzit la vreo petrecere. Dar atunci, multe lucruri ar fi părut de felul acesta în vara ce se sfârșește acum.

Mă uit la foile mele. Am umplut multe pagini de când m-am apucat să scriu. Este ca și cum aș încerca să descopăr o modalitate de a o păstra pe Cassandra în propriile-mi cuvinte așternute pe hârtie. Dar fără rezultat.

În schimb, mă zbat în potopul de tristețe, furie și disperare. Singura cale de a continua să exist este să scriu neîncetat.

Telegrama asta nu mă ajută cu nimic.

Cuvintele tatălui meu sunt frumos bătute la mașină:

Urâtă treabă, situația cu unchiul tău. Mătușa Eloise este distrusă. Ți-a cumpărat un bilet către casă, la trenul de după-amiază, miercurea asta, 7 august. Să nu întârzi.

Sunt primele cuvinte pe care mi le-a adresat tata întreaga vară.

Închid ochii și las jos telegrama. Mi-e totuna. În cazul în care Cassandra are dreptate și în seara aceasta va fi ultima oară când o voi putea vedea, atunci probabil că mă voi sui în trenul către Connecticut. Dacă nu o s-o mai pot vedea pe Cassandra pe plajă, atunci nu voi mai pune niciodată piciorul acolo.

Nu vreau să par nerecunoscător după ce am scăpat din ghearele morții, dar în acest moment nu simt decât durere.

Mâine. Mă întorc acasă mâine după-amiază. Iar diseară îmi iau rămas-bun de la Cassandra mea.

CAPITOLUL 39

Cassandra

Constat că este încă o seară perfectă de vară în vreme ce traversez peluza către plajă. Adie un vânticel cald, iar albastrul începutului de crepuscul parcă scânteiază. Auzind cum se apropie sunetul oceanului, rămân copleșită de frumusețea acestor locuri.

Lawrence și cu mine ne-am petrecut împreună toată ziua și ne-am înțeles să ne întâlnim aici după asfințit. Am venit puțin mai devreme, deși mi-a luat o groază de timp să mă pregătesc. Mi-am aranjat părul în bucle lungi, m-am parfumat și mi-am pus rochia verde de mătase, care a zăcut nefolosită în șifonierul meu întreaga vară. E ceva copilăresc probabil, însă vreau ca în ultima amintire pe care o va avea cu mine să arăt minunat.

Mă trezesc visând cu ochii deschiși pe cărare. Mă cuprinde o ciudată dorință de a vedea dacă îl pot simți pe Lawrence trecând prin mine când se îndreaptă spre plajă. Voi fi în stare să-l percep? Chiar și despărțiți de un secol?

Însă o mișcare pe țărm îmi atrage atenția. Este Lawrence. E deja aici. Poartă cel mai frumos costum al lui, gri-închis cu

dungulițe, și o cravată vișinie. Și el s-a gătit pentru mine. Nu știu de ce, dar îmi vine să plâng.

Lawrence privește în direcția mea. La început, face ochii mari de uimire, apoi zâmbește trist.

— Vino aici, zice el, întinzând brațele către mine.

Alerg spre el. Când mă îmbrățișează, simt din nou amenințarea lacrimilor. Nu vreau să fie o jelanie. Doar mi-am promis asta dinainte.

Ne smulgem din îmbrățișare, iar Lawrence mă studiază din cap până-n picioare:

— Arăți... sublim!

Îmi ia fața în mâini și își lasă fruntea pe fruntea mea. Oftează. În glasul lui sesizez o anumită ezitare.

— Nu vreau să vorbesc, îmi șoptește el. Știu că tot ce-aș spune ar fi începutul unui rămas-bun.

— Nu mai este nimic de spus, Lawrence, răspund eu. Nu-l pot privi în ochi, altfel mi-aș scăpa emoțiile de sub controlul și-așa fragil. Știi că până la urmă tot trebuie s-o facem. De ce să prelungim inevitabilul?

— Nu! se împotrivește el ferm. Nu, mai am multe de zis înainte de a-mi lua rămas-bun.

Scoate un plic mare din buzunarul de la piept al hainei. Hârtia cu tentă aurie este legată cu o panglică maro. Pot întrezări cuvintele scrise apăsate pe verso. Lawrence îmi pune în palmă plicul și îmi închide degetele peste el cu amândouă mâinile.

— Pentru tine. În paginile astea am pus sufletul meu. Ceva care să-ți amintească de mine.

N-o să plâng! Două lacrimi lașe îmi scapă și picură pe plic.

— Și mai este ceva, spune el încet.

Bagă mâna în buzunar și, când deschide palma, dezvăluie un obiect ce scânteiază în lumină. Îmi țin respirația.

Este un inel cu safir. Albastru și strălucitor ca luna.

Mirată, mă uit în ochii lui. Mă privește cu blândețe, dar și cu tristețe totodată.

— A fost al mamei mele. I l-a dăruit tata când s-a dus într-o vară în excursie la Viena, în semn de legământ că nu o va uita. Ea mi l-a dat ca să-l ofer la rândul meu iubirii vieții mele. Aveam de gând să ți-l dau odată ce... odată ce eram cu adevărat împreună. Însă seara trecută am realizat că, orice-ar fi, tu ești iubirea vieții mele. Vreau să fie al tău. Și-ți fac aceeași promisiune pe care tata i-a făcut-o mamei. De câte ori te vei uita la acest inel, să știi că eu mă gândesc la tine.

Încerc să-mi țin în frâu lacrimile, dar în zadar. Îmi pun mâna peste mâna lui și simt inelul între palmele noastre. Mă taie mai adânc decât orice lamă ar putea vreodată s-o facă.

— Nu-l pot accepta. Îmi va frânge inima.

— Te rog, zice el, mângâindu-mă pe obraz. Mi-ar frânge inima să-l mai păstrez. Ție îți aparține, Cassandra.

Îmi ridică ușor mâna și îmi strecoară inelul pe deget. Îmi este mai larg cu câteva numere. Strânge din buze și îmi pune inelul pe degetul arătător.

— Cred că acum ți-ai dat seama de unde am moștenit degetele-astea mari.

Râdem amândoi. Îmi șterg câteva lacrimi și îi sărut apăsat mâna.

— Iubesc la nebunie degetele tale mari.

Surâde, apoi îmi ridică mâna pentru a o examina.

— Locul inelului este aici. Este perfect. Aproape la fel de frumos ca tine.

— Aș fi vrut să-ți fi adus și eu ceva, zic eu încet.

Lawrence îmi mângâie dosul palmei.

— Nu este nevoie. Mi-ai oferit deja cel mai mare dar posibil.

— Dar aş vrea să-ţi dăruiesc mai mult decât dragostea mea.

— Cassandra, mi-ai dăruit viaţa. Şi nu mă refer doar la faptul că m-ai salvat din ghearele lui Ned. Ci la mai mult. La mult mai mult. Arată spre plicul din mâna mea: Mi-ai oferit un glas.

Mă uit lung la cuvintele scrise pe foaie.

— Chiar nu-ţi dai seama? Iubindu-te pe tine, am căpătat curajul de a face ceea ce trebuia să fac demult.

— Ce vrei să spui?

— N-o să mă duc să studiez Dreptul. O să scriu. Măine mă întorc acasă şi-mi voi lua rămas-bun de la tatăl meu. Apoi mă voi îndrepta către New York sau Paris sau oriunde mă va purta scrisul.

Ochii lui minunaţi strălucesc chiar şi în lumina slabă a serii. Fericirea lui mă umple dintr-odată de o bucurie imensă.

— Sunt atât de fericită pentru tine. Vei fi un scriitor nemaipomenit, Lawrence. Ştiu asta.

— Ba s-ar putea să fiu un scriitor jalnic. Dar voi fi un scriitor. Şi ție trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

Poate că întâlnirea cu Lawrence n-a fost un plan măreţ gândit de soartă, dar nu contează. Faptul că l-am cunoscut şi că-l iubesc este suficient. Chiar dacă nu pot fi alături de Lawrence pentru totdeauna, tot a schimbat ceva în viaţa mea. Nu mai sunt aceeaşi persoană, acum sunt mai bună pentru că l-am cunoscut, chiar dacă pentru un timp atât de scurt.

Dragostea are raţiunile ei.

Îl mângâi pe obraz. Nu ne sărutăm. Pur şi simplu ne privim în ochi.

Tot ce s-a petrecut între noi, fiecare moment, fiecare sentiment de agonie sau binecuvântare, toate se transmit de la sufletul lui către al meu și de la al meu la al lui.

— Te iubesc! rostește Lawrence cu glasul plin de emoție. Aș fi vrut să găsec cuvinte care să exprime mai bine cât de mult te iubesc.

— Un sărut ar fi un început bun, zic eu, zâmbind.

Îmi face pe plac. Pe măsură ce noaptea ne învăluie, renunțăm la orice gânduri, concentrați doar asupra sărutului.

Ne îndreptăm apoi spre locul nostru preferat. Pare cel mai potrivit așa. Lawrence mă ține pe după umeri în timp ce mergem, de parcă n-ar suporta să treacă nicio secundă fără să mă simtă, până în clipa în care vom fi nevoiți să ne despărțim. Stăm tăcuți, apoi el pune întrebarea de care ne temem amândoi:

— Când răsare luna?

— Peste vreun sfert de oră.

— Atât de repede?

Îmi așez obrazul pe umărul său.

— Încearcă să nu te gândești la asta.

— Cum aș putea să n-o fac? oftează el adânc. Asta-i agonie curată, Cassandra. Mai bine ne-am spune acum adio și ne-am despărți.

— Chiar ai vrea asta?

Închide ochii.

— Nu! Bineînțeles că nu! Vreau să-mi petrec cu tine fiecare clipă care îmi mai este îngăduită.

— Atunci strânge-mă în brațe.

Minutele trec nemiloase. Fiecare secundă care se scurge îmi adâncește tristețea.

Apoi zărim prima geană de lumină la orizont, ieșind din ocean. Luna. Apare.

— Nu sunt pregătit, zice el. Nu te pot lăsa să pleci.

După cum îi tremură vocea, îmi dau seama că plânge, dar nu îndrăznesc să mă uit la el. Vederea lacrimilor lui îmi va frânge inima pe veci.

— Trebuie să acceptăm asta, Lawrence.

Se îndepărtează puțin de mine. Ochii îi lucesc și lacrimile îi alunecă pe obraji. Le șterg și în același timp sărut urmele umede. Îmi cuprinde chipul în palme și mă sărută. Deși încerc să mă bucur de clipă, mă gândesc că nu voi mai avea parte niciodată de un sărut atât de minunat ca acesta.

Lumina lunii ce răsare devine mai puternică.

Lawrence oftează tremurător, străduindu-se să se liniștească. Știu ce cuvinte va rosti.

— Adio, Cassandra!

Nu mai am aer. O parte din mine ar vrea să piară chiar acum. Chiar dacă am muri aici pe plajă, ar fi mai bine decât să-l văd cum dispare pe vecie.

— Adio, Lawrence!

— Să știi asta: chiar dacă nu vom mai putea fi împreună, te voi iubi cât mi-a mai rămas de trăit.

Îl strâng în brațe cu toată puterea. Îmi afund fața la pieptul lui, dorind să mai rămână cu mine măcar un minut. Doar atât, un minut. Însă, cum stăm așa îmbrățișați, strânsoarea lui slăbește. Trupul lui își pierde culoarea. O fâșie strălucitoare de lumină se ridică din apele întunecate.

Se întâmplă.

Lawrence se retrage din îmbrățișare. Se evaporă în nisipul din jur, așa cum și eu mă evapor pentru el. Privirile noastre se

întâlnesc – este atât de frumos și de trist. Uitându-mă la el, un val neașteptat de fericire mă inundă. Nu știu ce-am făcut să merit o dragoste atât de minunată, însă tot restul vieții mele voi lupta să-i țin flacăra vie.

Pun mâna pe obrazul transparent al lui Lawrence. Cu lacrimi în ochi, ne unim buzele într-un ultim sărut. Rămânem așa, înlănțuiți în sărutul care va dăinui o veșnicie, chiar dacă doar în amintirea noastră. Stăm alături unul de altul, până când Lawrence Foster dispăre în anul 1925.

CAPITOLUL 40

Cassandra

Următoarele două zile se scurg pe lângă mine fără să-mi dau seama. Nu-mi aduc aminte ce am făcut, ce am zis, ce am simțit. Am fost înconjurată de neant.

Apoi și-a făcut apariția tristețea. Câteodată, mâhnirea despre care știai că va sosi o resimți mai puternic decât cea care vine pe neașteptate. Primele nopți le-am petrecut întinsă în pat, privind la inelul dăruit de Lawrence și bocind de zor.

Mama face tot posibilul să mă ajute. Vorbim un pic despre cele petrecute, atunci când sunt eu în stare. Știe că a trebuit să-mi iau rămas-bun de la Lawrence. Mă încurajează, spunându-mi că putem veni și vara viitoare aici și atunci ne vom întâlni din nou, numai că asta îmi adâncește tristețea. Dar știu că nu vrea decât să mă ajute.

Într-un fel, chiar mă ajută. Petrecând timpul acum cu mama și cu Eddie, chiar și cu Frank, îmi dau seama de ceva ce am știut, de fapt, tot timpul: oricât l-aș fi iubit pe Lawrence, nu mi-aș fi putut părăsi familia pentru totdeauna.

Treptat. Pas cu pas. Oră de oră, durerea cedează. Este încă aici, dar mai puțin acută, mai mult ca o migrenă permanentă.

Apoi, într-o dimineață, mă aflu în fața șevaletului, cu prima mea pictură din vacanța aceasta realizată pe jumătate. Știu că îmi voi reveni. Că voi trece peste asta.

În sfârșit, mă simt pregătită să mă întorc la bibliotecă. De data asta nu este nevoie să caut prin cutii cu microfilme. Doar într-una singură. Cea care a stârnit toate evenimentele ce au urmat. Știu data, bineînțeles, și sunt sigură că am nimerit cutia potrivită, deoarece are aceeași pată roșie pe latura stângă.

August 1925. Știu exact unde să caut. Derulez acolo unde am citit despre uciderea lui Lawrence.

Articolul a dispărut.

De la articolul care era deasupra lui se trece imediat la cel care venea după el. S-a terminat cu bine. Lawrence este perfect în siguranță.

Acum sunt pregătită să citesc paginile pe care mi le-a dat la ultima noastră întâlnire.

Le iau cu mine pe plajă. E prima oară când pun piciorul pe nisip după acea zi în care Lawrence a plecat în lumea lui. Sincer, nu credeam că voi mai fi în stare să revin aici, dar nu există un loc mai bun de a-i simți sufletul aproape.

Îmi tremură degetele în timp ce desfac panglica. În primele momente, tot ce pot să fac este să mă uit năucă la formele cuvintelor sale. Buclele literelor și alinierea delicată a rândurilor, ceva propriu lui. Poate că totuși nu sunt pregătită. M-am străduit atât de mult să vindec rănilor în astea câteva săptămâni. Chiar vreau să-mi deschid iar acele răni?

Apoi primul rând mi se dezvăluie:

Chiar dacă nu vom mai putea fi împreună, te voi iubi cât mi-a mai rămas de trăit.

La fel de clar ca și cum ar fi lângă mine, îl pot auzi pe Lawrence rostind aceste cuvinte, ultimele lui cuvinte înainte să

ne despărțim. Senzația aceasta se răspândește în tot corpul. Fiecare părticică din trupul meu vibrează de fericire.

Însetată, parcurg cu atenție toate paginile. Nu vărs o lacrimă în timp ce citesc. Parcă plutesc într-o stare de beatitudine. Citesc fiecare cuvânt și, când ajung la ultimul, le reiau de la început. Stau pe plajă ore în șir, citind și privind valurile, retrăind timpul pe care l-am împărtășit împreună cu el. Stând pe locul nostru, savurându-i cuvintele, aproape că îl simt pe Lawrence lângă mine. Aproape că-i simt brațele înlănțuindu-mă, degetele mângâindu-mi obrazii. Deși doare, sunt mai veselă decât am fost în ultimele săptămâni. Îi simt din nou prezența, iar pentru asta merită să îndur orice suferință.

Când soarele ajunge la amiază, recitesc paginile unde Lawrence descrie cât de important este scrisul pentru el. A scris repede. Îmi pot da seama după felul în care literele sunt înclinate și îngrămadite pe hârtie. Era nerăbdător să-mi împărtășească dorința lui cea mai arzătoare, visul lui cel mai profund. Totuși, când ajung la un anumit rând, mă opresc.

Și recitesc:

Am de gând să părăsesc viața construită cu atâta grijă de tatăl meu pentru mine. Voi renunța până și la numele lui. Voi adopta numele de fată al mamei – Winthrop. Voi lua viața de la început.

Reflectez la pasajul respectiv. O amintire înflorește adânc dintr-un cotlon al minții mele. De ce-mi sună atât de cunoscut numele ăsta?

Apoi îmi pică fisa dintr-odată. Winthrop. La fel de limpede ca o rază de lumină, pot vedea bannerul întins pe peretele bibliotecii: L. JAMES WINTHROP – CEA MAI DE PREȚ CO-MOARĂ DIN CREST HARBOR.

Ajung la bibliotecă cu mai puțin de cincisprezece minute înainte de ora închiderii. Gâfâind și cu fața roșie ca racul, alerg din parcare până ce dau buzna pe ușa de la intrare. Bibliotecara de la recepție se uită dezaprobator, clătinând din cap. Cred că oamenii ăștia s-au săturat să mă vadă. Dar nu-mi pasă.

O ignor pe doamna de la recepție și mă îndrept spre salonul principal.

Bannerul și decorațiunile au dispărut. Abia răsuflând, cercetez zona. Trebuie să găsesc bibliotecara care m-a ajutat cu microfilmele. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să aflu.

Aleg printre șirurile de rafturi, căutând-o. Cititorii mă urmăresc cu diferite grade de iritabilitate și curiozitate.

O zăresc. Aranjează volumele dintr-o enciclopedie pe o poliță înaltă, din lemn de cireș. Sunt atât de bucuroasă că o găsesc aici, încât trebuie să mă abțin să nu sar pe ea ca s-o îmbrățișez.

— Vă ajut cu ceva? se oferă ea, dar cu o umbră de mustrare la apropierea mea agitată.

— Vreau să-mi spuneți despre L. James Winthrop.

Dintr-odată, chipul ei se luminează.

— O, sigur că da! Ce-ați dori să știți?

— Totul, zic eu dintr-o suflare. Totul!

Stăm la o măsuță în curtea însorită. Biblioteca s-a închis, însă pe Evelyn, noua mea bibliotecară preferată din toată lumea, pare că nu o deranjează să mai rămână cu mine. Așază un teanc de cărți în fața mea.

— Cele mai importante volume de poezie, spune ea. *Gray Coast* este cel mai îndrăgit.

Cea de-a doua carte din teanc, cea de sub *Gray Coast*, îmi atrage atenția. Partea de jos a hainei unui bărbat se zărește pe copertă. Îmi țin respirația. O poză cu el?

Nemaiputând rezista, pun mâna pe prima carte. Inelul de la Lawrence scânteiază în soare. Simpla lui vedere îmi dă putere. Încetîșor, trag cartea deoparte.

Iată-l. Lawrence.

Este mult mai în vârstă, dar încă nespus de chipeș. De fapt, dacă este posibil așa ceva, arată chiar mai bine la maturitate. Oricum ar fi, este Lawrence, cu zâmbetul lui minunat.

— Te simți bine?

Mă uit la Evelyn și abia atunci realizez că lacrimile îmi șiroiesc pe obraji. Le șterg repede.

— Sunt doar... o mare admiratoare.

— Se vede..., zice ea zâmbind.

— A avut o viață frumoasă? întreb eu, încercând să-mi revin cât de cât. A fost fericit?

— Din câte se spune, a fost. Chiar foarte fericit. S-a căsătorit, a avut trei copii. Ultimele sale volume i-au adus de trei ori premiul Academiei Poeților Americani. Este cel mai aclamat poet din Massachusetts, ca să nu mai vorbim de Crest Harbor.

Închid ochii, prea copleșită ca să mai pot vorbi.

— Un om remarcabil, adaugă Evelyn. Știi, l-am cunoscut când am terminat colegiul. Chiar am dat mâna cu el.

— Serios? Cum era?

— Atât de încântător, spune ea, cu chipul radiind. Și foarte amabil. Am asistat la mai multe sesiuni de lectură. A vorbit cu

absolut fiecare persoană care aștepta la rând să primească un autograf. Cred că îi plăcea foarte mult să discute cu cititorii.

— Da, spun eu, ca pentru mine. Țsta-i Lawrence.

— Așa este, dă din cap Evelyn. Primul lui prenume era Lawrence.

— Și... nu mai trăiește?

— Din păcate, nu. Dar este înmormântat aici, în Crest Harbor. Către sfârșitul vieții, după moartea soției sale, a venit aici să-și petreacă ultimele clipe. A cumpărat vila pe care o construise unchiul său în anii '20, acolo unde își petrecuse adolescența. Se spune că ieșea în fiecare dimineață pe plaja lui privată și scria. Acolo a compus unele dintre cele mai apreciate poeme ale sale. Evelyn deschide unul dintre volume și îl răsfoiește. Uite, spune. Cele de aici. Ultimele lui poeme.

Tremurând de emoție, iau cartea. Poeziile sunt trecute în ordine cronologică. Privirea îmi cade pe cea de la final. Ultimul poem al vieții sale.

Este intitulat „Pentru Cassandra”.

Mulțumiri

În primul rând, trebuie să-mi arăt recunoștința față de Mollie Glick, un agent literar nemaipomenit. Mă consider norocoasă că sunt clienta ta. Ți datorez muniți de ciocolată.

Îmbrățișări și mulțumiri lui Annette Pollert-Morgan. Mi-a făcut o deosebită plăcere să lucrăm împreună. M-ai ajutat să spun această poveste în cel mai adecvat mod cu putință. Și mă bucur că finalul te-a făcut verși o lacrimă. Misiune îndeplinită!

Mulțumesc și minunaților oameni de la Sourcebooks and Foundry Literary + Media. Atât de multe persoane m-au ajutat să aduc pe lume această carte. Să văd cum povestea mea prinde viață a însemnat pentru mine un vis devenit realitate, ceea ce nu voi uita niciodată.

Doresc să le mulțumesc tuturor prietenilor mei admirabili care au fost alături de mine când am avut suișuri și coborâșuri în nebuneasca mea viață de scriitor: Natalie Whipple, Kasie West, Jenn Johansson, Candice Kennington, Michelle Argyle și Sara Raasch. Vă iubesc. Nu mă mai satur să vă văd! Trebuie să mergem mai des la Paolo.

O duzină de gogoși pufoase pentru Tyler Jolley, cea mai bună prietenă scriitoare. O sticlă mare de Dr Pepper pentru

Natalie Holmgren, cea mai veche și bună prietenă. Știi că această carte n-ar mai fi fost ce este acum fără ajutorul și ideile tale minunate. Mulțumesc că îmi ești întotdeauna alături. Mi-e nespus de dor de tine.

Vă sunt recunoscătoare tuturor celor care aveți grijă să fiu sănătoasă, fericită și bine dispusă: Lisa, Susan, Aubrey, Mindy, The Best Book Club Ever, Fruita Bike Chicks și tuturor prietenilor din oraș. Sunt într-adevăr binecuvântată să cunosc atât de mulți oameni deosebiți.

Încă o dată mai spun, știu că n-aș putea să fiu unde sunt astăzi fără familia mea. Mamă și tată, m-ați ajutat cu tot ce-ați putut ca visurile mele să se îndeplinească. Vă iubesc. Nu-mi pot arăta toată recunoștința pentru tot ce-ați făcut pentru mine și pentru tot ce mi-ați oferit. Când am stat pe acea stâncă în Irlanda, admirând cea mai frumoasă priveliște pe care am văzut-o vreodată, am știut că sunt cea mai norocoasă fată din lume.

Rebecca, Sarah, Jared, Amy, Rachel și toate rudele: mulțumesc pentru sprijin și pentru timpul minunat petrecut împreună.

Și, Diana, sfătuitoarea mea și cea mai bună prietenă, știu că nu pot exprima în cuvinte cât de mult însemni pentru mine. Mulțumesc că mă asculți, că vorbești cu mine, că mă înțelegi mai bine decât orice om de pe lume. Te iubesc, sora mea geamănă!

Multe îmbrățișări copiilor mei: Amber, Logan și Ella. Voi sunteți lumina și bucuria vieții mele. Nu știu ce-am făcut să merit niște copii atât de încântători, iubitori și amuzanți. Și dragului meu Ben. Sper că știi cât de nemaipomenit este sprijinul tău pentru mine. Mă bucur că ai fost alături de mine în cele mai bune momente din viața mea. Știu că voi mai avea parte de multe astfel de momente. N-aș vrea să se întâmple altfel.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978-606-793-041-2

9 786067 930412

Format: 16/54x84;

Coli tipo: 20

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro